

C.M., a depus o cerere în instanța de judecată împotriva H.A. cu privire la repararea prejudiciului material și moral.

În motivarea cererii, reclamanta a indicat că este mama minorei C.V., născută la 19.03.2002, care este elevă la liceul "M.E.". La 12.01.2016, în jurul orei 14:00, în preajma instituției de învățământ, unde își face studiile fiica sa, ultima a fost bătută de către minora Ș.A., născută la 05.03.2002, fiica pârâtei H.A. Invocă reclamanta că Ș.A. a agresat-o fizic pe C.V. în ochii colegilor, doborând-o la pământ și lovind-o cu picioarele, iar ca urmare, conform concluziei medico-legale, C.V. i-au fost cauzate vătămări corporale ușoare și i-a fost prescris tratament staționar în cadrul Spitalului raional pentru o perioadă de 10 zile.

Susține reclamanta că în timpul aflării fiicei sale la tratamentul staționar, cât și după efectuarea acestuia – în scopul reabilitării sănătății C.V. – a suportat cheltuieli în valoare de 2061,02 lei. Pe cazul respectiv, pârâta a fost sancționată contravențional cu amendă în sumă de 100 lei, în timp ce fiica minoră a acesteia, Ș. A., continua să aibă un comportament agresiv față de C.V., amenințând-o pe cu răfuiala fizică prin intermediul rețelelor de socializare.

Consideră reclamanta că prin acțiunile minorei Ș. A. și pârâtei H.A. i-au fost cauzate atât fiicei sale, cât și ei ca mamă, prejudiciu material și moral, invocând că suma de 20 000 lei va constitui o satisfacție echitabilă a suferințelor morale suportate în urma acțiunilor ilegale ale acestora.

În cadrul procesului, pârâta H.A. a solicitat atragerea în calitate de copârât a administrației liceului "M.S." – instituție de învățământ unde ambele minore își fac studiile, invocând că incidentul s-a produs din lipsa de supraveghere din partea cadrelor didactice, în atribuțiile cărora se regăsesc menținerea ordinii în instituție.

A.L. i-a transmis cu împrumut lui C.D. suma de 2500 euro pentru o perioadă de un an, ultimul eliberând o recipisă scrisă personal, prin care atestă primirea sumei împrumutate, cât și obligația sa de a achita o dobândă de 15% din aceasta lunar.

La expirarea termenului, C.D. a restituit doar suma împrumutului, refuzând să achite și dobânda aferentă pentru perioada folosirii sumei împrumutate, motivând că aceasta este exagerat de mare, precum și invocând lipsa surselor financiare necesare.

A.L. a inițiat un proces judiciar în procedură de ordonanță, solicitând încasarea din contul lui C.D. a sumei dobânzii contractuale pentru perioada utilizării împrumutului, cât și a dobânzii de întârziere pentru suma datoriei restante.

În calitate de probă, A.L. a anexat copia (xerox) de pe recipisa întocmită de C.D., subliniind imposibilitatea prezentării recipisei în original, întrucât aceasta a fost pierdută.

C. R. s-a adresat în judecată cu acțiune privind încasarea din contul lui M.V., P.R., Ș.G. a sumei de 25 000 lei cu titlu de cheltuieli de întreținere a imobilului în care locuiesc părțile.

Reclamantul susține că locuiește într-un imobil cu mai multe etaje, unde apartamentul său este amplasat la ultimul etaj al construcției, iar apartamentele părților sunt amplasate la etajele de mai jos. Pentru întreținerea și reparația părților comune ale imobilului, reclamantul a suportat anumite cheltuieli și astfel solicită ca părțile să-i compenseze o parte din aceste cheltuieli – proporțional numărului de locatari ai casei.

În referință, părțile menționează că cheltuielile de întreținere și reparație a acoperișului trebuie să le suporte doar reclamantul, întrucât el este cel care locuiește la ultimul etaj. Părțile susțin că nu au acces la podul casei și nici nu intenționează să revendice accesul la acesta, astfel că de beneficiile obținute în urma cheltuielilor efectuate, profită doar reclamantul. De asemenea, părțile menționează că cheltuielile de reparație și întreținere a ascensorului nu pot fi puse în sarcina proprietarului de la primul etaj, deoarece acesta nu se folosește de ascensor.

Instanța de fond a respins acțiunea pe motiv că în situația în care cheltuielile suportate de reclamant nu sunt necesare pentru buna administrare a patrimoniului părților, aceștia nu pot fi obligați la plata lor.

După adoptarea hotărârii, C.R. a vândut apartamentul lui I.I., care, după ce și-a înregistrat dreptul de proprietate în Registrul bunurilor imobile, a depus cerere de apel împotriva hotărârii primei instanțe. Apelul a fost depus în termen de 30 zile din momentul în care I.I. a făcut cunoștință cu hotărârea judecătorească.

U. D., în vârstă de 65 ani a fost diagnosticat cu o boală incurabilă (cancer), iar medicii l-au anunțat că boala nu poate fi tratată. La spital, în prezența unui notar și a fiului U.A., U.D. a întocmit un testament prin care a lăsat în moștenire casa de locuit lui U.Z. (nepotul și fiul lui U.B. – fratele lui U.A. și cel de-al doilea fiu al lui U.D.)

Concomitent cu perfectarea testamentului, U.D. i-a donat feciorului său U.A. un apartament și un garaj, pe care de asemenea le deținea cu titlu de proprietate.

Între timp, prin intermediul unui coleg de-al lui U.A., U D. a fost supus unei intervenții la un spital din străinătate, în rezultatul căreia cancerul s-a stopat.

Din nefericire, U.D. decedează în ziua externării sale, fiind implicat într-un grav accident de circulație.

Feciorul acestuia U.B. l-a acționat pe fratele său U.A. în judecată, solicitând anularea contractului de donație a locuinței și garajului în folosul lui U.A., motivând prin aceea că, respectivul contract a fost încheiat pe timpul unei maladii prezumate a fi letale și, dacă tatăl lor U.D. ar fi cunoscut că se va însănătoși, nu ar fi donat apartamentul și garajul lui U.A.

La rândul său, U.A. a cerut în judecată introducerea în proces a lui U. Z., în calitate de intervenient accesoriu.

La 11.03.2016 A.C. a încheiat cu SRL „F.I.R.” un contract de împrumut cu dobândă, în baza căruia acesta a primit un credit în sumă de 12 000 lei, cu dobândă de 20% anual.

În scopul garantării restituirii împrumutului, plății dobânzilor aferente și penalităților, a fost semnată clauza de fidejusiune de către S.I., care a fost inserată în contractul de împrumut.

La 22.07.2016, debitorul A.C. a decedat, motiv din care, în procesul inițiat cu privire la restituirea împrumutului, în calitate de pârât, a fost atras feciorul acestuia B.C. ca succesor legal al decedatului, care de fapt a intrat în posesia averii rămase după decesul tatălui său, astfel, devenind debitor.

B.C. nu a achitat integral restanța la credit, dobânzile aferente și penalitățile calculate, respectiv prin hotărârea instanței de judecată din 27.04.2017, a fost admisă cererea creditorului fiind dispusă încasarea din contul fidejursorului S.I. și succesorului B.C. în mod solidar, a sumei de 14700 lei 94 bani.

Ulterior, fidejursorul S.I. l-a acționat pe succesorul B.C. în instanța de judecată, solicitând încasarea 1/2 din suma adjudecată în mod solidar, în cuantum de 7350 lei 47 bani.

Prin hotărârea instanței judecătorești, cererea lui S.I. a fost scoasă de pe rol din motivul că S.I., fiind fidejursor, nu a executat obligația principală, astfel nu este în drept de a se adresa în ordine de regres contra debitorului.

În anul 2009, N.T. a participat împreună cu I.T. la privatizarea apartamentului nr. 41 din str. Titulescu 26, mun. Chișinău, care constituia proprietate comună pe cote-părți. La 05 aprilie 2015 I.T., fără acordul N.T. a înstrăinat apartamentul către S.Ș., care la rândul său ulterior l-a înstrăinat lui T.D.

N.T. s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva lui I.T., intervenienți accesorii S.Ș. și T.D., solicitând recunoașterea nulității contractului de vânzare-cumpărare a apartamentului nr. 41 din str. Titulescu 26, mun. Chișinău, încheiat între I.T. și S.Ș. la 05 aprilie 2015; recunoașterea nulității contractului de vânzare-cumpărare a aceluiași apartament, încheiat între S.Ș. și T.D. la 25 mai 2015 și repunerea reclamantei în termenul de realizare a dreptului preferențial la procurarea apartamentului susmenționat.

I.T. acțiunea nu a recunoscut-o și a comunicat că de fapt a avut o înțelegere verbală cu N.T. prin care ultima i-a dat acordul la înstrăinarea apartamentului susmenționat, precum și că N.T. a primit 1/2 din banii obținuți din contractul de vânzare-cumpărare, întocmind în acest scop o recipisă prin care confirmă că a primit de la I.T. la 13 aprilie 2015 suma de 20.000 euro, nefiind menționate alte detalii. Însă, având în vedere faptul că imobilul a fost înstrăinat la 05 aprilie 2015 la un preț de 40.000 euro, suma recepționată de N.T. conform recipisei fiind 1/2 din prețul respectiv, consideră I.T. că faptul transmiterii-primirii banilor în condițiile menționate, este pe deplin demonstrat.

La 16 februarie 2008 V.G. a încheiat căsătoria cu M.P. Ulterior, M.P. și fiul acesteia M.V. l-au convins pe V.G. să doneze lui M.V. locuința care-i aparținea, astfel încât copiii lui V.G. din căsătoria anterioară să nu poată pretinde la acest imobil.

La 21 ianuarie 2016, V.G. și V. M. au încheiat contractul de donație prin care V.G. având calitatea de donator a donat imobilul din str. Anton Crihan 7, mun. Chișinău constituit din casă de locuit individuală, cu suprafața de 145 m.p., amplasată pe un teren cu suprafața de 0,1582 ha.

La 23 octombrie 2016, M.V. l-a agresat fizic pe V.G., drept urmare adresării plângerii lui V.G. a fost înregistrat un material în registrul nr. 2 al IP Centru mun. Chișinău sub nr. 1711.

La 20 februarie 2017 V.G. a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui M.V. cu privire la revocarea donației pentru ingraturitudine. A invocat că donatarul se face vinovat de comiterea unor fapte ilicite față de donator. Faptele ilicite s-au manifestat sub forma de agresiuni, injurii, insulte, jignirilor făcute în adresa donatorului, respectiv acțiunile comise de către M.V. față de V.G. reprezintă o ingraturitudine gravă, ceea ce constituie temei pentru revocarea contractului de donație și de a-i restitui bunurile donate de V.G. Indică că un alt domiciliu pe teritoriul Republicii Moldova nu are, dar M.V. are un alt domiciliu. În susținerea pretențiilor sale a prezentat plângerea înregistrată la poliție la 24 octombrie 2016, răspunsul privind înregistrarea materialului în registrul R-2, certificatul de vizită la medic din 24 octombrie 2016 în care erau indicate prezența unor echimoze, excoriații și acuze de dureri de cap, precum și declarațiile a doi martori prezenți la momentul agresiunii.

M.V. nu a recunoscut pretențiile înaintate și a explicat că leziunile corporale se probează nu prin certificatul de vizită la medic, ci printr-un singur mijloc de probă admisibil – raport de constatare/expertiză medico-legală eliberat în urma expertizei medico-legale efectuate de către organul competent de stat.

La 08 septembrie 2016 C.A. a depus cerere de chemare în judecată împotriva notarului H.C., intervenienți accesorii C.M. și C.L., cu privire la contestarea refuzului notarului privind deschiderea procedurii succesorale. În motivarea acțiunii a invocat că s-a născut la 25 septembrie 1966, iar părinții, conform certificatului de naștere, sunt C.O. și C.M. Ulterior, tatăl său C.O. și-a schimbat prenumele, în toate actele sale numindu-se „C.Ș”, acest fapt fiind confirmat prin certificatul de schimbare a numelui de familie eliberat de către Oficiul Stării Civile sectorului Râșcani, mun. Chișinău. Însă, fiica C.A. a rămas în toate actele sale cu patronimicul inițial al tatălui.

La 07 februarie 2016 tatăl reclamantei a decedat, iar mama sa – C.M. și sora sa – C.L. au depus la notarul H.C. o declarație de acceptare a moștenirii, fiind deschis dosarul succesor al. La începutul lunii august 2016 și reclamanta a depus la notarul H.C. o declarație (autenticată notarial) privind deschiderea procedurii succesorale după decesul tatălui. Însă, prin decizia de refuz din 08 august 2016, notarul H. C. a refuzat deschiderea procedurii succesorale.

Reclamanta a contestat decizia de refuz din 08 august 2016 pe motiv că din actele prezentate notarului se confirmă faptul că la momentul nașterii ei părinții săi erau C.O. și C.M., precum și că tatăl ei și-a schimbat ulterior prenumele. Reclamanta susține că și în certificatul de schimbare a numelui și în certificatul de deces eliberat pe numele tatălui său, ultimul este identificat cu unul și același cod personal, respectiv, este evident vorba de una și aceeași persoană. Potrivit reclamantei, notarul a avut la dispoziție toate actele necesare pentru a constata că anume ea este fiica lui C.Ș., decedat la 07 februarie 2016.

C.A. solicită anularea deciziei notarului C.H. din 08 august 2016 privind refuzul deschiderii procedurii succesorale ca fiind ilegală, obligarea notarului C.H. să deschidă procedura succesoră, în urma decesului la 07 februarie 2016 a lui C.Ș. și eliberarea pe numele său a certificatului de moștenitor legal asupra patrimoniului succesor al defunctului C.Ș., precum și încasarea din contul notarului H.C. a cheltuielilor de judecată suportate.

În ședință, notarul H.C. a invocat că a emis decizia de refuz din 08 august 2016 pe motiv că prin actele prezentate de reclamant s-a constatat imposibilitatea demonstrării gradului de rudenie al reclamantului cu defunctul C.Ș., astfel nerezultând că C.O. și nu C.Ș. este tatăl acesteia.

Între SRL “X” (reclamant) și SRL “Z” (pârât) la 19.09.2015 a fost încheiat un antecontract potrivit căruia pârâtul urma să dea în locațiune, iar reclamantul urma să ia în locațiune o suprafață aproximativ de 400 m.p. (1 etaj – spații comerciale, 1 – oficiu) amplasată în imobilul din mun. Chișinău, str. Grigore Vieru nr. 1. Părțile s-au înțeles să încheie nu mai târziu de luna ianuarie 2016 un contract de locațiune a acestor încăperi. Conform pct. 3.4 din antecontract și întru confirmarea intențiilor sale de a încheia contractul de locațiune, reclamantul s-a obligat să transfere și a transferat în beneficiul pârâtului o arvună în sumă de 10.000 euro. La 29 ianuarie 2016 pârâtul a remis prin poșta electronică către reclamant proiectul contractului de locațiune, mesajul a fost recepționat de către reclamant. Proiectul contractului de locațiune nu i-a convenit reclamantului, care peste câteva zile a expediat pe e-mail în adresa pârâtului câteva remarci și propuneri vis-a-vis de proiectul contractului. La data de 11 februarie 2016 pârâtul a remis reclamantului pe poștă o somație în care a comunicat că o parte din propuneri au fost acceptate și că solicită ca reclamantul să execute obligațiile din antecontractul din 19.09.2015 și că, într-un termen de 5 zile, să semneze contractul de locațiune în condițiile formulate anterior. La somație au fost anexate două contracte originale semnate și ștampilate de pârât. La 12 februarie 2016 reclamantul a remis pârâtului un mesaj electronic în care a anexat un proces-verbal de obiecții la proiectul contractului și a solicitat ca propunerile sale anterioare să fie acceptate. Printr-o scrisoare din 05 martie 2016 pârâtul a comunicat reclamantului despre faptul că toate ofertele pe care le-a făcut anterior privind modificarea contractului sunt deja tardive, deoarece începând cu 01 martie 2016 a dat în locațiune spațiile vizate în antecontract altei persoane SRL “W.”

La data de 09 august 2016 SRL “X” s-a adresat cu o cerere de chemare în judecată împotriva SRL “Z”, prin care a solicitat încasarea de la pârât în beneficiul reclamantului a dublului arvunei achitate în baza antecontractului nr. 20/09 din 20.09.2015 - suma de 329.540 lei și încasarea de la pârât în beneficiul reclamantului a cuantumului taxei de stat și a cheltuielilor de asistență juridică.

La 11 septembrie 2016, Z.A. a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „B.” cu privire la încasarea datoriei, dobânzii de întârziere și cheltuielilor de judecată. În motivarea acțiunii reclamantul Z.A. invocă că este fondator al SRL „B.” cu cota parte de 20 %. Prin contractul de împrumut din 18 martie 2015, Z.A. a împrumutat pârâtei mijloace bănești în sumă de 249.020 lei. Suma împrumutului a fost transferată pe contul întreprinderii prin ordine de încasare a numerarului în luna martie 2015. Menționează Z.A. că potrivit contractului de împrumut, părțile au stabilit că restituirea împrumutului va avea loc în termen de 7 zile din momentul solicitării de restituire. Indică reclamantul că la 25 iunie 2016 s-a adresat cu cerere prealabilă către pârâtă, solicitând restituirea împrumutului, însă nu a primit nici un răspuns. Solicită Z.A. încasarea din contul SRL „B.” a datoriei în sumă de 249.020 lei, dobânzii de întârziere în sumă de 42.229, 79 lei, precum și a cheltuielilor de judecată în sumă de 10.000 lei și a taxei de stat.

Potrivit explicațiilor celorlalți fondatori ai întreprinderii – L.S. și B.V., ultimul fiind administratorul SRL „B.”, cât și a explicațiilor contabilului societății, banii încasați în contul întreprinderii prin ordinele de încasare a numerarului prezentate de către reclamant, au fost acordați pârâtei cu împrumut de către ceilalți fondatori - L.S. și B.V. Reclamantul a fost împuternicit doar să vireze aceste sume pe contul întreprinderii prin intermediul băncii. Prin hotărârea Judecătoriei Botanica mun. Chișinău din 07 octombrie 2016, acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Împotriva hotărârii primei instanțe reclamantul Z.A. a declarat apel.

Reclamantul SRL „R.” s-a adresat în instanța de judecată cu cererea de chemare în judecată împotriva societății ÎM „L-R” SRL privind încasarea sumei de 110.750 lei. În motivarea cererii a indicat, că la 20 august 2016 între SRL „R” și ÎM „L-R” SRL a fost semnat contractul nr. 5 care prevedea că ÎM „L-R” SRL în calitate de vânzător va livra la depozitul de la sediul SRL „R” containere din lemn - 1800 unități - la prețul total de 630.000 lei. Prețul unitar al unui container constituia 350 lei. Potrivit contractului vânzătorul se obliga să furnizeze marfa conform solicitării prealabile (făcută în avans cu 7 zile lucrătoare). De asemenea, vânzătorul s-a obligat și a garantat că marfa va fi însoțită de toate actele necesare – facturi fiscale, certificate de conformitate etc. Termenul contractului a fost fixat până la 30 septembrie 2016. Întru executarea contractului SRL „R.” a transferat în contul ÎM „L-R.” SRL un avans în mărime de 130.000 lei în două tranșe: dispoziția de plată nr. 30 din 2 septembrie 2016 – 50.000 lei și dispoziția de plată nr. 35 din 9 septembrie 2016 – 80.000 lei. Invocă reclamantul că pârâtul nu și-a îndeplinit obligațiile contractuale și abia la 14 octombrie 2016 a furnizat doar 55 de containere (valoarea căroră constituie 19.250 lei). Ulterior, pârâtul nu a întreprins acțiuni de executare a contractului. Mai comunică reclamantul că pârâtul se ascunde și nu răspunde la încercările reclamantului de a duce negocieri, de a remedia și soluționa litigiul pe cale amiabilă, nu răspunde la apelurile telefonice și nu apare la locul indicat ca adresa de sediu. În consecință, SRL „R.” a fost nevoită la 26 octombrie 2016 să înregistreze o plângere la Inspectoratul de Poliție, iar la 28 octombrie 2016 a expediat la sediul pârâtului o pretenție prin care a solicitat să fie executate integral obligațiunile contractuale și reparat prejudiciul material.

Reclamantul G.V. s-a adresat la 15 iunie 2017 instanței de judecată cu cerere de chemare în judecată împotriva SRL „S-V.” prin care a solicitat încasarea de la pârât a sumei datorate în mărime de 486.760 Euro, care include: suma de 283 000 Euro - datoria de bază și suma de 203.760 Euro - dobânda calculată conform condițiilor de acordare a împrumutului și încasarea dobânzii de întârziere în cuantum de 58.577,12 Euro. În motivarea cererii de chemare în judecată reclamantul a indicat că la 01 martie 2016 a acordat, în calitate de persoană fizică, un împrumut societății comerciale SRL „S-V.” în sumă de 283.000 Euro. Împrumutul a fost primit nemijlocit de către directorul SRL „S-V.” dna C.V., în acest sens fiind întocmită o recipisă de primire a mijloacelor financiare din numele persoanei fizice. Scopul acordării împrumutului indicat în recipisă a vizat necesitățile de producere a SRL „S-V.”. Termenul de rambursare a împrumutului a fost de 30 de zile de la prima solicitare de returnare. La 27 mai 2017 reclamantul a solicitat în scris pârâtului rambursarea sumei de 283000 Euro și a dobânzii pentru perioada 01.03.2016 - 01.06.2017, începând cu 01 iunie 2017. Pârâtul nu a dat curs solicitării de rambursare a împrumutului și a dobânzii aferente.

În ședința de judecată SRL „S-V.” a înaintat o cerere reconvențională împotriva lui G.V. prin care a solicitat declararea nulității recipisei de împrumut a banilor din 01 martie 2016, pe motiv că ar fi un act juridic fictiv. În motivarea cererii reconvenționale SRL „S-V.” a indicat că împrumutul nu a existat deoarece nu a fost reflectat în evidența contabilă a societății, iar lui G.V. nu i-au fost eliberate documente ce confirmă încasarea banilor în numerar de către SRL „S-V.”.

La 16 iunie 2017, Z.A. a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui C.G. și S.M. cu privire la rezoluțiunea contractului de donație a ½ cotă-parte din ap. 12 din str. Grădinilor 6 mun. Chișinău. Concomitent cu depunerea cererii de chemare în judecată, reclamantul a solicitat aplicarea măsurii de asigurare a acțiunii sub formă de sechestru pe ap. 12 din str. Grădinilor 6 mun. Chișinău.

În motivarea acțiunii a indicat că la 04 aprilie 1984 a înregistrat căsătoria cu Z.Z. La 16 decembrie 2014 a înregistrat la organul cadastral contractul de donație, prin care Z.A. a donat soției sale Z.Z. ½ cotă-parte din ap. 12 din str. Grădinilor 6, mun. Chișinău. Contractul de donație a fost întocmit în rezultatul înrăutățirii stării de sănătate a reclamantului și la insistența Z.Z., care la 27 martie 2016 a decedat.

La data decesului Z.Z., se afla în viață mama ei – S.M., care împreună cu C.G. dețineau calitatea de succesori legali a defunctei. Mai indică reclamantul că este invalid de gradul II, fără termen, beneficiind de o pensie în mărime de 1043,36 lei. Mărimea unei astfel de pensii este insuficientă pentru a se întreține, iar după decesul soției, acesta a cheltuit toate sursele bănești acumulate pe parcursul vieții.

Din cauza stării de nevoie create și lipsei rudelor și copiilor care l-ar întreține, reclamantul a fost nevoit de a înainta această acțiune.

Reclamantul solicită admiterea acțiunii cu dispunerea rezoluțiunii contractului de donație și repunerea părților în poziția inițială.

În ședință, părțile nu au recunoscut acțiunea și au indicat că nu există temeiuri legale pentru rezoluțiunea contractului de donație.

La 14 martie 2017, SC „B-G” SRL a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui T.I. cu privire la obligarea restituirii automobilului de model ”Subaru Impreza” cu nr. de înmatriculare CS SV 77, anul fabricației 2008. Reclamantul a indicat că a procurat acest autovehicul de la SRL „T.P.” în baza contractului de vânzare-cumpărare nr. 18/12 din 26 decembrie 2012, care a fost autentificat notarial și înregistrat la Direcția de înmatriculare a autovehiculelor a CRIS „Registru”.

La 13 ianuarie 2015, SC „B-G” SRL a încheiat cu T.I. un contract de comodat, obiectul contractului fiind automobilul respectiv, termenul de valabilitate a contractului fiind stabilit până la 13 ianuarie 2017.

Reclamantul invocă că în legătură cu faptul că societatea, din vara anului 2016, se confruntă cu probleme de ordin financiar, la 25 ianuarie 2017 i-a solicitat pârâtului T.I. restituirea bunului înainte de termen. Însă pârâtul i-a refuzat solicitarea. Reclamantul SC „B-G” SRL solicită obligarea pârâtului de a restitui automobilul de model ”Subaru Impreza” cu nr. de înmatriculare CS SV 77, anul fabricației 2008.

La 26 iunie 2017, T.I. a depus cerere reconvențională împotriva SC „B-G” SRL privind declararea nulității actului juridic și recunoașterea dreptului de proprietate. În motivarea acțiunii a indicat că la 09 septembrie 2011, T.I. a încheiat cu SRL „T.P.” un contract de locațiune a automobilului ”Subaru Impreza” cu nr. CS SV 77.

Astfel, conform contractului de locațiune, la expirarea termenului locațiunii T.I. dispunea de dreptul de răscumpărare a automobilului. T.I. a solicitat declararea nulității contractului de vânzare-cumpărare nr. 18/12 din 26 decembrie 2012, recunoașterea dreptului de proprietate a lui T.I. asupra automobilului ”Subaru Impreza” cu nr. CS SV 77.

La 31 mai 2017, reclamantul Banca Comercială „AB” SA a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui T.L., intervenient accesoriu SRL „A” cu privire la depozitarea și transmiterea silită în posesie a bunului imobil ipotecat și compensarea cheltuielilor de judecată. În motivarea acțiunii, reclamantul a invocat că, conform contractului de credit nr. 426 din 02 decembrie 2013, a acordat SRL „A” un credit în mărime de 430.000 lei, cu termenul de rambursare la 19 decembrie 2015.

Susține reclamantul că executarea obligațiilor asumate de SRL „A”, conform contractului de credit, au fost asigurate, prin contractul de ipotecă nr. 434 din 02 decembrie 2013, cu gajul casei de locuit, cu suprafața de 82,6 m.p., construcția, cu suprafața de 38,8 m.p., amplasate pe lotul de pământ cu suprafața de 0,3668 ha din com. Bălțata, r-nul Criuleni (evaluat la prețul de 700.610 lei) care aparțin cu drept de proprietate pârâtului T.L.

Specifică reclamantul că SRL „A” a încălcat prevederile contractului de credit cu privire la termenul achitării plăților lunare, iar la data de 16 august 2016, suma datoriei constituia 208.056 lei și 08 bani. Indică reclamantul că prin notificarea din 17 mai 2013 și preavizul de exercitare a dreptului de ipotecă, reclamantul a cerut debitorului și debitorului gajist transmiterea benevolă în posesia băncii a bunurilor gajate pentru vânzarea acestora de sine stătător, în scopul stingerii datoriilor conform contractului de credit, însă în termenul acordat, datoria nu a fost achitată, iar bunul gajat nu a fost transmis reclamantului.

Cere reclamantul Banca Comercială „AB” S.A. transmiterea silită în beneficiul reclamantului a casei de locuit, cu suprafața de 82,6 m.p., a construcției, cu suprafața de 38,8 m.p., amplasate pe lotul de pământ cu suprafața de 0,3668 ha din com. Bălțata, r-nul Criuleni, ce aparțin cu drept de proprietate T.L., cu evacuarea tuturor persoanelor și bunurilor din imobilele indicate, precum și încasarea cheltuielilor de judecată în mărime de 1040 lei și 28 bani.

La 15 mai 2017, A.S. a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui O.S. și V.S., prin care a solicitat partajarea proprietății comune prin stabilirea pentru fiecare câte 1/3 cotă-parte ideală din apartamentul nr. 7, situat pe str. Mihai Viteazu, 4/6, mun. Chișinău, vânzarea silită a apartamentului nr. 7, situat pe str. Mihai Viteazu, 4/6, mun. Chișinău, cu atribuirea în folosul său a 1/3 cotă-parte din suma prețului de vânzare a apartamentului, încasarea din contul pârâților a tuturor cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, reclamantul A.S. a indicat că potrivit hotărârii nr. 274 din 14 ianuarie 1999 a Comisiei pentru privatizarea fondului de locuințe a mun. Chișinău, împreună cu mama sa O.S. și fratele V.S., au participat la privatizarea apartamentului nr. 7, situat pe str. Mihai Viteazu, 4/6, mun. Chișinău. Susține că s-a adresat cu cerere de chemare în judecată, deoarece, fiind proprietarul a 1/3 cotă-parte din bunul imobilul pe care l-a privatizat, nu poate să-l administreze și să se folosească de el din cauza situației de conflict cu pârâții și comportamentului agresiv din partea părinților.

Concomitent, reclamantul A.S. a solicitat aplicarea măsurii de asigurare a acțiunii prin aplicarea sechestrului pe apartamentul în cauză.

În ședință, O.S. a susținut că existența cererii coproprietarului de a-i atribui bunul sau o parte din bun exclude aplicarea art. 361 alin. (2) lit. b) Codul civil, adică scoaterea întregului bun la licitație, deoarece această modalitate de împărțire este una extremă și poate fi aplicată numai în situația în care nu este posibilă o altă împărțire sau când nimeni din coproprietari nu dorește să i se atribuie acest bun. În speță, dânsa a formulat o solicitare de atribuire a întregului bun, iar admiterea acțiunii ar încălca dreptul ei de proprietate, garantat de legislația națională și art. 1 din Protocolul adițional nr. 1 la Convenția Europeană pentru Drepturile Omului și Libertăților Fundamentale.

Instituția Publică Ș.T. și Sport s-a adresat cu o cerere de chemare în judecată cu privire la constatarea nulității absolute a contractului de societate civilă nr. 2 din 02 iunie 2015 împotriva SC „VP” SRL și SRL „EN”. În motivarea acțiunii, Instituția Publică Ș.T. și Sport a indicat că la 02 iunie 2015 a semnat cu SC „VP” SRL și SRL „EN” contractul de societate civilă nr. 2, înregistrat de OCT Chișinău la data de 02.09.2015.

Conform contractului de societate civilă, obiectul acestuia era demolarea tuturor construcțiilor existente pe terenul situat în mun. Chișinău, bd. Traian 2 și construcția în locul imobilelor demolate a unui complex locativ și parcare auto subterană. Menționează reclamantul că terenul respectiv se află în gestiunea sa, dar este proprietate publică a statului, are o destinație social culturală și sportivă. Mai mult, pe acest teren se află o școală de sport și un bazin pentru înot, care sunt proprietate publică a statului. Astfel, terenul și bunurile de pe acesta nimeresc sub incidența prevederilor art. 206 din Codul civil (obiectul actului juridic) și art. 10 al Legii nr. 121 din 04 mai 2007 privind administrarea și deținutizarea proprietății publice, care prevede că bunurile domeniului public fac obiectul exclusiv al proprietății publice și că circuitul civil al acestor bunuri este interzis, cu excepția cazurilor prevăzute de lege. Mai comunică că contractul contestat a fost semnat de către fostul director al Instituției Publice Ș.T. și Sport, care a fost demis în legătură cu acest fapt.

SC „VP” SRL și SRL „EN” nu au recunoscut acțiunea și au comunicat că contractul de societate civilă nr. 2 din 02 iunie 2015 îl consideră valabil, semnat de către conducerea Instituției Publice Ș.T. și Sport și că terenul situat în mun. Chișinău, bd. Traian 2, precum și construcțiile de pe el fac parte din domeniul privat al proprietății statului și se află în circuitul civil.

La 17 aprilie 2017, S.V. a depus cerere de chemare în judecată împotriva pârâtului O.E. cu privire la încasarea cheltuielilor efectuate de mandatar. În motivarea acțiunii a indicat că la 06 octombrie 2014 pârâtul O.E. i-a încredințat să-i procure apartamentul nr. 3 din str. Trandafirilor 7, mun. Chișinău, fiindu-i autenticată o procură cu împuternicirile respective: a primi actele necesare, a achita plata pentru imobilul procurat, inclusiv arvuna și de a încheia la notar contractul de vânzare-cumpărare, a înregistra contractul de înstrăinare la OCT Chișinău, a înregistra viza de reședință a pârâtului în imobilul procurat, a primi cartea de imobil, a deschide pentru pârât cont personal la organele locative etc.

Susține reclamantul că la 07 noiembrie 2014 a încheiat contractul de vânzare-cumpărare a locuinței nr. 3 din str. Trandafirilor 7, mun. Chișinău. Contractul a fost semnat de reclamant, în calitate de reprezentant al cumpărătorului și cet. S.G. în calitate de reprezentant al vânzătorului. În ziua semnării contractului, reclamantul a transferat din contul său bancar pe contul bancar al reprezentantului vânzătorului – S.G. prețul contractului în sumă de 304.485 lei, care reprezintă mijloace financiare proprietate a reclamantului. Pârâtul O.E. i-a promis să-i restituie acești bani. Pe parcurs, reclamantul a realizat că pârâtul a abuzat de încrederea sa și nu i-a restituit suma plătită, motivând prin faptul că mandatarul nu a transferat banii direct vânzătorilor locuinței. Cu referire la prevederile art. 1046 alin. (1) Cod civil (compensarea cheltuielilor efectuate de mandatar), reclamantul solicită încasarea de la pârâtul O.E. în beneficiul său cheltuielile în sumă de 304.485 lei suportate de el în legătură cu executarea contractului de mandat pentru procurarea pe numele E.O. a locuinței nr. 3 din str. Trandafirilor 7, mun. Chișinău și a cheltuielilor de judecată.

La 18 septembrie 2016, C.A. a depus la Judecătoria Edineț cerere de chemare în judecată împotriva lui C.E. cu privire la partajarea bunurilor proprietate comună în devălmășie. Potrivit materialelor pricinii, reclamantul s-a aflat în căsătorie cu pârâta din 1992 până la 05 decembrie 2015. Din căsătorie la 29 august 1992 s-a născut fiica P.M. Reclamantul a susținut că, în timpul căsătoriei, din banii comuni, au procurat cinci gherete de comercializare a mărfurilor amplasate în „Piața orășenească” din or. Edineț, înregistrate cu numerele 235, 240, 241, 250, 251. Gheretele nr. 240, 241, 251 au fost înregistrate fără acordul lui pe fiica lor P.M.

Prin încheierea Judecătoriei Edineț din 22 octombrie 2016 s-a dispus antrenarea în proces a P.M. în calitate de intervenient accesoriu alături de pârâta C.E. Din actele anexate la cauza civilă reiese că gheretele nr. 240, 241, 251 au fost înregistrate ca proprietate a intervenientei P.M. în baza unui contract de vânzare-cumpărare pe care aceasta l-a încheiat în anul 2014 cu Cooperativa de Comerț Edineț. Gheretele cu nr. 235 și 250 au fost cumpărate de C.E. și C.A. de la Cooperativa de Comerț Edineț în anul 2013.

Reclamantul C.A. a solicitat partajarea bunurilor aflate în proprietate comună în devălmășie constituite din 5 gherete de comercializare a mărfurilor amplasate în „Piața orășenească” din or. Edineț, precum urmează: gheretele nr. 235 și 251 să-i revină lui C.A., iar nr. 241 și 250 să îi revină lui C.E., ghereta nr. 240 să-i fie atribuită lui C.E. în schimbul sulte de 1000 euro-echivalentul a 18 683, 9 lei. Mai solicită compensarea cheltuielilor de asistență juridică în mărime de 1000 lei din contul pârâtei și scutirea de plata taxei de stat, în legătură cu faptul că este pensionar și de alte surse decât cele procentuale oferite de fiica P.M. obținute din darea în locațiune a gheretelor respective, nu dispune.

C.E. a depus cerere reconvențională și a solicitat partajarea bunurilor aflate în proprietate comună în devălmășie constituite din 2 gherete de comercializare a mărfurilor amplasate în „Piața orășenească” din or. Edineț, precum urmează: ghereta nr. 235 să-i fie atribuită ei, iar ghereta 250, de asemenea, să-i fie atribuită ei în schimbul unei sulte de 1000 euro.

La 02 decembrie 2016 SRL „M&Co” s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva lui O.S. cu privire la încasarea datoriei în mărime de 6.470 lei, penalității în mărime de 16.045,6 lei (reieșind din cuantumul contractual al penalității de 2% pentru fiecare zi de întârziere) și compensarea cheltuielilor de judecată.

A invocat că la 24 iunie 2016 SRL „M&Co” a încheiat cu O.S. contractul nr. 122 de executare a lucrărilor. Prin punctul 1.1. din contract societatea reclamantă s-a obligat să proiecteze, asambleze și să livreze pârâtului produse de tâmplărie - 1 ușă și 3 ferestre PVC. Valoarea totală a contractului este de 12 290 lei, fiind convenită achitarea în proporție de 50% din sumă la semnarea contractului și 50 % în ziua finisării lucrărilor de tâmplărie conform pct. 2.3 și 2.5 din contract.

La 22 septembrie 2016, cu o întârziere de 28 de zile, societatea reclamantă a executat lucrările prevăzute de contract. La momentul recepționării lucrărilor, O.S. a obiectat față de calitatea lucrărilor, însă a semnat actul de recepție, prin care a confirmat că nu are pretenții în privința executării depline a contractului și a indicat că refuză să achite diferența de cost în legătură cu întârzierea instalării cu 28 de zile, totodată nu a indicat deficiențele executării lucrărilor. La 23 septembrie 2016 societatea reclamantă a expediat pârâtului o somație prin care a solicitat achitarea datoriei de 6.470 lei.

La 26 februarie 2017 O.S. a depus acțiune reconvențională împotriva SRL „M&Co” cu privire la încasarea contravalorii produselor necorespunzătoare, penalității și cheltuielilor de judecată. În motivarea acțiunii reconvenționale a indicat că produsele au fost instalate cu întârziere și că la fabricarea lor nu au fost respectate standardele de calitate. Deoarece consideră că geamurile și ușile aveau defecte, O.S. a expediat SRL „M&Co” o pretenție prin care a solicitat restituirea avansului, penalității. Prin răspunsul din 02 februarie 2017 SRL „M&Co” a refuzat pretențiile O.S.

Cere O.S. încasarea de la SRL „M&Co” în beneficiul său a contravalorii produselor necorespunzătoare în mărime de 6.450 lei și penalității în mărime de 36.176 lei pentru încălcarea drepturilor consumatorului, precum și compensarea cheltuielilor de judecată suportate.

La 29 iunie 2017, D.E. a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Z.C., intervenient accesoriu Oficiul Cadastral Teritorial Orhei, cu privire la stabilirea hotarului. În motivarea acțiunii, reclamanta a indicat că este proprietara imobilului cu numărul cadastral 6454206.024 cu suprafața de 0,0864 ha situat în or. Orhei, iar anterior respectivul imobil a aparținut părinților ei. Susține că la etapa pregătirii pachetului de documente pentru inițierea procedurii succesorale a stabilit că titlu de proprietate pe teren nu a fost perfectat corect, concomitent a constatat că nu a fost perfectat corect titlu de proprietate și pentru terenul învecinat cu numărul cadastral 6454206.023, proprietar al căruia este pârâtul Z.C. Afirmă că hotarul terenului ce aparține dânsei, din pct. 3 până la pct. 5 al planului geometric, a fost măsurat greșit și indicat cu o linie curbă, însă, de fapt, în perioada când respectivul bun imobil aparținea părinților ei, hotarul bunului imobil din pct. 3 până în pct. 5 din planul geometric a fost o linie dreaptă. Consideră că eroarea s-a produs din cauza pârâtului care în anul 1995 a demolat porțiunea de gard și a mutat samovolnic hotarul dintre gospodăriile părților în litigiu.

Potrivit măsurărilor efectuate de specialiștii Oficiului Cadastral Teritorial Orhei la fața locului, s-a constatat că planul loturilor în litigiu corespunde cu planul din titlurile de proprietate.

La materialele pricinii nu există alte înscrisuri din care să rezulte că punctele 3-5 de pe planul geometric au avut o altă configurație.

Pârâtul a solicitat respingerea acțiunii pe motiv că configurația terenurilor nu poate fi schimbată, deoarece ar genera o modificare a situației cadastrale și a situației de fapt.

La 12 mai 2017, „MGG” SA a depus cererea de chemare în judecată împotriva SA „Int” cu privire la înlăturarea obstacolelor. În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că potrivit contractului de vânzare-cumpărare a imobilului din 25 august 1998, „MGG” SA a achiziționat un spațiu nelocativ amplasat în mun. Bălți, bd. Dacia, 27. Menționează reclamantul că, pe aceeași adresă în imediata apropiere a imobilului său, activează o sală de nunți a SRL „BLux”, pe care ultima o ia în locațiune de la SA „Int”. Invocă că pe peretele stâng al imobilului ce aparține SA „Int” sunt instalate trei aparate de aer condiționat de dimensiuni mari care aduc o atentare inadmisibilă proprietății reclamantului, și anume: fac imposibilă extinderea sau reamenajarea imobilului său; scurgerea apei din tubulatura aparatului de aer condiționat se face pe terenul adiacent al încăperii sale, respectiv, strică aspectul exterior, iar pe lângă aceasta apa se scurge doar într-un singur loc, fapt ce poate aduce atingere construcției propriu-zise; sistemul de ventilare este zgomotos, sunetul răspândindu-se chiar în direcția ușii de intrare, respectiv creează disconfort; curenții de aer produși de sistemul de ventilare aduc o influență negativă atât construcției, cât și pot dăuna sănătății angajaților „MGG” SA, precum și strică aspectul exterior al imobilului. Solicită reclamantul înlăturarea obstacolelor prin demontarea aparatelor de aer condiționat și strămutarea lor în altă parte.

SRL „BLux” și SA „Int” nu au recunoscut acțiunea și în referință au invocat că proprietarul terenului sau al unui alt bun imobil nu poate interzice influența pe care o exercită asupra bunului său gazul, aburul, mirosul, funinginea, fumul, zgomotul, căldura, vibrația sau o altă influență similară provenită din terenul vecin, dacă nu împiedică proprietarul în folosirea bunului sau dacă încalcă nesemnificativ dreptul acestuia. Aceste reguli se aplică și în cazul în care influența este considerabilă, dar este produsă de folosirea obișnuită a unui alt teren și nu poate fi înlăturată prin măsuri justificate economic. Dacă este obligat să suporte o asemenea influență și dacă aceasta depășește folosirea recunoscută obișnuită în localitatea respectivă și limitele economice admisibile, proprietarul poate cere proprietarului de teren care cauzează influența, o compensație corespunzătoare în formă bănească. Au mai invocat că aparatele de aer condiționat nu sunt amplasate pe peretele imobilului „MGG” SA, dar pe peretele SA „Int”, considerând neîntemeiate argumentele, precum că aparatele de aer condiționat ce aparțin SA „Int” pot să creeze disconfort angajaților „MGG” SA și ar crea daune acestei societăți.

La 21 octombrie 2016 B.V. s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva pârâtului N.V. În motivarea acțiunii, a indicat că i-a acordat pârâtului un împrumut bănesc în sumă de 15.000 Euro. Împrumutul a fost gratuit, fiind perfectată o recipisă de împrumut. Conform recipisei, termenul pentru care s-a acordat împrumutul a fost scurt, data restituirii integrale a împrumutului fiind concret prestabilită – 15 noiembrie 2014. Dacă nu restituie împrumutul în termen, potrivit recipisei de împrumut, pârâtul se obliga să plătească o penalitate de 3% lunar din suma împrumutului ($15000 \text{ Euro} \times 3\% = 450 \text{ Euro}$) până la restituirea integrală a împrumutului.

Împrumutul nu a fost restituit în termenul specificat în recipisă.

Reclamantul de mai multe ori a solicitat pârâtului, inclusiv în scris, să restituie împrumutul, însă fără succes.

Solicită reclamantul încasarea de la pârât a împrumutului în sumă de 15.000 Euro și penalității prevăzută în recipisă în mărime de 900 Euro (pentru lunile decembrie 2014 – 450 euro și ianuarie 2015 – 450 euro).

Fiind legal citat, în ședință de judecată pârâtul nu s-a prezentat.

Reclamantul O.V. s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva pârâtului C.N., solicitând încasarea din contul pârâtului în beneficiul său a sumei prejudiciului patrimonial în mărime de 96.168 lei și a prejudiciului moral în mărime de 5.000 lei, precum și scutirea de la plata taxei de stat pe motiv că nu dispune de mijloace financiare. În motivarea acțiunii a indicat că este proprietarul automobilului de model Renault Kangoo, anul producerii 2002, cu nr. de înmatriculare C OR 971.

La 11 septembrie 2016 pârâtul, aflându-se împreună cu reclamantul la o petrecere în aer liber, sub pretextul că are nevoie de un loc în care să se încălzească, a solicitat cheile de la automobilul menționat ca să se odihnească la cald și fără știrea reclamantului și neavând permisiunea acestuia, în absența permisului de conducere și a experienței necesare, pârâtul a pornit automobilul și a plecat fără a înștiința pe nimeni. Peste puțin timp, încercând să efectueze o manevră de întoarcere, nu s-a isprăvit și a lovit puternic un gard, deteriorând vehiculul.

La 18.09.2016 Inspectoratul Poliției Rutiere al IP Hâncești a recunoscut pârâtul vinovat de comiterea contravențiilor rutiere prevăzute de art. 231 alin. (2) – „conducerea vehiculului fără permis de conducere” și art. 242 – „încălcarea regulilor de circulație rutieră soldată cu deteriorarea bunurilor materiale ori cu cauzarea de leziuni corporale ușoare” din Codul contravențional și i-a aplicat o amendă în mărime de 1800 lei.

După data producerii accidentului, reclamantul a întreprins multiple acțiuni în vederea contactării și găsirii pârâtului pentru a încerca repararea prejudiciului patrimonial. În tot acest interval de timp, pârâtul nu răspundea la apelurile telefonice.

În ședință pârâtul, fiind citat legal, nu s-a prezentat.

La 07 mai 2017, V.C. a depus cerere de chemare în judecată împotriva Asociației Proprietarilor Locuințelor Privatizate nr. 5/18 cu privire la recalcularea datoriilor pentru serviciile comunale în legătură cu expirarea termenului de prescripție. În motivarea acțiunii, reclamanta a indicat că este proprietara apartamentului nr. 6 din str. Milescu Spătarul 34, mun. Chișinău. Din cauza situației materiale dificile, pe parcursul mai multor ani, a acumulat datorii pentru servicii comunale. Astfel, la 01 mai 2017 datoria pentru serviciile de aprovizionare cu apă caldă și rece au constituit suma de 26.841,64 lei. Din această sumă 18.936,17 lei s-a constituit înainte de 01 mai 2014, respectiv, consideră că suma dată nu poate fi înaintată spre încasare, deoarece este prescrisă.

Solicită reclamanta recalcularea datoriei pentru serviciile de aprovizionare cu apă caldă și rece pentru perioada 01 mai 2014 - 01 mai 2017 prin excluderea sumei de 18.936,17 lei din suma totală a datoriei, care la moment este în mărime totală de 26.841,64 lei, din considerentul expirării termenului de prescripție. În vederea soluționării pricinii pe cale extrajudiciară, la 14 martie 2017, reclamanta a depus cerere prealabilă în adresa Asociației Proprietarilor Locuințelor Privatizate nr. 5/18. Prin răspunsul din 08 aprilie 2017 cererea a fost respinsă.

Asociația Proprietarilor Locuințelor Privatizate nr. 5/18 a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată. În susținerea poziției sale a invocat că, anterior, prin hotărârea Judecătoriei Ciocana din 02 iulie 2016 a fost dispusă încasarea din contul reclamantului V.C. în beneficiul Asociației Proprietarilor Locuințelor Privatizate nr. 5/18 toată datoria în sumă de 26.841,64 lei și taxa de stat în mărime de 805,2 lei. Astfel, suma de 18.936,17 lei, solicitată de reclamantă de a fi exclusă din suma totală a datoriei, în legătură cu omiterea termenului de prescripție, a fost încasată de instanța de judecată conform hotărârii Judecătoriei Ciocana și achitată benevol de reclamantă prin ordinul de plată nr. 01 din 29 mai 2016.

Reclamanta T.A. s-a adresat cu o cerere de chemare în judecată împotriva pârâtei G.S. prin care a solicitat declararea contractului de vânzare-cumpărare din 08 iulie 2015 a apartamentului nr. 8 situat în or. Orhei, str. Iachir nr. 29/A ca fiind act juridic simulat; recunoașterea dreptului de proprietate a reclamantei T.A. asupra apartamentului în cauză, precum și scutirea de la plata taxei de stat.

În susținerea acțiunii, reclamanta a indicat că după decesul tatălui său, mama sa vitregă G.S. refuză să-i restituie apartamentul pe care tatăl l-a cumpărat pentru ea. Invocă că tatăl reclamantei – T.I., decedat la 01 decembrie 2015, a cumpărat pentru reclamanta T.A. apartamentul nr. 8 situat în or. Orhei, str. Iachir nr. 29/A. Din motive legate de modul în care tatăl reclamantei administra patrimoniul și afacerile sale, el a decis să cumpere apartamentul respectiv în locul reclamantei. În realitate, vânzarea-cumpărarea apartamentului s-a realizat în locul și pentru reclamantă, ea fiind, de fapt, proprietara reală a apartamentului nr. 8, situat în or. Orhei, str. Iachir nr. 29/A. Astfel, alegerea apartamentului a fost efectuată de către reclamantă, discuțiile cu vânzătorul au fost purtate de reclamantă și de tatăl ei. Mai mult, despre faptul că apartamentul nr. 8 situat în or. Orhei, str. Iachir nr. 29/A a fost cumpărat în locul și pentru reclamantă, a cunoscut și pârâta și vânzătorul apartamentului, precum și alte persoane care comunicau cu T.I. Menționează că T.I. nu odată a vorbit în public că de fapt a cumpărat apartamentul nr. 8, situat în or. Orhei, str. Iachir nr. 29/A în locul și pentru fiica sa T.A.

Consideră că contractul de vânzare-cumpărare din 08 iulie 2015 a apartamentului nr. 8, situat în or. Orhei, str. Iachir nr. 29/A, este un act juridic simulat.

Pârâta G.S nu a recunoscut acțiunea și a indicat că , de fapt, apartamentul l-a cumpărat ea și soțul ei, fiind înregistrat de Oficiul Cadastral Teritorial pe numele ambilor soți, iar după decesul soțului său ea a moștenit partea care i se cuvenea din averea succesorală, inclusiv acest apartament.

Reclamantul SA "L" s-a adresat cu acțiune împotriva Asociației de coproprietari în condominiu (ACC) nr. 55 privind încasarea datoriei în sumă de 62.739,35 lei; a dobânzii de întârziere în sumă de 1.611,5 lei; a taxei de stat și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, a indicat că între SA „L” și ACC nr. 55 a fost încheiat contractul nr. TO-2/11/12 din 01 noiembrie 2015 privind întreținerea a două lifturi. Lucrările conform contractului menționat au fost executate, în acest sens fiind semnate de părți facturile fiscale FB3381624 din 02.01.16; FB3381669 din 31.01.16; FB3381714 din 01.03.16; FB3381747 din 01.04.16; FB4021809 din 30.04.16; FB4031203 din 31.05.16; FB4031244 din 30.06.16; FB4031308 din 31.07.16. Reclamantul a îndeplinit lucrările conform contractului, fapt demonstrat prin actele enumerate mai sus, însă pârâtul nu a achitat valoarea integrală a lucrărilor. Valoarea lucrărilor neachitate constituie suma de 62.739,35 lei, inclusiv TVA. Până în prezent, pârâtul nu a achitat costul acestor lucrări.

La data de 13 noiembrie 2016, reclamantul a expediat în adresa pârâtului o pretenție în care a solicitat ca acesta să achite în decurs de 10 zile lucrătoare datoria. Pretenția a fost recepționată de pârât la 14 noiembrie 2016, însă soluționarea amiabilă a litigiului a eșuat. De la 14 noiembrie 2016 pârâtul se află în întârziere față de reclamant. În acest context, dobânda de întârziere aplicată obligației pecuniare a pârâtului în baza art. 619 din Codul civil constituie 1.611,5 lei.

Pârâtul în ședința instanței de judecată nu a recunoscut acțiunea și a indicat că a solicitat de mai multe ori verbal rezilierea contractului pe motiv că nu mai are bani. Facturile le-a semnat, însă nu dispune de mijloace financiare suficiente să le plătească.

INSTITUTUL NAȚIONAL AL JUSTIȚIEI
CONCURSUL DE ADMITERE 2017

La 23 februarie 2016, G.A. a înaintat cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova cu privire la repararea din contul statului a prejudiciului material și moral. În motivarea cererii, reclamantul a invocat că, prin ordonanța din 28 iunie 2015, Procurorul interimar al Procuraturii Anticorupție D.E., a dispus în mod neîntemeiat, anularea ordonanței din 15 mai 2015 a Procurorului în Serviciul Nord al Procuraturii Anticorupție, privind refuzul în pornirea urmăririi penale, fiind dispusă începerea urmăririi penale conform elementelor constitutive a componenței de infracțiune prevăzută de lit. a) alin. (3) art. 326 Cod Penal, adică pe faptul traficului de influență cu primirea sumelor de bani în proporții deosebit de mari.

Ulterior, în temeiul unor ordonanțe emise de procuror la 01 iulie 2015, s-a dispus efectuarea ilegală a unui șir de măsuri speciale de investigație sub formă de control, înregistrare de imagini, înregistrare a comunicărilor, efectuarea perchezițiilor asupra sa. Mai mult, la 01 iulie 2015, de către procurorul D.E., în lipsa unor probe, s-a dispus înaintarea învinuirii, care în mod ilicit i-a fost înaintată la 22 iulie 2015. Într-un final, la 08 august 2015, procesul în cauza penală de învinuire a dânsului, a fost clasat din lipsa elementelor infracțiunii.

Consideră reclamantul că, în urma acțiunilor ilicite de înscenare a presupusei crime, a fost supus nelegitim urmăririi penale și măsurilor speciale de investigație sub formă de control, înregistrare de imagini, înregistrare a comunicărilor, efectuarea perchezițiilor. Toate aceste împrejurări i-au produs suferințe de ordin moral, precum și diferite cheltuieli financiare, suportate de el în legătură cu apărarea dreptului la libertate, onoare și demnitate umană, inclusiv avocatul.

A solicitat reclamantul G.A. de a încasa din contul bugetului statului, prin intermediul Ministerului Justiției, suma de 500.000 lei cu titlu de prejudiciu moral, cauzat prin acțiunile ilicite ale organului de urmărire penală.

La 08 august 2016 P.A. a depus în instanța de judecată cerere împotriva lui P.M. cu privire la partajul averii comune.

În motivarea cererii a indicat că părțile s-au aflat în relații de căsătorie în perioada anilor 1992-2010.

Pe parcursul vieții în comun, soții au dobândit avere comună și anume: casa de locuit, apartament, automobil, motocicletă, mobilă, bani aflați în conturi bancare.

A solicitat P.A. partajul averii comune și anume, să-i fie repartizat ei $\frac{3}{4}$ cote - părți din toată averea ei și $\frac{1}{4}$ cotă-parte pârâtului, pe motiv că în urma desfacerii căsătoriei, copilul minor V., născut din căsătorie (a.n. 2000), a rămas să domicilieze cu mama P.A.

P.M. a depus referință la cererea de chemare în judecată și a solicitat respingerea acesteia din următoarele motive: căsătoria a fost desfăcută în luna mai 2013, iar cererea de chemare în judecată a fost depusă în luna august 2016, respectiv acțiunea este tardivă; toată averea urmează să-i fie atribuită lui P.M, deoarece P.A. nici o zi nu a lucrat, stând acasă, și toată averea a fost dobândită din mijloacele bănești câștigate de pârât. A mai solicitat P.A. judecarea cauzei în lipsa sa.

A., fiind fizician de profesie, și-a cumpărat o casă la țară, unde s-a retras pentru a putea să lucreze în liniște după ce ieșise la pensie. Din punct de vedere topografic, casa se afla pe vârful unui deal, fiind una din cele mai înalte așezări din acea localitate. Mai jos de proprietatea lui se afla proprietatea lui B., care și-a îndiguit-o astfel încât apele de ploaie nu puteau să se scurgă de pe terenul lui A.

Deși a încercat să ajungă la o înțelegere cu B., acesta a refuzat spunând că nu are nici o obligație cu privire la apele care se adună pe proprietatea altuia, dar nimeni nu-l împiedică pe A. să facă el însuși o serie de lucrări pentru a permite apelor naturale să se scurgă.

De asemenea, accesul la drumul public nu se putea face decât trecând pe proprietatea lui B., care nu a fost de acord, demonstrând că A. putea să ocolească dealul și să ajungă la drumul public. A. a negat o asemenea posibilitate, arătând că această cale este destul de anevoioasă, pentru că presupune coborârea unui deal abrupt și urcarea altuia pentru care nu este amenajată nici o potecă.

B. a spus că nu îi poate permite acest lucru, pentru că este proprietar și se poate opune la o astfel de ingerință. Pentru soluționarea litigiilor susmenționate, A. s-a adresat în instanța de judecată.

A. și B. au acționat în judecată pe fratele lor C., pentru a solicita instanței anularea contractului de vânzare-cumpărare a terenului rămas de la defuncta lor mamă, pe care D. l-a înstrăinat lui E.

Reclamanții au invocat lipsa calității de proprietar exclusiv al vânzătorului, fapt ce îi interzice să încheie acte de dispoziție asupra unui bun deținut în coproprietate. De asemenea, s-a invocat și nerespectarea regulii unanimității, regulă care guvernează încheierea actelor juridice de dispoziție ce au ca obiect bunuri deținute în coproprietate, având în vedere că fiecare coproprietar este titular exclusiv asupra unei fracțiuni ideale și abstracte din dreptul de proprietate asupra bunului, iar nu asupra bunului în materialitatea sa.

Prin referința depusă la dosar, pârâțul a invocat lipsa calității procesual-active a reclamanților, motivând că efectele actului încheiat se produc numai între părți, iar nulitatea relativă a contractului poate fi cerută doar de partea ale cărei interese au fost neglijate la momentul încheierii actului.

Instanța de fond a considerat temeinice argumentele invocate de către pârât și a dispus respingerea acțiunii.

A. i-a vândut lui B. automobilul său. Pentru a nu suporta cheltuieli suplimentare, părțile s-au înțeles că va fi eliberată o procură, de către vânzător cumpărătorului, pe un termen de trei ani de zile cu dreptul de a conduce și a dispune de automobil, inclusiv cu dreptul de a se deplasa peste hotarele Republicii Moldova. O asemenea procură a fost autentificată notarial la 13.03.2006.

La 17.08.2016, vânzătorul automobilului A. a decedat. După 5 luni de zile, unicul moștenitor legal al acestuia s-a adresat în judecată cu cerere privind restituirea automobilului, deținut fără justă cauză de către B.

În referință, pârâtul a obiectat împotriva pretențiilor formulate de către moștenitori și a menționat că de fapt el este un dobânditor de bună-credință, care a achitat pe deplin costul automobilului și că dreptul de proprietate a fost dobândit prin uzucapiune.

Reclamantul consideră că posesia exercitată de către B. în baza procurii nu constituie o posesie utilă, care i-ar da dreptul de a pretinde la dobândirea proprietății în baza acestui temei. La fel, consideră că contractul de vânzare-cumpărare a automobilului trebuia încheiat în formă autentică, iar nerespectarea acestei condiții atrage nulitatea absolută a actului, fără posibilitatea de a acoperi acest viciu prin uzucapiune.

La 01.05.2016, SRL „X”, companie producătoare de telefoane celulare, a expediat în adresa SRL „Y”, distribuitor unic de astfel de produse, o ofertă de vânzare.

În această ofertă se stipula că SRL „X” va livra produsele sale numai la SRL „Y” și în primul an de colaborare produsele vor fi vândute pentru o sumă fixă, iar în următorii ani se va realiza o reducere progresivă de 1% pentru fiecare an.

În ofertă, SRL „X” a stipulat că datorită sistemului concurențial în care majoritatea firmelor își desfășoară activitatea și ca urmare a faptului că alte firme doresc să încheie un contract cu firma producătoare, intenționează să-și mențină oferta un termen rezonabil, astfel încât SRL „Y” să poată face o acceptare în cunoștință de cauză.

La 05.05.2016, oferta a fost examinată în cadrul Adunării Generale a asociaților SRL „Y”, dar în acea zi asociații n-au putut lua o decizie.

Totuși, directorul executiv al SRL „Y” a hotărât pe propria răspundere și fără acceptul asociaților, să dea curs ofertei și în acest sens a expediat în adresa SRL „X”, cu scrisoare recomandată, acceptarea ofertei.

După o lună de la data trimerii ofertei, SRL „X” a informat SRL „Y” că revocă oferta și urmează să încheie contractul cu o altă firmă concurentă.

SRL „Y” consideră că oferta nu poate fi revocată, întrucât ea a fost deja acceptată și, în acest sens, a prezentat chitanța de expediere a scrisorii recomandate. SRL „Y” a susținut că dacă SRL „X” va revoca oferta, atunci va acționa în judecată.

Cu toate acestea, SRL „X” a revocat oferta și ulterior a fost acționat de către SRL „Y” în judecată.

A.K. s-a căsătorit cu B.K., la 10.10.1980, căsătorie în urma căreia s-au născut doi copii, o fată și un băiat. La scurt timp de la nașterea celor doi copii, soțul a dat dovadă de un comportament inadecvat pentru un părinte, lipsa în mod repetat de acasă, deseori venea în stare de ebrietate, provoca scandaluri în care erau implicați și cei doi minori.

În aceste condiții, soția A.K. a fost nevoită să împrumute bani pentru a crește și hrăni copiii, apelând la ajutorul lui C.G., un vechi prieten care s-a oferit să o ajute în mod constant, deoarece era un prosper om de afaceri. Atunci când A.K. a dorit să-i întoarcă o parte din împrumut, C.G. a refuzat spunându-i că acesta este o milostenie din partea sa pentru creșterea copiilor minori.

După câțiva ani de căsnicie, A.K. a divorțat cu B.K., iar din 1985 a intrat în relații de concubinaj cu C.G.

În anul 1995, C.G. a fost accidentat mortal pe trecerea de pietoni de către R.D., conducătorul unei autobasculante, pentru care cel din urmă a fost condamnat penal.

Ulterior accidentului, A.K. s-a adresat în judecată față de R.D., cerându-i să acopere prejudiciul care constă în ajutorul și sprijinul material de care sunt lipsiți copiii prin decesul lui C.G. La dosar au fost depuse o serie de înscrisuri care atestau că victima accidentului s-a ocupat încă din anul 1981 de soarta minorilor.

Pârâtul n-a recunoscut acțiunea și prin referința depusă la dosar a menționat că nu există nici o legătură între victima accidentului și A.K., aceștia fiind simpli concubini, prin urmare acesta nu avea nici o obligație de creștere și reclamanta nu poate să ceară repararea unui prejudiciu atâta timp cât nu i-a fost încălcat niciun drept.

La 01.07.2015 A. a încheiat cu B. un contract de locațiune a apartamentului care-i aparține cu drept de proprietate pentru o perioadă de un an, până la 01.07.2016.

După expirarea termenului contractului la 03.08.2016, A. i-a cerut lui B. să elibereze apartamentul, întrucât a expirat termenul contractului de locațiune și el intenționează de a-l transmite în locațiune unui terț, cu care deja a convenit asupra prețului.

Dat fiind faptul că B. nu a dorit benevol să elibereze apartamentul, A. s-a adresat cu cerere în instanța de judecată, solicitând evacuarea lui B. din imobilul care-i aparține cu drept de proprietate, pe motivul expirării contractului de locațiune pe care nu dorește să-l prelungească.

La examinarea pricinii în instanța de fond reclamantul și-a susținut poziția invocată și a cerut admiterea integrală a cererii.

Pârâtul nu a recunoscut pretențiile înaintate lui și a explicat că, după expirarea contractului de locațiune (01.07.2016), el a continuat să posede cu bună-credință de imobilul ce-i aparține lui A. în condițiile contractului de locațiune și i-a achitat reclamantului suma chiriei pentru luna iulie 2016, plată acceptată de A. Totodată, a invocat că a achitat la timp sumele prevăzute în contract și nu este împotrivă dacă suma pentru locațiune se va mări, reieșind din prețurile de piață.

Ulterior, pârâtul a solicitat suspendarea procesului pe motivul plecării sale la o stagiere de trei luni peste hotarele țării.

Încheind contract de antrepriză, A. s-a obligat față de B., în schimbul unei remunerații de 5000 lei, să execute cu materialele sale lucrări de reparație a casei, în termen de 2 luni. Efectuând o parte din lucrări, A. a fost internat în spital în rezultatul unui accident.

B. dorind să finiseze reparația în termen, a contractat un alt antreprenor. Ultimul a finalizat lucrările, utilizând materialele lui A. După expirarea a 3 luni, A. i-a solicitat lui B. plata a 75% din lucrările efectuate și restituirea a 8000 lei – costul materialelor utilizate de la al doilea antreprenor. B. a refuzat să plătească sumele respective.

A. s-a adresat în instanța de judecată. În cadrul pregătirii pricinii pentru dezbateri judiciare, judecătorul a stabilit că pârâtul urmează să prezinte referința și probele până la 15.03.2016. La data respectivă, pârâtul nu a prezentat referința.

La 11.03.2016 A. a încheiat cu SRL „XXX” un contract de împrumut cu dobândă în baza căruia acesta a primit un credit în sumă de 13.000 lei cu dobândă de 25% anual.

În scopul garantării restituirii împrumutului, plății dobânzilor aferente și penalităților, a fost semnată clauza de fidejusiune de către S., care a fost inserată în contractul de împrumut.

La 22.07.2016, debitorul A. a decedat, motiv din care, în proces, în calitate de pârât, a fost atras feciorul acestuia B. ca succesor legal al decedatului, care de fapt a intrat în posesia averii rămase după decesul tatălui său, astfel, devenind debitor.

În pofida acestui fapt, B. nu a achitat integral restanța la credit, dobânzile aferente și penalitățile calculate, respectiv prin hotărârea instanței de judecată din 27.04.2017, a fost admisă cererea creditorului fiind dispusă încasarea de la S. și B. în mod solidar, a sumei de 16.571 lei 94 bani.

Ulterior, fidejuserul S. l-a acționat pe B. în instanța de judecată solicitând încasarea sumei de 8285,97 lei.

Prin hotărârea instanței de judecată cererea lui S. a fost scoasă de pe rol din motivul că ultimul, fiind fidejuser, nu a executat obligația principală, astfel nu este în drept de a se adresa în regres contra debitorului.

M. a transmis în locațiune lui I. două încăperi, contractul de locațiune fiind semnat numai după expirarea a 6 luni de la transmiterea efectivă a încăperilor. Invocând faptul că raporturile contractuale au apărut numai după semnarea contractului de locațiune, I. a refuzat să achite plata de chirie pentru perioada anterioară semnării contractului.

În procesul examinării litigiului în instanța de judecată, I. a declarat că contractul nu a fost semnat la timp din motiv că M. a predat încăperile neamenajate potrivit destinației specificate în contract (încăperile urmau a fi utilizate în calitate de magazin), astfel încât I. a fost nevoit să amenajeze personal încăperile. Totodată, I. a confirmat faptul că a folosit o încăpere pentru depozitarea pieselor de schimb.

Ulterior, I. a recunoscut acțiunea.

La 20.04.13 A. întocmește un testament în favoarea lui B. Testamentul a fost scris pe o coală de hârtie, datat și semnat de către A.

La 12.10.14 A. decedează, moștenirea fiind acceptată atât de B., cât și de C., unicul fiu al acestuia.

La 04.02.15 C. introduce o cerere de chemare în judecată prin care solicită înlăturarea lui B. de la moștenire pe motiv că acesta este nedemn, anexând la dosar o hotărâre de condamnare pentru o infracțiune săvârșită cu intenție împotriva lui A. Totodată, acesta a menționat că testamentul a fost datat și semnat de A., însă conținutul testamentului nu a fost scris de mâna celui decedat.

B. s-a apărut, invocând faptul că nedemnitățile succesorală afectează doar moștenirea legală, nu și pe cea testamentară, iar în ceea ce privește infracțiunea menționată incriminată, a fost doar tentativa și nu faptul consumat.

În procesul judecării cauzei, la cererea reclamantei, instanța de fond a dispus efectuarea unei expertize grafologice pe dosar.

Pârâtul a atacat cu recurs încheierea instanței de judecată privind ordonarea expertizei grafologice.

La 01.06.2010, A. a încheiat cu SRL „XXX” un contract de locațiune a unui imobil destinat pentru depozitarea produselor alimentare. În perioada locațiunii SRL „M” a efectuat construcția unei anexe la imobilul închiriat.

La expirarea termenului contractului, A. a solicitat demolarea construcției efectuate de către locatar, însă a primit refuz, fapt care l-a determinat de a se adresa instanței de judecată cu o cerere, solicitând obligarea a SRL „XXX” de a demola construcția efectuată fără autorizația sa.

Prin hotărârea instanței de judecată, cererea reclamantului a fost respinsă din motivul că construcția anexei la depozit, efectuată de către pârât, a fost autorizată de către organele administrației publice locale și inspecția în construcții, astfel fiind respectate normele și standardele în construcții.

Nefiind de acord cu hotărârea instanței de fond, A. a contestat-o la Curtea de Apel, solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii primei instanțe și remiterea cauzei spre rejudecare în instanța de fond, invocând ca temei de casare încălcarea dreptului la apărare.

La 10.01.15 A. donează lui B. un apartament. La rândul său, după patru luni, B. donează apartamentul respectiv lui C.

La 10.11.15 B. decedează. La 14.12.16 A. introduce o acțiune împotriva moștenitorilor lui B., cât și împotriva lui C., solicitând revocarea donației lui B. pentru ingraturitudine, cât și restituirea apartamentului de către C.

În motivarea acțiunii, A. a invocat că B. a săvârșit o faptă ilicită față de o rudă apropiată a acestuia la 12.12.14. Moștenitorii lui B. solicită respingerea acțiunii pe motiv că fapta ilicită a fost săvârșită din culpă, mai mult ca atât, acțiunea reclamantului este tardivă, deoarece nu se încadrează în termenul legal de revocare a donației și nici nu poate fi introdusă împotriva lor ca moștenitori ai lui B.

La rândul său, C. solicită respingerea acțiunii pe motiv că acesta este terț în raport cu contractul de donație dintre A. și B., astfel acesta nu produce efecte față de dânsul.

În legătură cu plecarea peste hotare A. în calitate de mandant, l-a împuternicit pe B., în calitate de mandatar, să vândă garnitura de mobilă la prețul de 5000 lei. Peste 3 luni mandantul a fost informat de către mandatar că bunul a fost vândut, primind totodată și 5000 lei.

Sosind peste 1 an în țară, mandantul a aflat că mandatarul a vândut numai o parte din garnitură la prețul de 6000 lei, în rest păstrându-și canapeaua. Mandantul a solicitat de la mandatar restituirea canapelei și a sumei de 1000 lei. Mandatarul a refuzat satisfacerea pretenției, motivând refuzul său prin faptul că interesele mandantului nu au fost lezate.

La 15.03.2016 reclamantul A. nu s-a prezentat în ședința de judecată, fără a comunica motivele absenței. Instanța de judecată a scos cererea de pe rol, pârâțul nesolicitând examinarea cauzei în absența reclamantului.

Ulterior, reclamantul a depus o cerere de recurs împotriva încheierii de scoatere a cererii de chemare în judecată de pe rol, menționând că în data de 15.03.2016 a nimerit într-un accident rutier grav.

Bunelul A. a promis nepotului său B., că la atingerea majoratului îi va oferi în dar un automobil de marca „Mazda 3”. Automobilul a fost procurat, însă, deoarece nepotul nu dispunea de permis de conducere, bunelul a decis să păstreze automobilul, dăruindu-i nepotului cu prilejul zilei de naștere întreaga sa bibliotecă (de o valoare mult mai mare).

Nepotul a refuzat să primească cărțile în dar și s-a adresat cu acțiune în justiție pentru a solicita executarea contractului de donație în natură.

În cadrul ședinței de judecată, judecătorul a constatat că în privința lui B. a fost instituită măsura de ocrotire judiciară sub forma curatelei și că în calitate de curator a fost numită mama acestuia, B.O.

În luna martie 2016 C. a întocmit un testament prin care a testat toată averea sa nepotului I., inclusiv 1/2 cotă-parte din casă.

În același an, C. a decedat, iar nepotul I. în decurs de 6 luni nu a acceptat succesiunea.

Soția defunctului a acceptat întreaga moștenire și a înregistrat pe numele său și 1/2 cotă-parte din casă, care potrivit testamentului urma să fie atribuită moștenitorului testamentar I.

I. a înaintat cerere de chemare în judecată cu privire la prelungirea termenului de acceptare a succesiunii, motivând că a aflat despre testament în luna august 2016, iar în septembrie a aceluiași an a primit duplicatul testamentului.

A. i-a chemat în judecată pe B. și C., solicitând obligarea lor la plata costului autoturismului proprietatea primului, în valoare de 80.000 lei, care a fost distrus într-un accident de circulație în timp ce era folosit de pârâți, cărora le-a fost transmis în folosință.

În acțiune s-a arătat că, fiind rugat de B. și C., reclamantul le-a împrumutat autoturismul pentru câteva ore, dar aceștia, contrar înțelegerii, s-au deplasat în altă localitate, iar la întoarcere, din neatenția lui B. au izbit mașina de un copac.

Instanța a admis acțiunea prin care a obligat pârâții la plata sumei solicitate, în părți egale. C. a declarat apel, susținând că nu este vinovat cu nimic de producerea accidentului, obligarea sa la repararea prejudiciului fiind nejustificată.

La 10.04.2016 A. le-a împrumutat lui B. și C. suma de 100.000 de lei pe termen de un an. În contract părțile au stabilit că debitorii sunt ținuti solidari să restituie suma împrumutată.

La data scadenței debitorii nu au întors datoria, fapt care l-a determinat pe A. să se adreseze în instanța de judecată.

Ulterior, la 15.09.2016 B. a decedat. La momentul decesului B. cheltuisese toți banii. Moștenitori legali ai lui B. au rămas doi fii ai săi, B.P. și B.S., care au acceptat moștenirea după decesul tatălui lor.

La 09.06.2015 A. și B. încheie un contract de locațiune, conform căruia A. se obligă sa pună la dispoziția lui B un apartament cu două camere, contra sumei de 1800 lei lunar, cu titlu de chirie.

La 09.11.2015, A. îi trimite o notificare lui B. prin care-i solicită renegocierea chiriei, ținându-se cont de rata inflației. B. a acceptat. Ca urmare a acordului suplimentar, părțile au convenit ca B. să plătească lunar 1950 lei, cu titlu de chirie.

La 01.02.2016, A. îi mai trimite o notificare lui B. cu solicitarea de a modifica plata chiriei până la suma de 2000 lei, ca urmare a creșterii vertiginoase a indicelui inflației.

De această dată, B. a refuzat renegocierea chiriei.

A. l-a acționat pe B. în instanță, solicitând modificarea chiriei, în sensul majorării acesteia până la suma de 2000 lei.

Ulterior, în cadrul procesului, A. a solicitat majorarea plății chiriei până la suma de 3500 lei, având în vedere deprecierea dramatică a leului la finele lunii februarie 2016.

La 01.07.2015 SRL „XXX” în bază de contract a luat în arendă de la Primăria satului Zastânca un teren cu destinație agricolă cu o suprafață totală de 1.5 ha pe un termen de 5 ani.

În perioada martie-iunie 2016, arendașul a construit pe terenul arendat 2 depozite, care reprezintă construcții capitale, cu suprafață totală de 320 m.p.

Ca urmare a efectuării construcțiilor nominalizate, Primăria a solicitat arendașului să le demoleze și să întreprindă măsuri pentru reanimarea terenului agricol afectat invocând că astfel a fost schimbată destinația terenului agricol. Solicitarea Primăriei a fost respinsă de către SRL „XXX”.

Primăria satului Zastânca a depus la Judecătoria raionului Soroca o cerere prin care a solicitat obligarea arendașului de a demola construcțiile efectuate și încasarea sumei prejudiciului cauzat terenului agricol. Drept temei reclamantul a invocat că nici Consiliul local Zastânca și nici Primăria n-au dat acordul său pentru schimbarea destinației terenului.

Prin hotărârea Judecătoriei Soroca (sediul central) din 10.03.2017 cererea Primăriei a fost admisă integral cu obligarea pârâtului de a demola, pe cont propriu, construcțiile efectuate și s-a dispus încasarea sumei prejudiciului cauzat terenului agricol.

La 15.04.2017 SRL „XXX” a depus cerere de apel împotriva hotărârii Judecătoriei Soroca (sediul central).

B. a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „XXX” cu privire la revendicarea de la agentul transportator al bagajului pierdut sau al costului bagajului ce constituie 750 lei și 700 Euro.

În motivarea cererii de chemare în judecată reclamantul a indicat că, la 28.11.2016, a călătorit din București, România în or. Orhei, RM cu microbuzul, care aparține companiei SRL „XXX”. Pe parcursul călătoriei de la secția de bagaje a microbuzului a dispărut geanta cu îmbrăcăminte și alimente în sumă de 750 lei și 700 Euro.

Pe parcursul examinării pricinii reprezentantul pârâtului a declarat că compania nu poate fi pârât în litigiul dat, deoarece în situația respectivă responsabil de păstrarea și integritatea bagajelor este șoferul mijlocului de transport, respectiv răspunderea o poartă acesta.

La 11 august 2016, petiționarul SRL „XXX” s-a adresat în instanță cu cerere privind constatarea faptului care are valoare juridică și anume recunoașterea faptului vânzării-cumpărării bunului fără încălcări ca urmare a procedurii de exercitare a dreptului de gaj.

A motivat că la 30 iulie 2016, în temeiul contractului de vânzare-cumpărare, autentificat notarial, a cumpărat de la SRL „YYY”, din numele căreia, în temeiul Acordului privind executarea benevolă a dreptului de ipotecă nr. 1 din 05 iulie 2014, a acționat Banca Comercială „ZZZ”, bunul imobil compus din construcție comercială cu suprafața de 100 m.p., situat în mun. Chișinău, str. Vasiloaia 10.

Bunul imobil, a fost procurat la prețul de 60.000 euro, urmând a fi achitat în 6 tranșe egale. Dreptul de proprietate asupra bunului imobil cumpărat, trebuia să treacă la cumpărător în momentul înregistrării în Registrul bunurilor imobile. Înregistrarea dreptului de proprietate este însă imposibilă, dat fiind existența a 16 grevări (sechestre) înregistrate în registru, aplicate în perioada 2012 – 2016 de diferiți executori judecătorești.

Deoarece petiționarul a cumpărat bunul ca urmare a procedurii exercitării dreptului de ipotecă, de la banca care deținea un drept prioritar în raport cu terții, consideră că nu poate fi afectat în realizarea dreptului său, pentru că urmează a fi protejat în baza art. 491 Codul Civil (vânzarea de către creditorul gajist a bunului gajat), prin recunoașterea faptului vânzării-cumpărării bunului fără încălcări ca urmare a procedurii de exercitare a dreptului de gaj cu consecința anulării tuturor grevărilor la data intabulării dreptului de proprietate.

La 09 septembrie 2014, în jurul orei 22:30, A., în vârstă de 68 ani, mergea spre domiciliul său, apartamentul nr. 67, care este situat la nivelul doi al blocului locativ nr. 11 de pe str. Petru Zadnipru, mun. Chișinău. Pe scara dintre nivelele 1 și 2 a căzut jos și s-a lovit puternic la mâna dreaptă, iar în urma investigații medicale a fost diagnosticată cu fractură închisă a degetului 1 al mâinii drepte. Pentru investigații medicale a cheltuit 8.000 lei, justificate prin bonuri de plată.

Consideră că motivul căderii este absența luminii din scară. Pe timp de noapte în scară este imposibilă vizibilitatea, mai ales pentru persoanele în etate și invalizi. În scara blocului este sistată livrarea energiei electrice de mai mult timp din cauza distrugerii rețelelor, iar încercările locatarilor de a reglementa amiabil problema cu furnizorul X și cu Asociația proprietarilor de locuințe privatizate nr. 54 nu s-au soldat cu succes.

Achită regulat furnizorului X energia electrică, inclusiv pentru locurile de uz comun și nu are datorii nici la serviciile pentru deservirea blocului în raport cu Asociația.

Incidentul i-a cauzat suferințe psihice, pagubă morală fiind evaluată la suma de 25.000 lei. Consideră că trauma primită este cauzalitatea inacțiunilor Asociației proprietarilor de locuințe privatizate nr.54, în calitatea sa de gestionar al condominiului - responsabil pentru integritatea rețelelor, echipamentului din scară și furnizorul de energie electrică Întreprinderea X – responsabil potrivit Inspectoratului Energetic de stat de distrugerea rețelelor electrice în scară, prin urmare pretinde repararea solidară a prejudiciului material în valoare de 8000 lei, a prejudiciului moral în cuantum de 25.000 lei și cheltuielile de judecată pentru asistența juridică în sumă de 3000 lei.

La 29 noiembrie 2016, reclamanta Asociația Proprietarilor de Locuințe Privatizate (APLP) nr. 22 și intervenienta accesorie de partea reclamantei, societatea pe acțiuni „CET-2”, au înaintat cerere de chemare în judecată împotriva lui O., solicitând încasarea plăților datorate pentru serviciile de livrare a energiei termice, aferente locuinței nr. 3 din str. Miron Costin nr. 15, mun. Chișinău, pentru perioada 30 decembrie 2008 – 30 martie 2016, în sumă totală de 16.815,34 lei și compensarea cheltuielilor judiciare sub forma taxei de stat achitate în sumă de 504,46 lei.

Reclamanta a indicat că în calitate sa de gestionar al blocului, conform contractului pentru folosirea energiei termice nr. 5122 din 20 mai 2007, încheiat cu intervenienta accesorie, a livrat agent termic în locuința pârâtului, costul căreia nu a fost achitat. Acesta a acumulat datoria enunțată confirmată prin informația detaliată a costului lunar al serviciilor și sumele achitate.

Pârâtul O., în ședința de judecată nu s-a prezentat, însă a depus referință la cererea de chemare în judecată în care a enunțat respingerea acțiunii reclamantei ca neîntemeiată.

A reiterat că este în vârstă înaintată, fiind născut în anul 1930, este imobilizat din cauza unei maladii. Locuiește la parter, într-un apartament compus dintr-o odaie, cu suprafața locativă de 15,9 m.p. De 23 de ani nu are căldură în apartament, aceasta variind iarna de la 5 la 6 grade. Acest fapt a fost comunicat de mai multe ori gestionarului blocului, inclusiv furnizorului - societatea pe acțiuni „CET-2”. A solicitat de mai multe ori, inclusiv în scris debranșarea de la căldură, or aceasta lipsește, iar veniturile sale sunt constituite doar din pensia în sumă de 903 lei. Nu au fost întreprinse acțiuni în vederea soluționării problemei. Despre viața sa și condițiile de trai în sezonul rece, regizorul S. a realizat un documentar cu titlu „Viață de câine”, film ce dovedește cele enunțate.

Asociația Proprietarilor de Locuințe Privatizate (APLP) nr. 14 a înaintat la 02 noiembrie 2017 în instanța de judecată acțiune împotriva A. cu privire la încasarea datoriilor pentru consumul de energie termică, încălzire și agent termic, pentru perioada 01 aprilie 2008 – 01 mai 2016, în sumă totală de 23259,45 lei, precum și încasarea cheltuielilor judiciare de plată a taxei de stat.

S-a indicat că pârâta este proprietara apartamentului nr. 20 din bd. Moscovei, bloc 17/1, mun. Chișinău. Reclamantul în calitate sa de gestionar al blocului, conform contractului de livrare a agentului termic din 22 mai 2004, încheiat cu intervenienta accesorie, societatea pe acțiuni „CET-2”, a livrat agent termic în locuința pârâtei, costul căreia nu a fost achitat. Reclamații la calitatea agentului termic livrat n-au fost înaintate.

În ședința de judecată, pârâta A. nu a recunoscut acțiunea și a solicitat respingerea acțiunii pe motivul expirării termenului de prescripție extinctivă, care a curs în favoarea sa și a fost omis neîntemeiat de reclamant.

Reclamantul a pretins întreruperea prescripției prin acțiunile reclamantei de recunoaștere a datoriei, or la 30 iulie 2014, în afara sezonului de încălzire, a achitat mai mult decât suma facturată cu 150 lei, astfel că diferența dată reprezintă o recunoaștere a datoriei.

La 15 august 2017 Asociația proprietarilor de locuințe privatizate (APLP) nr. 54 s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva lui G. cu privire la încasarea plăților datorate pentru serviciile de livrare a agentului termic, livrat în locuința acestuia pentru perioada februarie 2008 – februarie 2017 inclusiv, în sumă de 12.098,46 lei și încasarea datoriilor pentru alte servicii de gospodărire comunală în sumă de 2852,97 lei și compensarea cheltuielilor de taxă de stat în sumă de 448,60 lei.

S-a invocat că pârâtul G. nu a achitat serviciile prestate, iar datoria formată la 01 martie 2017 constituie suma de 12.098,46 lei pentru energia termică, fapt ce se confirmă prin informația despre calcularea și achitarea serviciilor locative-comunale respective și alte servicii comunale în mărime de 2.852,97 lei.

Reclamanta consideră că, potrivit art. 617 alin. (2) lit. a) Cod Civil (*nu este necesară somație în cazul în care este stabilită o dată calendaristică pentru executarea obligației*), este în drept să înainteze cererea de chemare în judecată fără respectarea procedurii de soluționare prealabilă a pricinii pe cale extrajudiciară.

În ședința de judecată reclamantul a susținut cererea doar în partea pretenției privind încasarea datoriei pentru serviciile de livrare a agentului termic în sumă de 12098,46 lei. N-a susținut pretențiile privind încasarea datoriilor pentru alte servicii de gospodărire comunală în sumă de 2852,97 lei, deoarece acestea au fost stinse benevol pe parcursul cercetării judecătorești de către pârât.

Pârâtul G. în ședința de judecată n-a recunoscut acțiunea. A susținut că reclamanta nu a soluționat în mod prealabil litigiul. Consideră că reclamanta nu poate formula pretenții față de el, or, între ei lipsesc raporturile contractuale. Lipsesc asemenea raporturi contractuale și cu intervenientul accesoriu.

T.G. a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui M.S. cu privire la încasarea datoriei, dobânzii de întârziere și cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a indicat că în luna februarie 2013 T.G. și M.S. s-au înțeles verbal să-și unifice eforturile într-o afacere comună în domeniul agriculturii, să contribuie financiar în mod egal, iar venitul obținut să fie divizat în părți egale conform aportului adus. T.G. a investit în afacere suma de 142.157 lei pentru procurarea peliculei, cherestea, asortiment de semințe, îngrășămintă, remunerarea muncitorilor. Afacerea a fost desfășurată în 7 sere care au fost reamenajate și renovate pe bunurile cumpărate de T.G. și M.S.

Ulterior, între părți s-a iscat un conflict cauzat de faptul că M.S. profita de rezultatele investițiilor făcute, reținea integral venitul obținut în urma vânzării produselor, gestiona întreg procesul fără a duce o evidență contabilă. T.G. repetat a solicitat lui M.S. prezentarea informației, însă acesta refuza comunicându-i că nu mai sunt parteneri de afaceri. În fața instanței de judecată, a cerut încasarea de la M.S. a sumei investite, dobânzii de întârziere și cheltuielilor de judecată.

La 24 decembrie 2014 P.T., s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva lui N.A., solicitând inițial anularea contractului de donație din 17 decembrie 2009.

În motivarea acțiunii s-a invocat că la 17 decembrie 2009 reclamanta P.T. a încheiat cu N.A. un contract de donație, obiectul căruia l-au constituit bunurile amplasate în mun. Chișinău, or. Sângera, str. Ion Creangă, nr. 36 și anume: terenul pentru construcții cu suprafața de 0,0733 ha și casa de locuit individuală cu suprafața de 91,6 m.p.

Indică că, la data încheierii contractului, reclamanta era grav bolnavă și nu-și dădea seama de ce se întâmpla la acel moment, suferea de o maladie, ce determină că în perioade de criză să nu-și poată conștientiza acțiunile, aceasta fiind localizată și într-o continuă evoluție de mai bine de 15 ani. Afirmă că, la momentul încheierii contractului, notarul nu a verificat specificul bolii de care suferea reclamanta la acel moment și, în consecință, nu a fost stabilit discernământul ultimei ca element al consimțământului pentru a putea încheia acte juridice. În drept, acțiunea a fost întemeiată pe prevederile art. 224 Cod civil (nulitatea actului juridic încheiat de o persoană fără discernământ).

La 30 iunie 2015, P.T. a depus cerere de concretizare a cerințelor, solicitând declararea nulității contractului de donație nr. 1470 din 17 decembrie 2009, invocând ca temei de drept prevederile art. art. 833 (donația în cazul maladiilor prezumate a fi letale), 835 (revocarea donației pentru ingraturitudine), 836 (rezoluțiunea contractului de donație în cazul stării de nevoie) Cod civil. Ca circumstanțe de fapt, suplimentar la cererea inițială, s-a indicat că față de reclamantă au fost întreprinse acțiuni de maltratare.

La 15.12.2016 O.F. s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva lui V.N., S.A. și Primăria com. Micăuți, raionul Strășeni cu privire la obligarea de a nu crea obstacole la folosirea terenului.

În motivarea acțiunii, reclamantul a invocat că, în urma încheierii între V.P. și O.F. a contractului de vânzare-cumpărare nr. 1898 din 22.12.2010, O.F. este proprietarul terenului agricol cu suprafața de 2,6462 ha, situat în comuna Micăuți, raionul Strășeni, care a fost înregistrat în Registrul bunurilor imobile ținut de OCT Strășeni la 23.12.2004 cu nr. cadastral 8024101134. În rezultatul unor procese judiciare, în cadrul cărora a fost contestat dreptul de proprietate a lui O.F., finalizat prin decizia CSJ din 01.02.2015, s-a constatat că O.F. este proprietar legal al imobilului și se consideră îndreptățit să folosească, să dispună și să posede liber proprietatea sa. Pârâții, însă, îi creează impedimente în folosirea imobilului.

Pe parcursul examinării pricinii, la 28.02.2017, V.N. și S.A. au depus cererea reconvențională împotriva lui O.F. cu privire la încasarea sumei ce constituie costul lucrărilor la construcția bazinului acvatic. În motivarea cererii reconvenționale pârâții V.N., care este succesorul lui V.N., și S.A. au indicat că în anul 2008 reclamânții, V.N. și S.A. au construit un bazin acvatic pe terenul, indicat lor de către fostul Primar al com. Micăuți. Prin urmare, pârâții consideră că deoarece proprietarul terenului are față de posesorii de bună-credință o obligațiune instituită prin lege, care la moment nu este executată, constructorii au dreptul la retenția bunului până la achitarea costurilor de debitor, iar proprietarul este obligat să achite sumele corespunzătoare.

Reclamantul O.R., domiciliat în or. Orhei, a depus în judecătoria Chișinău (sediul Buiucani) acțiune împotriva lui Z.G., domiciliat în or. Anenii Noi, prin care a solicitat încasarea datoriei în mărime de 7500 dolari SUA, ce constituie suma de 135.800 lei la momentul depunerii acțiunii.

În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că la 27.07.2015, aflându-se în mun. Chișinău, i-a acordat un împrumut pârâtului în mărime de 7500 dolari SUA, cu termen de rambursare până la 27.07.2016. Contractul a fost întocmit în formă scrisă, pârâtul semnând o recipisă. Însă, la data scadenței împrumutului, pârâtul nu și-a onorat obligațiunile asumate de restituire a împrumutului, iar la nenumăratele adresări în vederea restituirii datoriei, acesta nu a reacționat.

Din aceste considerente, reclamantul s-a adresat în instanța de judecată cu prezenta acțiune pentru încasarea din contul pârâtului a datoriei în mărime de 7500 dolari SUA, ce constituie suma de 135.800 lei la momentul depunerii acțiunii și cheltuielile de judecată sub formă de plată a taxei de stat.

La 10 aprilie 2017, avocatul A.C., în interesele lui M.I., a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui S.V. cu privire la încasarea sumei.

În motivarea cererii s-a indicat că la 22 februarie 2016, M.I. a transmis lui S.V. cu împrumut suma de 10000 Euro. Drept confirmare a încheierii contractului de împrumut a fost întocmită o recipisă de către S.V., potrivit căreia ultimul confirmă faptul că a primit suma de 10000 Euro și se obligă să restituie suma.

S-a mai indicat în cererea de chemare în judecată că la 22 martie 2017 M.I. i-a solicitat lui S.V. să-i restituie suma împrumutată.

Până la ziua depunerii cererii de chemare în judecată, S.V. nu a restituit suma împrumutată.

În cererea de chemare în judecată s-a solicitat: primirea acțiunii, scutirea de la plata taxei de stat, încasarea de la S.V. în beneficiul lui M.I. a sumei de 10.000 Euro cu titlu de împrumut nerestituit, precum și a dobânzii de întârziere aferente.

SRL „C” a depus în instanța de judecată cerere împotriva SRL „F” cu privire la încasarea sumei.

În motivarea acțiunii s-a indicat că între reclamant și pârât există raporturi juridice de o perioadă îndelungată de timp.

Astfel, SRL „C” a prestat pârâtului servicii de publicitate și anume: a tipărit pliante, a instalat panouri publicitare în locuri publice, a regizat și a realizat un videoclip care ulterior a fost difuzat pe unele canale TV. În rezultatul acțiunilor întreprinse de către reclamant, SRL „F” a devenit un agent economic cunoscut pe piața din țară și a realizat venituri în urma activității sale.

În baza dispoziției de plată nr. 365 din 01.08.2016 SRL „C” a transferat pe contul SRL „F” suma de 200.000 lei. La adresările către pârât, ultimul recunoaște faptul că pe contul său bancar a parvenit suma de 200.000 lei, dar refuză restituirea sumei împrumutate, indicând că între părți nu a fost încheiat un contract de împrumut în formă scrisă.

B.M., domiciliat în or. Soroca, a depus în judecătoria Chișinău (sediul Rîșcani) cerere de chemare în judecată împotriva lui C.G., domiciliat în mun. Bălți, cu privire la constatarea nulității absolute a actului juridic.

În motivarea acțiunii s-a indicat că în baza contractului de vânzare-cumpărare nr. 1315 din 20.06.2016 B.M. a vândut lui C.G. casa nr. 45, str. Vasile Lupu, mun. Bălți. Contractul de vânzare-cumpărare a fost întocmit în scris și autentificat de către notarul M.L., înregistrat la organul cadastral teritorial. După încheierea contractului de vânzare-cumpărare, de la vecini a aflat că C.G. a plecat la lucru peste hotarele țării și nu domiciliază în imobilul procurat. Pentru a se convinge dacă informația furnizată de vecini corespunde adevărului, s-a deplasat pe str. Vasile Lupu, nr. 45, mun. Bălți și a depistat că imobilul nu este folosit de către cumpărător, acoperișul este pe cale de a se prăbuși, tencuiala de pe casă a căzut în mare parte, sticla de la geamuri lipsește, curtea casei nu este îngrijită, lângă gard a apărut o gunoiște.

Solicită reclamanta constatarea nulității contractului de vânzare-cumpărare și obligarea pârâtului să restituie imobilul.

Consiliul mun. Chișinău a depus în instanța de judecată cererea de chemare în judecată împotriva lui F.N. cu privire la evacuarea din imobil.

În motivarea acțiunii s-a indicat că la e 14 mai 2010, între părți a fost încheiat un contract de locațiune. În baza contractului menționat, Consiliul mun. Chișinău a transmis, iar F.N. a luat în locațiune, pe un termen de 5 ani, bunul imobil – spațiu nelocativ, nr. cadastral 0100400, cu suprafața de 93,2 m.p. Conform prevederilor contractului F.N. urma să achite chiria în mărime de 15.000 lei până la data de 5 a fiecărei luni.

La 01 februarie 2016, pârâtul a fost somat că termenul contractului de locațiune a expirat și, respectiv, urmează să elibereze spațiul închiriat.

La somația expediată, F.N. a răspuns printr-o pretenție în care a indicat că nu dorește să elibereze spațiul închiriat, deoarece a efectuat reparația imobilului, a făcut unele îmbunătățiri esențiale ale bunului, care i-au mărit considerabil valoarea acestuia.

Deoarece pârâtul refuză eliberarea spațiului închiriat, a solicitat reclamantul pronunțarea unei hotărâri judecătorești prin care să se dispună evacuarea lui F.N. și a bunurilor acestuia din imobilul - spațiu nelocativ, nr. cadastral 0100400, cu suprafața de 93,2 m.p., încasarea de la pârât a prejudiciului cauzat prin nerestituirea bunului, precum și a cheltuielilor de judecată.

D.A. a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui A.M. cu privire la evacuarea din apartament.

În motivarea acțiunii s-a indicat că apartamentul în litigiu îi aparține cu drept de proprietate. În baza contractului de locațiune din 15.03.2015 a transmis în locațiune imobilul pe un termen de 2 ani lui A.M.

Verificând periodic imobilul și condițiile de exploatare a acestuia de către locatar – A.M., a constatat că de fapt apartamentul este utilizat de către B.M., care i-a comunicat că a închiriat acest imobil de la A.M. și chiria i-o achita anume acestuia, iar plata pentru serviciile comunale o efectuează de sine stătător la instituțiile financiare. Respectiv, nu este de acord să elibereze imobilul.

Deoarece nu posedă cunoștințe juridice și se deplasează greu, cererea de chemare în judecată a fost întocmită și depusă în instanța de judecată de către fiica lui D.A. – N.G.

R.L. a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui R.A. cu privire la constatarea nulității contractului de vânzare-cumpărare a cotei părți ideale din imobil.

În motivarea cererii s-a indicat că R.L. și R.A. sunt surori și dețin cu drept de proprietate câte 1/2 cotă parte ideală din casa de locuit din s. Mircești, raionul Ocnița, ce le-a rămas ca moștenire după decesul părinților.

R.A., din cauza că domiciliază în s. Mircești, raionul Ocnița, adică în localitatea unde este situată casa în litigiu, iar R.L. este plecată peste hotarele țării, a vândut cota sa parte din imobil lui P.C.

Solicită R.L. constatarea nulității contractului de vânzare-cumpărare, încheiat între sora sa, R.A., în calitate de vânzător și P.C. în calitate de cumpărător, deoarece ea, R.L., dispune de dreptul de preemțiune care a fost ignorat de către sora sa.

S.A. a depus cererea de chemare în judecată împotriva lui F.N. cu privire la rezoluțiunea contractului de înstrăinare cu condiția întreținerii pe viață.

În motivarea cererii s-a indicat că F.N. este nepotul lui S.A. și domiciliază împreună cu familia în mun. Chișinău, str. V. Alecsandri 15, într-o casă de locuit cu trei niveluri. Deoarece S.A. nu are alte rude, situația materială este precară, iar F.N. dispune de un spațiu locativ și mijloacele financiare suficiente pentru asigurarea întreținerii sale și a lui S.A., părțile, la 17 iunie 2014, au încheiat un contract de înstrăinare cu condiția întreținerii pe viață. Conform prevederilor contractuale, S.A. a transmis lui F.N. și soției acestuia, F.L., casa situată în s. Valea Perjei, raionul Cimișlia, iar F.N. împreună cu soția acestuia s-au obligat să-i ofere lui S.A. spațiu locativ, sub formă de o odaie separată, în casa din mun. Chișinău, str. V. Alecsandri 15, precum și să o asigure cu hrană, îmbrăcăminte, medicamente în perioada cât va trăi.

După semnarea contractului, F.N. și-a executat obligațiile asumate, oferind odaia pentru domiciliere și hrana necesară, însă de o perioadă de două luni, îngrijirea și ajutorul pe care urma să-l acorde nu mai corespunde prevederilor contractuale. Astfel, lui S.A. nu i se oferă hrană de trei ori pe zi, nu i s-au procurat medicamente (cu toate că a avut necesitate din cauza îmbolnăvirii) și nici îmbrăcăminte de iarnă.

A solicitat S.A. rezoluțiunea contractului.

C.M. a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui T.C. cu privire la încasarea plăților periodice.

În motivarea cererii de chemare în judecată s-a indicat că în baza contractului de înstrăinare cu condiția întreținerii pe viață, C.M. a transmis în proprietate lui T.C. casa de locuit din s. Popești, raionul Șoldănești, iar T.C. s-a obligat să o asigure cu hrană, îmbrăcăminte, medicamente pe timpul cât va trăi.

După încheierea contractului, T.C. s-a instalat în imobilul transmis de către C.M. și își executa cu diligență obligațiile asumate.

Drept consecință a inundațiilor din vara anului 2013, imobilul a fost distrus și C.M. nu dispune de un alt spațiu locativ. T.C. a închiriat un alt imobil, dar refuză să îi acorde și lui C.M. spațiu pentru domiciliere și îngrijire potrivit contractului încheiat, indicând că bunul ce urma să-l folosească a pierit și respectiv nu mai are obligații față de C.M.

A solicitat C.M. încasarea de la T.C. a plăților periodice din momentul adresării în instanța de judecată pentru închirierea unui spațiu locativ – 500 lei și pentru asigurarea întreținerii 700 lei. De asemenea, a solicitat scutirea de la plata taxei de stat.

P.V. a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui M.D. cu privire la încasarea sumei.

În motivarea cererii s-a indicat că la 22 noiembrie 2014 C.V. i-a transmis cu împrumut lui M.D. suma de 5000 euro. În confirmarea raportului juridic între părți, M.D. a eliberat o recipisă în care a indicat că a primit suma de 5000 euro, precum și a specificat termenul când va restitui împrumutul – 22 noiembrie 2015.

La 16 ianuarie 2015 C.V. a cesionat lui P.V. creanța sa față de M.D.

La survenirea scadenței, M.D. a refuzat restituirea sumei împrumutate indicând că a împrumutat suma de 5000 euro de la C.V. și va restitui suma doar ei.

A solicitat P.V. încasarea de la M.D. a sumei de 5000 euro cu titlu de împrumut nerestituit, dobânda de întârziere, cheltuielile de asistență juridică.

B.B. a depus cerere de chemare în judecată împotriva Societății de Asigurare “A” cu privire la încasarea despăgubirii de asigurare.

În motivarea cererii s-a indicat că la 14.04.2017, între Societatea de Asigurare “A”, în calitate de asigurător, și “G” S.A., în calitate de asigurat, a fost încheiat contractul de asigurare CASCO a unui autovehicul.

În același timp, B.B. are încheiat cu “G” S.A. un contract de leasing, unde ultima are calitatea de locator, iar B.B. calitatea de locatar.

Ulterior, la 12.06.2017, autovehiculul sus-indicat a fost deteriorat în urma unui accident rutier. După survenirea cazului asigurat, asigurătorul a fost înștiințat despre acest fapt și au fost depuse toate actele necesare constatării daunei și plății despăgubirii de asigurare. Însă asigurătorul nu a plătit despăgubirea de asigurare (conform contractului de leasing), iar la nenumăratele somații ale locatarului, locatorul nu a întreprins nicio acțiune în vederea recuperării pe cale forțată a despăgubirii de asigurare, din acest motiv B.B. a fost nevoit să se adreseze în instanța de judecată pentru a încasa aceasta.

Societatea de Asigurare “G” a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui C.F. și “T” SRL cu privire la încasarea în mod solidar în ordine de regres a despăgubirii de asigurare în mărime de 100.000 lei.

În motivarea acțiunii s-a indicat că la 15.01.2016, între Societatea de Asigurare “G”, în calitate de asigurător, și “T” SRL, în calitate de asigurat, a fost încheiat un contract de asigurare obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule - pentru automobilul de marca Skoda, modelul Octavia, perioada de asigurare începând cu data de 16.01.2016.

La 30.01.2016 a avut loc accidentul rutier cu implicarea autovehiculului sus-indicat. Vinovat de comiterea accidentului rutier a fost recunoscut C.F. La 20.02.2016 Societatea de Asigurare “G” i-a plătit lui I.L. despăgubirea de asigurare.

În vederea satisfacerii acțiunii sale, Societatea de Asigurare “G” aduce ca argument faptul că autovehiculul asigurat de răspundere civilă era condus de către C.F., aflat în stare de ebrietate alcoolică, iar asigurătorul de răspundere civilă în acest caz are drept de regres.

Solicitarea de încasare a despăgubirii de asigurare în ordine de regres și de la “T” SRL se bazează pe faptul că comitentul răspunde pentru fapta prepusului.

La 14 octombrie 2015 M.V. a depus în instanța de judecată cerere cu privire la declararea persoanei decedate.

În motivarea cererii s-a indicat că M.C. a fost soția sa. La 02 octombrie 2012 aceasta a ieșit din casă și i-a zis că merge la piața să facă cumpărături. Nici în acea zi și nici până la moment M.C. nu a revenit la domiciliu.

De asemenea, s-a indicat că au fost întreprinse măsuri pentru a stabili locul aflării soției sale, însă fără rezultat.

A solicitat M.V. declararea soției sale M.C. ca fiind decedată.

La 10.08.2016, N.I. a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui C.I. și M.P. cu privire la constatarea nulității contractului de vânzare-cumpărare a imobilului.

În motivarea acțiunii s-a indicat că la 25 iunie 2014 C.I., acționând din numele lui N.E., a vândut lui M.P. apartamentul nr. 22, str. Sfântul Gheorghe 11, or. Sângerei.

Consideră reclamantul că contractul de vânzare-cumpărare este nul, deoarece procura în baza căreia a acționat C.I. era nevalabilă pe motiv că a fost eliberată de către N.E. la 20.04.2012, fără indicarea termenului de valabilitate.

La 15.03.2014, N.E. a decedat, iar succesor este N.I.

Judecătorul a refuzat primirea cererii în procedură, motivând prin faptul că legea nu-i acordă lui N.I. dreptul adresării în judecată în astfel de circumstanțe.

S.P. a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui M.I. cu privire la încasarea sumei.

În motivarea acțiunii s-a indicat că la 21.11.2014 A.E. a încheiat cu ÎCS „M” un contract de împrumut. În baza contractului A.E. a primit suma de 15.000 lei cu dobândă de 25% anual.

În scopul garantării restituirii împrumutului, plății dobânzilor aferente și penalităților a fost semnată clauza de fidejusiune de către S.P., care a fost inserată în contractul de împrumut.

La 22.12.2015, debitorul A.E. a decedat, împrumutul rămânând a fi nerestituit.

Prin hotărârea instanței de judecată suma împrumutului acordat și nerambursat, precum și dobânzile aferente împrumutului au fost încasate de la S.P. și M.I. ca succesori legali ai defunctei.

S.P. a executat hotărârea judecătorească, fapt confirmat prin încheierea executorului judecătoresc cu privire la încetarea procedurii de executare.

Astfel, S.P., în ordine de regres, a solicitat încasarea de la M.I. a sumei achitate de către S.P. ÎCS „M.”, cât și onorariul achitat executorului judecătoresc.

Prin hotărârea instanței de judecată procesul civil a fost încetat din motivul că debitorul inițial, A.E., a decedat și raportul juridic nu permite succesiunea în drepturi.

S.P. a depus apel împotriva hotărârii instanței de fond.

ÎCS „C” a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui L.I. și M.N. cu privire la încasarea sumei.

În motivarea acțiunii s-a indicat că la 01.10.2016, P.I. a încheiat cu ÎCS „C” un contract de împrumut. În baza contractului, P.I. a primit suma de 15000 lei cu dobândă de 25% anual.

În scopul garantării restituirii împrumutului, plății dobânzilor aferente și penalităților a fost semnată clauza de fidejusiune de către L.I., care a fost inserată în contractul de împrumut.

L.I. a depus referință la cererea de chemare în judecată, indicând că acțiunea în partea încasării sumei de la sine este neîntemeiată, deoarece fidejusiunea este stinsă, dat fiind că el a garantat restituirea împrumutului de către P.I. și nu de către M.N., căruia i-a fost remisă datoria.

Prin hotărârea instanței de judecată acțiunea a fost admisă și s-a dispus încasarea sumei, în mod solidar, de la L.I. și M.N. De asemenea, s-a indicat că hotărârea judecătorească este definitivă și urmează a fi executată imediat pentru evitarea cauzării unor prejudicii iminente reclamantului în legătură cu devalorizarea valutei naționale.

L.I. a depus apel împotriva hotărârii instanței de fond, indicând că el nu poate purta răspundere pentru obligația unui alt debitor, precum și faptul că instanța de judecată eronat a dispus executarea imediată a hotărârii judecătorești.

La 01.09.2015 M.S. a depus în instanța de judecată cerere cu privire la eliberarea ordonanței judecătorești.

În motivarea cererii s-a indicat că în anul 2009 M.S. i-a împrumutat lui I.V. suma de 20.000 lei. Conform recipisei semnate de către I.V., acesta s-a obligat să restituie suma împrumutată peste un an. La împlinirea termenului, debitorul nu a restituit suma. La nenumăratele adresări către I.V., ultimul, abia la 29 august 2012 a restituit parțial datoria și anume suma de 4000 lei.

A solicitat M.S. eliberarea unei ordonanțe judecătorești prin care să se dispună încasarea de la I.V. a sumei nerestituite de 16.000 lei.

A.G. a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui A.D. cu privire la constatarea nulității testamentului.

În motivarea cererii s-a indicat că la 19.07.2010 de către notarul P.P., din numele lui A.C., a fost întocmit un testament prin care testatorul – A.C. testa toată averea sa fiului A.G.

La 10.11.2016 a decedat A.C. Adresându-se la notar, a aflat că tatăl său a întocmit un alt testament pe numele lui A.D., care îi este nepot. Însă, acest testament nu a fost autentificat notarial, ci a fost scris personal de către defunct.

Consideră reclamantul A.G. că testamentul pe numele lui A.D. este nul, deoarece nu a fost autentificat notarial, respectiv nu corespunde legii și nu poate anula testamentul întocmit la 19.07.2010 pe numele său, care a fost autentificat notarial și respectiv are o puterea juridică superioară.

Judecătorul a restituit cererea de chemare depusă de către A.G. pe motiv că reclamantul nu a respectat procedura prealabilă de soluționare a litigiului.

M.S. a depus cerere de chemare în judecată de acceptare a succesiunii. În motivarea cererii s-a indicat că M.S. este fiica lui M.A. și M.G. Mama sa – M.G. a decedat la 21.10.2013. După decesul mamei sale, succesiunea a fost acceptată de către M.A., care a decedat la 19.08.2015. După decesul tatălui, ea – M.S., a rămas să locuiască în casa părintească, astfel acceptând succesiunea, dar cerere la notar nu a depus și dosar de moștenire nu a fost deschis.

Surorile sale G.T. și C.N. sunt plecate peste hotarele țării la muncă și pretenții față de M.S. nu au, precum și nu pretind la averea succesorală.

A solicitat M.S. să fie recunoscută ca persoană care a acceptat succesiunea.

SRL „A” a depus în instanța de judecată cerere împotriva lui T.M. cu privire la încasarea sumei.

În motivarea cererii s-a indicat că în baza contractului de intermediere din 09.04.2013, SRL „A” s-a obligat să intermedieze contractul de vânzare-cumpărare a casei de locuit ce-i aparține lui T.M.

SRL „A” a întreprins acțiuni în vederea executării contractului și anume: a făcut poze ale bunului imobil, a expus anunț de vânzare atât pe pagina în internet a companiei, cât și în ziar, a identificat un potențial cumpărător. Atunci când tratativele cu cumpărătorul erau la final, pârâtul – T.M. i-a anunțat că a efectuat vânzarea bunului imobil prin intermediul unui alt intermediar.

Deoarece SRL „A” și-a executat întocmai obligațiile asumate, dar T.M. a înstrăinat bunul imobil prin intermediul unei alte agenții imobiliare, s-a solicitat încasarea de la T.M. a sumei de 10.000 lei ca remunerație asupra căreia s-a convenit în contract, precum și a cheltuielilor suportate în legătură cu executarea contractului în sumă de 4500 lei.

Prin hotărârea instanței de judecată, cererea de chemare în judecată a fost admisă, dispunându-se încasarea sumei solicitate, precum și a cheltuielilor suportate de către reclamant pentru asistență juridică în mărime de 3000 lei.

Z.C. a depus în instanța de judecată cerere împotriva SRL „P” cu privire la încasarea sumei.

În motivarea cererii s-a indicat că la 07.03.2017 Z.C. a parcat automobilul de model „Mercedes Benz” la parcare a aparține SRL „P”.

A doua zi, 08.03.2017, venind la parcare a comunicat persoanei de la intrare în parcare, care s-a prezentat a fi colaborator al SRL „P” de serviciu în acea zi că nu dispune de bani pentru a achita prețul serviciului prestat, solicitând permisiunea de a lua automobilul ca ulterior să revină și să achite suma necesară.

Colaboratorul SRL „P” a refuzat predarea automobilului, indicând despre necesitatea achitării prețului serviciului de parcare.

În acea zi nu a mai ridicat automobilul de la parcare și a revenit pe data de 09.03.2017, dar colaboratorii SRL „P” au cerut plata unei sume majorate.

A adresat o reclamație către SRL „P”, solicitând transmiterea automobilului, însă a rămas fără răspuns.

A solicitat Z.C. de a obliga SRL „P” să-i restituie automobilul.

SRL „P” a depus acțiune reconvențională împotriva lui Z.C. și a solicitat încasarea de la ultimul a sumei pentru depozitarea automobilului parcat începând cu data de 07.03.2017 și până la executarea efectivă a hotărârii judecătorești.

La 13.02.2017 M.B. a depus la Judecătoria Edineț (sediul Ocnîța) cerere împotriva lui P.S. cu privire la recuperarea prejudiciului material și moral.

În motivarea cererii s-a indicat că P.S., la 08.09.2016, aflându-se la volanul automobilului de model Renault cu nr. de înmatriculare C CC 001, s-a izbit în gardul din jurul imobilului nr. 22, str. Miorița, or. Ocnîța.

Ca rezultat al acțiunilor lui P.S. a fost deteriorat gardul, fiind adus un prejudiciu lui M.B. în mărime de 9000 lei.

A solicitat M.B. încasarea de la P.S. a sumei de 9000 lei cu titlu de prejudiciu cauzat și 5000 lei cu titlu de prejudiciu moral.

P.S. a depus referință la cererea de chemare în judecată, indicând că aceasta a fost primită greșit de instanță, deoarece el domiciliază în mun. Chișinău și, respectiv, acțiunea urma a fi depusă în instanța de judecată de la locul său de trai. De asemenea, a indicat pârâtul că cererea de chemare în judecată este neîntemeiată și urmează a fi scoasă de pe rol, deoarece a fost depusă de către M.B., iar bunul imobil deteriorat aparține lui S.E. care l-a transmis în locațiune lui M.B.

La 15 noiembrie 2016 "ML" S.A. a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui T.E. cu privire la constatarea rezilierii contractului de leasing și revendicarea bunurilor imobile. În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că a încheiat cu pârâtul contractul de leasing financiar nr. NFL-19 din 20 decembrie 2013, potrivit căruia au fost transmise în posesie și folosință temporară bunuri imobile și anume: terenul cu suprafața de 0,0457 ha și construcția cu suprafața de 137,4 m.p., situate în mun. Chișinău, str. Florilor, 48.

Menționează reclamantul că el este proprietar al bunurilor imobile respective, fapt înregistrat și în registrul bunurilor imobile. La momentul transmiterii terenului și construcției, valoarea acestora a fost estimată la 2.622.382 lei, iar contractul a fost încheiat pe o perioadă de 36 luni, până în luna decembrie 2016. Pârâtul T.E., începând cu 06 octombrie 2014, a încălcat prevederile contractului de leasing financiar privitor la termenul achitării plăților lunare conform ratelor de leasing prestabilite, fapt ce a condus la acumularea datoriilor în mărime de 2.672.573,17 lei. Prin notificarea nr. 1 din 14 februarie 2016, pârâtul T.E. a fost înștiințat despre rezilierea unilaterală a contractului de leasing din motivul nerespectării clauzelor contractuale și totodată i-a fost solicitată restituirea bunurilor ce au constituit obiect al contractului de leasing. Notificările au rămas fără răspuns.

Cere reclamantul constatarea rezilierii contractului de leasing financiar, obligarea pârâtului T.E. de a transmite în posesia „ML” S.A. bunurile imobile respective, cu radierea înscrierilor din Registrul bunurilor imobile cu privire la grevarea drepturilor patrimoniale și compensarea cheltuielilor de judecată.

Pârâtul T.E. nu a recunoscut acțiunea, a solicitat respingerea ei pe motiv că restanțele la plata ratelor contractului de leasing sunt din cauza situației materiale dificile în care se află și că în viitorul apropiat va reîncepe să achite ratele corespunzător contractului.

G.A. a depus cerere de chemare în judecată împotriva Societății de Asigurare “A” cu privire la încasarea despăgubirii de asigurare.

În motivarea cererii s-a indicat că la 11.03.2016, între Societatea de Asigurare “A”, în calitate de asigurător, și G.A., în calitate de asigurat, a fost încheiat contractul de asigurare CASCO a unui autovehicul.

Ulterior, la 27.12.2016, vehiculul sus-indicat a fost parcat pe timp de noapte în curtea blocului unde locuia G.A. În dimineața zilei de 28.12.2016 G.A. a descoperit că anvelopele împreună cu jantele din aliaj i-au fost furate. Acesta imediat a sesizat poliția, precum și asigurătorul.

Prezentând asigurătorului toate actele în vederea constatării daunei și plății despăgubirii de asigurare, acesta a refuzat să platească despăgubirile, motivând că potrivit condițiilor de asigurare parcare pe timp de noapte poate avea loc doar în locurile special amenajate, păzite (garaj, parcare cu plată etc.), iar conform înscrisului făcut pe polița de asigurare, sub semnătura asiguratului, ultimul a făcut cunoștință și este de acord cu condițiile de asigurare.

Totodată G.A., în calitate de persoană fizică, a solicitat scutirea de la plata taxei de stat.

G.K. a depus cerere de chemare în judecată împotriva Companiei de Asigurare “M” cu privire la încasarea despăgubirii de asigurare.

În motivarea cererii s-a indicat că la 28.06.2016, între Compania de Asigurare “M”, în calitate de asigurător, și “R” SRL, în calitate de asigurat, a fost încheiat contractul de asigurare obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule, cu un număr nelimitat de utilizatori. Contractul a fost încheiat asupra riscurilor legate de automobilul de marca Mercedes modelul Sprinter, perioada de asigurare începând cu data de 29.06.2016.

La 17.08.2016 a avut loc accidentul rutier cu implicarea autovehiculului sus-indicat. Vinovat de comiterea accidentului rutier a fost recunoscut M.A.

Asigurătorul de răspundere civilă după recepționarea tuturor actelor necesare constatării daunei și plății despăgubirii de asigurare, a comunicat păgubitului, G.K., că din cauza transmiterii în locațiune a autovehiculului sus-indicat, de către “R” SRL, în calitate de locator, către M.A., în calitate de locatar, riscul ultimului nu se consideră asigurat.

G.K. a solicitat instanței încasarea despăgubirii de asigurare, dobânzii de întârziere și a penalității.

P.I. a depus cerere de chemare în judecată împotriva Companiei de Asigurare “A” cu privire la încasarea despăgubirii de asigurare plătite.

În motivarea cererii s-a indicat că la 10.10.2016, între Compania de Asigurare “A”, în calitate de asigurător, și P.I., în calitate de asigurat, a fost încheiat contractul de asigurare obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule. Contractul a fost încheiat asupra riscurilor legate de automobilul de marca Hyundai, modelul L200, perioada de asigurare începând cu data de 11.10.2016.

La 31.12.2016 a avut loc accidentul rutier cu implicarea autovehiculului sus-indicat. Vinovat de comiterea accidentului rutier a fost recunoscut P.I.

După respectarea tuturor procedurilor necesare P.I. l-a despăgubit pe I.I. – persoana păgubită, pentru a evita disconfortul produs de accidentul rutier, fiind întocmit un înscris în acest sens, ce ulterior a fost prezentat asigurătorului de răspundere civilă.

P.I. s-a adresat asigurătorului de răspundere civilă în vederea primirii despăgubirii de asigurare. Asigurătorul a refuzat plata, argumentând că o poate primi exclusiv păgubitul.

Reclamantul a mai solicitat scutirea de la plata taxei de stat, motivând că acțiunea reiese dintr-o contravenție, iar conform practicii constante CEDO, în acest sens, contravenția este asimilată unei infracțiuni.

E.S. a depus cerere de chemare în judecată împotriva Societății de Asigurare “V” cu privire la încasarea despăgubirii de asigurare.

În motivarea acțiunii s-a indicat că la 23.04.2017, între Societatea de Asigurare “V”, în calitate de asigurător, și E.S., în calitate de asigurat, a fost încheiat contractul de asigurare CASCO a unui autovehicul.

Ulterior, la 24.05.2017, autovehiculul sus-indicat, fiind parcat regulamentar pe marginea carosabilului, a fost accidentat de alt autovehicul. După cele descoperite de către E.S., acesta imediat a înștiințat poliția, precum și asigurătorul de bunuri.

Odată ce au fost prezentate asigurătorului toate actele în vederea constatării daunei și plății despăgubirii de asigurare, acesta a propus repararea autovehiculului la dealer-ul oficial care importă tipul dat de automobile. E.S. a refuzat, iar asigurătorul de bunuri a comunicat că în acest caz refuză plata despăgubirii de asigurare.

E.S. a solicitat încasarea despăgubirii de asigurare și a prejudiciului moral.

Soții A.F. și A.V. la 01 iulie 2014 au testat toate bunurile lor, proprietate comună în devălmășie, nepotului A.L., testamentul fiind întocmit cu mâna lui A.F. și semnat de ambii soți. A.F. a decedat la 25 octombrie 2014, iar soția A.V. a decedat la 30 mai 2016. Nepotul A.L. a depus cerere de acceptare a moștenirii, însă notarul a refuzat primirea cererii și eliberarea certificatului de moștenitor testamentar pe motiv că testamentul este nevalabil. A.L. a depus cerere de chemare în judecată împotriva acțiunilor ilegale ale notarului, invocând că prin ultima voință a bunelor i-a fost testat întreg patrimoniul, iar notarul în mod ilegal i-a refuzat eliberarea certificatului de moștenitor testamentar.

A.C., fiul lui A.F. și A.V., a înaintat o cerere reconvențională cu privire la declararea nulității testamentului, invocând că părinții nu puteau să testeze bunurile lor printr-un singur testament, precum și faptul că testamentul a fost scris doar de mâna tatălui A.F.

Instanța de judecată a respins integral cererea lui A.L. și a admis parțial acțiunea reconvențională a lui A.C., declarând nul testamentul referitor la $\frac{1}{2}$ cotă-parte din patrimoniu testat. Instanța a motivat soluția prin faptul că A.V. nu a întocmit personal testamentul, astfel, fiind încălcate condițiile de formă și valabilitate ale testamentului olograf, iar cota-parte a lui A.V. urmează a fi culeasă de către moștenitorii legali ai acesteia.

S.I. locuiește cu chirie într-un apartament din str. Alba Iulia, mun. Chișinău. Locatorul imobilului A.V. este și proprietarul apartamentului. S.I. a decis să dea în sublocațiune apartamentul. Deoarece în contractul încheiat între S.I. și A.V. la 01 ianuarie 2017 nu exista nici o clauză referitoare la sublocațiune, S.I. l-a înștiințat prin scrisoare pe A.V., anunțându-l ca ar dori să încheie un contract de sublocațiune cu C.S. și cere permisiunea pentru încheierea contractului în cauză.

Scrisoarea a ajuns la A.V. pe 10 ianuarie 2017. La 17 ianuarie 2017 S.I. încheie un contract de sublocațiune cu C.S., care se instalează imediat în apartament. La 30 ianuarie 2017 A.V. îi declară la telefon lui S.I. că nu consimte încheierea contractului de sublocațiune. C.S. însă își exprimă dorința de a rămâne să locuiască în apartament.

A.V. a contestat în instanța de judecată acțiunile lui S.I., solicitând evacuarea lui C.S. din apartament. Pe motiv că suferise o traumă la ambele mâini, A.V. l-a rugat pe fiul său să întocmească textul cererii de chemare în judecată la calculator, depunând-o în instanța de judecată nesemnată.

F. A. fiind angajat al Companiei de transport SC „N.” SRL, în calitate de șofer, conducând autocamionul, care aparține companiei, a fost implicat într-un accident rutier în urma căruia a avut de suferit B.S., ultimului fiindu-i cauzate leziuni corporale. Prin decizia agentului constatator, F.A. a fost recunoscut vinovat în comiterea accidentului rutier. Pentru tratamentul său, B.S. a suportat un prejudiciu material în valoare de 1900 lei.

B.S. s-a adresat cu cerere la Compania de transport SC „N.” SRL, prin care a solicitat compensarea cheltuielilor suportate ca urmare a accidentului rutier, vinovat de comiterea căruia a fost recunoscut F.A., angajat al acestei companii. Deoarece Compania de transport SC „N.” SRL a refuzat să-i achite lui B.S. suma solicitată, motivând că nu este vinovată de comiterea accidentului rutier, acesta s-a adresat în instanță cu cerere de chemare în judecată, solicitând încasarea sumei prejudiciului material cauzat în mărime de 1.900 lei și prejudiciul moral în mărime de 5.000 lei.

Prin hotărârea instanței de judecată din 01.04.2017, acțiunea reclamantului a fost admisă integral. Compania de transport SC „N.” SRL, neexecutând hotărârea judecătorească din 01.04.2017 s-a adresat în instanță cu o cerere împotriva lui F.A. în ordine de regres, solicitând încasarea sumei de 6900 lei. Acțiunea companiei SC „N.” SRL a fost respinsă de către instanța de judecată, ca fiind neîntemeiată, prin încheierea din 15.07.2017.

INSTITUTUL NAȚIONAL AL JUSTIȚIEI
CONCURSUL DE ADMITERE 2017

P.M. a depus în instanța de judecată o cerere în procedură specială, solicitând constatarea faptului acceptării succesiunii.

Instanța a restituit cererea petiționarului în baza art. 170 lit. a) CPC (*„judecătorul restituie cererea de chemare în judecată dacă reclamantul nu a respectat procedura de soluționare prealabilă a pricinii pe calea extrajudiciară, inclusiv prin mediere, prevăzută de lege pentru categoria respectivă de pricini sau de contractul părților”*), deoarece la cerere nu a fost anexat refuzul notarului de a deschide dosarul succesor.

În motivație, judecătorul a indicat că, în conformitate cu pct.17 al Hotărârii Plenului CSJ nr.4 din 07.07.2008 „cu privire la constatarea faptelor care au valoare juridică și declararea persoanei dispărută fără urmă sau decedată”, cererea de constatare a acceptării unei succesiuni (art.281 alin. (2), lit. f) CPC al RM se examinează în procedură specială, numai în cazul în care organul, care efectuează acțiuni notariale, nu este în drept să elibereze petiționarului certificatul de moștenitor din lipsa sau din insuficiența documentelor corespunzătoare necesare pentru confirmarea în procedura notarială a faptului de intrare (aderare) în posesiunea averii succesorale.

R.A. a cumpărat de la B.O. o garnitură de mobilă la prețul de 3000 lei, dintre care 1500 lei i-a plătit imediat, iar restul sumei urma să fie plătită peste 3 zile, la momentul primirii bunurilor de către cumpărător. Părțile au convenit că cumpărătorul dobândește dreptul de proprietate asupra bunurilor din momentul încheierii contractului.

După expirarea a 3 zile cumpărătorul nu s-a prezentat să primească bunurile, din motiv de boală. După expirarea a 5 zile, în rezultatul neglijenței fiului major al vânzătorului, în apartamentul acestuia s-a declanșat un incendiu și toată mobila s-a deteriorat. După 7 zile, cumpărătorul s-a prezentat și a cerut de la vânzător restituirea sumei de 1500 lei. Vânzătorul a refuzat și a cerut cumpărătorului achitarea sumei restante pentru garnitura de mobilă.

Ținând cont de faptul că R.A. a refuzat achitarea sumei restante, B.O. s-a adresat în instanța de judecată, unde a solicitat încasarea din contul lui R.A. a sumei de 1500 lei și dobânzile de întârziere. Instanța a admis solicitarea lui B.O. și l-a obligat pe R.A. să achite suma restantă plus dobânzile de întârziere.

D. I. și F.S. dețin un imobil de oficii în proprietate comună, pe care îl dădeau în locațiune unor terți. La 14.09.2016, D.I. a fost telefonat de către locatarii oficiilor de la etajele superioare, fiind informat că din cauza ploilor abundente din ultimele zile, apa a pătruns în imobilul dat cauzând daune. D.I. a angajat imediat 4 persoane care au reparat acoperișul și au făcut o reparație în oficiile în care a pătruns umezeala.

La 20.02.2017, D.I. i-a solicitat lui F.S. să îi compenseze jumătate din cheltuielile suportate, care constituiau 25.000 lei. Însă F.S. a obiectat prin faptul că cheltuielile par a fi exagerate și că nu-și permite la moment să le achite, iar reparația oficiilor a fost capitală, nefiind necesară la moment. Ba mai mult, acesta a menționat că nu a fost informat preventiv despre acțiunile pe care le-a întreprins D. I., invocând că putea efectua aceste acțiuni la un preț mult mai redus și în general F.S. i-a sugerat lui D.I. să solicite compensarea cheltuielilor de la locatari.

Astfel, la 21.03.2017, D.I. s-a adresat în instanța de judecată împotriva locatarilor cu solicitarea de a-i compensa cheltuielile legate de reparația bunului imobil. Instanța a admis solicitarea lui D.I.

C.V. și C.I. fiind frați, după decesul mătușii, devin coproprietarii unui apartament din mun. Chișinău. Ambii frați, pe parcursul studiilor au locuit împreună în apartament, după care, C.I. a revenit în localitatea de baștină, iar fratele său a continuat să locuiască în apartamentul moștenit.

După ceva timp C.V. îi comunică lui C.I. că a ar dori să vândă apartamentul. C.I. a menționat că are nevoie de ceva timp pentru a lua o decizie. Ulterior C.I. revine în Chișinău și află de la fratele său că acesta deja a vândut apartamentul lui A.S. la prețul de 18.000 euro și i-a lăsat 9.000 euro – echivalentul cotei sale părți.

C.I. nu a fost de acord cu înstrăinarea imobilului, comunicându-i lui C.V., că el venise la Chișinău să-i propună bani pentru a cumpăra cota sa parte de la el. În scurt timp, C.I. se adresează în instanța de judecată cu solicitarea privind declararea nulității contractului de vânzare-cumpărare a imobilului.

Instanța a respins acțiunea lui C.I. ca fiind nefondată din motiv că acesta a avut posibilitatea să obiecteze împotriva tranzacției, însă nu a făcut-o în timp util.

M. M. și M.I. au fost căsătoriți mai bine de 20 de ani. La 01.08.2013, aceștia au divorțat prin intermediul instanței de judecată, însă au continuat să locuiască împreună în același imobil din lipsă de spațiu locativ.

Dat fiind faptul că între ei erau relații ostile și conviețuirea în aceeași casă nu mai era posibilă în continuare, la 20.05.2017 M.I. a introdus o cerere de partajare a averii, solicitând achitarea contra-valorii a 1/2 din casa în care locuiau cu fostul soț.

Instanța de judecată prin încheiere a respins cererea lui M.I. de partajare a proprietății comune în devălmășie, invocând scurgerea termenului de prescripție.

V.G., proprietarul unui apartament din mun. Chișinău, încheie un contract de locațiune pe un termen de patru ani cu L.T., din neglijență însă, părțile au omis înscrierea contractului de locațiune în registrul bunurilor imobile.

După un an de zile de la încheierea contractului de locațiune, V.G. încheie un contract de vânzare-cumpărare în privința apartamentului dat în locațiune cu A. I. Acesta din urmă își înregistrează dreptul de proprietate la Organul cadastral teritorial Chișinău și ulterior îi cere lui L.T. eliberarea apartamentului. L.T. se opune, invocând contractul de locațiune, termenul căruia nu a expirat. A.I. susține că el nu este parte la acest contract și, prin urmare, nu are nici o obligație față de L.T.

Deoarece L.T. refuză de a părăsi imobilul, A.I. se adresează instanței de judecată cu o cerere privind evacuarea forțată a locatarului din apartamentul său. Instanța de judecată admite cererea lui A.I. și dispune evacuare lui L.T. din apartament.

La 20.06.2017 Z.M., în vârstă de 87 de ani, și S.C., în vârstă de 90 de ani, s-au adresat în judecată cu o acțiune împotriva nepoatei lor D.V. cu privire la revocarea contractului de donație din 07.03.2016 asupra apartamentului situat în or. Criuleni, pentru ingratitude, invocând comportamentul negativ al D.V. față de aceștia, precum și evacuarea acestora din casă la 10.02.2017 de către pârâtă.

Reclamanții au mai menționat că pârâta i-a indus în eroare, aceștia exprimându-și acordul la încheierea unui contract de înstrăinare a bunului cu condiția întreținerii pe viață, în fața notarului însă le-a fost dat să semneze contractul de donație. Astfel, după ce a obținut dreptul de proprietate asupra imobilului, D.V. i-a evacuat forțat pe Z.M. și S.C. din casa în care locuiau. Pe parcursul judecării pricinii, s-a aflat că pârâta mai dispune și de un testament pe numele său din anul 2008 în care reclamanții îi testează apartamentul în litigiu.

Instanța de judecată a respins pretențiile reclamanților Z.M. și S.C., invocând scurgerea termenului de prescripție de revocare a contractului pentru ingratitude.

Referitor la natura contractului, instanța a menționat că părțile au semnat un contract de donație în fața notarului, respectiv aceasta a fost voința lor.

La 10.07.2017 M.D. s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva lui M.M. cu privire la prelungirea termenului de acceptare a succesiunii care a rămas după decesul tatălui său survenit la 10.07.2016.

În motivarea cererii, M.D. a invocat aflarea unei perioade îndelungate în afara teritoriului Republicii Moldova, pe acest motiv nereușind să accepte succesiunea în termen legal, în comparație cu M.M., mama vitregă a acestuia, care a depus cererea de acceptare a succesiunii la notar.

În cadrul judecării pricinii, s-a stabilit că M.D. a fost prezent la înmormântarea tatălui său, însă a plecat a două zi la muncă peste hotare.

Instanța de judecată a respins solicitarea lui M.D. ca fiind neîntemeiată.

N.L. a împrumutat de la C. S. o sumă de 10.000 lei, pentru un termen de 6 luni, fără a încheia un contract în formă scrisă și în absența unei recipise. La expirarea termenului de 6 luni, C.S. a transmis o notificare lui N.L., prin care a solicitat restituirea împrumutului în termen de 7 zile. N.L. a refuzat să-i achite lui C.S. suma solicitată, invocând că între el și C.S. nu a fost încheiat niciun contract de împrumut.

Succesiv C.S. s-a adresat organelor de poliție, unde a solicitat audierea lui N.L. privind pretinsul fapt de escrocherie. N.L. a fost audiat de poliție, recunoscând împrumutul în sumă de 10.000 lei de la C.S., însă a invocat că acestea sunt raporturi civile și urmează a fi examinate în cadrul unui proces de drept civil.

Organele de urmărire penală au refuzat deschiderea unui dosar penal pe faptul escrocheriei, informându-l pe C.S. despre declarațiile făcute de N.L. la poliție și i-au sugerat să se adreseze în instanța de judecată pentru soluționarea litigiului.

Ulterior, C.S. depune cerere de chemare în judecată privind încasarea datoriei de la N.L., iar drept probe a anexat declarațiile acestuia făcute la poliție.

În referință, N.L. a invocat că declarațiile făcute la poliție au fost condiționate de amenințarea cu aplicarea forței fizice și sub influența constrângerii psihice asupra sa din partea colaboratorilor poliției, pe care fapt dânsul a depus o plângere la procuratură.

La 10 martie 2015, L.N. a încheiat cu SRL „Casa mea” un contract de investiție a mijloacelor bănești în construcție. În baza contractului, SRL „Casa mea” s-a obligat să construiască și să-i transmită în proprietate un apartament cu suprafața de 73,9 m.p, iar L.N. s-a obligat să achite către SRL „Casa mea” suma de 33.625 euro, adică câte 500 euro pentru fiecare metru pătrat, în 3 tranșe.

La 11 martie 2015, L.N. a achitat către SRL „Casa mea” suma de 12.000 euro, cu titlu de prima tranșă pentru executarea contractului. Înainte de achitarea celei de-a doua tranșe, pentru a se asigura de mersul lucrărilor, L.N. a mers la începutul lunii octombrie 2015 la locul construcției și a depistat că acolo unde compania s-a obligat să construiască imobilul, nu se efectuează lucrări de construcție.

Această stare de lucruri a persistat încă mult timp, lucrările la construcție nu începeau și asta în situația în care imobilul urma să fie dat în exploatare în prima jumătate a anului 2017.

În aceste împrejurări, în luna decembrie 2016, L.N. s-a adresat în instanța de judecată cu o cerere privind rezoluțiunea contractului încheiat între acesta și SRL „Casa mea”.

Instanța de judecată a respins acțiunea pe motiv că L.N. nu și-a executat obligația în întregime de transmitere a sumei pentru imobil și că obligația lui SRL „Casa mea” nu a ajuns la scadență. Din acest motiv contractul nu poate fi desfăcut.

La 20.07.2016 SRL X a încheiat cu SRL Y un contract de vânzare-cumpărare a 5 tone de pietriș pentru construcție la prețul de 47 mii lei. Contractul de vânzare-cumpărare prevedea o dobândă de întârziere de 7% din suma de bază pentru fiecare zi de întârziere a achitării prețului pietrișului. Dat fiind faptul că la scadență debitorul nu și-a onorat obligațiile asumate prin contract, peste 2 ani, SRL X depune în instanța de judecată o acțiune împotriva SRL Y cu privire întoarcerea datoriei și a dobânzii de întârziere, care constituia în total 97 mii lei.

În cadrul examinării litigiului, instanța de judecată a admis parțial pretenția SRL X, dispunând încasarea din contul SRL Y a sumei de 47 mii lei cu titlu de datorie de bază și a redus dobânzile de întârziere din oficiu de la 40 mii lei la 5 mii lei, ceea ce în total constituia 52 mii lei.

SRL Y a contestat hotărârea primei instanțe pe motivul nerespectării procedurii prealabile de către SRL X la înaintarea cererii de chemare în judecată, solicitând casarea acesteia, chiar dacă în contractul dintre părți o asemenea procedură nu era prevăzută.

Un lot de pământ ce aparținea cu drept de uzufruct lui S.G. și cu drept de nudă-proprietate lui A.K. a fost vândut de nudul proprietar, cu acordul uzufructuarului, lui R.A. După înstrăinarea bunului, între uzufructuarul S.G. și nudul proprietar A.K. s-a iscat un conflict referitor la suma de bani rezultată din contractul de vânzare-cumpărare.

Astfel, uzufructuarul susține că dat fiind faptul că bunul îi aparținea cu drept de uzufruct până la decesul său, întreaga sumă de bani i se cuvine lui. Nudul proprietar, la rândul său, susține opinia că suma de bani trebuie împărțită, astfel încât fiecare dintre ei să primească o porțiune, din suma totală, corespunzătoare valorii comparative a uzufructului cu nuda proprietate.

Uzufructuarul S.G., nefiind de acord cu modalitatea de împărțire a sumei propuse de nudul-proprietar, s-a adresat cu o acțiune în instanța de judecată, prin care a cerut atribuirea întregii sume rezultate din înstrăinarea bunului și compensarea cheltuielilor de judecată. Instanța de judecată a admis pretenția lui S.G., însă nu s-a expus asupra cheltuielilor de judecată.

A.F. a construit o casă, neobservând că trece hotarul terenului său, extinzându-se pe terenul lui B.B., care, fiind plecat peste hotare, se reîntoarce peste un an și constată că A.F. și-a construit casă individuală nouă parțial pe terenul său.

B.B. i-a propus lui A.F. să cumpere casa acestuia în întregime, datorită faptului că 40% din casă se află pe terenul său.

A.F. a refuzat, invocând faptul că casa este a lui, deoarece el singur a construit-o cu materialele sale și nu are relevanță faptul că este situată pe o parte din terenul lui B.B. Neajungând la un numitor comun, B.B. s-a adresat în instanța de judecată.

Instanța de judecată a dispus acordarea lui B.B. a dreptului de proprietate asupra casei construite de A.F., cu obligarea lui B.B. de a-i achita lui A.F. 1/3 din valoarea construcției și oferirea dreptului de servitute asupra terenului lui A.F. pe perioada existenței construcției.

La 15 decembrie 2014, societatea de împrumut X. l-a acționat pe W., Y. și Z. în judecată cu o cerere privind încasarea sumei. În motivarea acțiunii, societatea reclamantă X. a indicat că, potrivit contractului de împrumut nr. 1132 din 25 decembrie 2012, W. a obținut de la X. un împrumut în sumă de 33 000 dolari SUA, data scadenței fiind stabilită pentru 25 decembrie 2016. În motivarea acțiunii, X. a invocat că debitorul W. nu și-a onorat angajamentul asumat prin contractul de împrumut, nu respectă graficul de achitare a împrumutului și a dobânzilor aferente. Îndeplinirea obligațiilor asumate de către W. a fost asigurată prin gajarea bunului imobil: 90,4% cota-parte din terenul pentru construcții și construcția de pe el – casă de locuit individuală, situată în intravilanul or. Strășeni, ipotecat în favoarea societății X., conform contractului de ipotecă din 25 decembrie 2012, care aparține debitorului gajist Y. cu drept de proprietate, evaluat la un preț de gaj de 40000 dolari SUA.

La 09 septembrie 2014, judecătoria Strășeni a eliberat societății X. o ordonanță judecătorească prin care a transmis acesteia bunul imobil gajat pentru a fi vândut în scopul stingerii datoriei lui W. La 27 noiembrie 2014, Judecătoria Strășeni a anulat ordonanța în cauză. Societatea reclamantă X. a solicitat transmiterea în posesia ei a bunului gajat cu dreptul de vânzare ulterioară în scopul executării obligației și stingerea datoriilor pârâtului W., cu evacuarea din imobilul transmis societății X. a tuturor persoanelor, fără acordarea altui spațiu locativ.

Prin hotărârea Judecătoriei Strășeni din 17 iunie 2015, acțiunea a fost admisă integral. Hotărârea în cauză a rămas definitivă prin neatacare.

La 23 iulie 2015, A. (mama în etate a lui W.) a înaintat în instanța de judecată o cerere prin care a solicitat revizuirea hotărârii primei instanțe, motivând că i s-au încălcat drepturile sale prin hotărârea Judecătoriei Strășeni din 17 iunie, ea nefiind atrasă în proces și fiind lipsită de dreptul de a-și apăra dreptul de abitație instituit în favoarea sa.

C.I. a locuit în mun. Chișinău începând cu anul 2005. La data de 15 martie 2015 a plecat în ospeție la fiica sa, L.A., care locuia în mun. Bălți, iar la 17 martie 2015 C.I. a decedat. Patrimoniul succesoral rămas după decesul lui constituia: un apartament cu două camere în mun. Bălți în valoare de 50.000 lei, un apartament în mun. Chișinău în valoare de 250.000 lei și o vilă în r-nul Hâncești în valoare de 80.000 lei.

La 18 septembrie 2015, fiica defunctului, L.A. s-a adresat cu cerere de acceptare a moștenirii la un notar din mun. Bălți, care, însă, a refuzat să-i primească cererea, motivând că nu este de competența sa deschiderea dosarului succesoral, explicându-i că moștenitorul urmează să se adreseze oricărui notar din mun. Chișinău, deoarece defunctul, C.I. nu a avut viză de reședință în mun. Bălți și nu poate fi considerat drept ultim domiciliu al acestuia, precum și că L.A. a omis termenul de acceptare a succesiunii.

La 17 mai 2015, X a încheiat cu SRL "Y" un contract de intermediere potrivit căruia ultimul se obligă să intermedieze vânzarea unui imobil ce aparține lui X cu drept de proprietate, prețul contractului îl reprezintă 20.000 lei.

În perioada imediat următoare, SRL "Y" a întreprins unele măsuri în vederea executării obligațiilor asumate și anume a plasat anunțuri publicitare, a întocmit pliante, pentru care a cheltuit 3.000 lei.

La 30 mai 2015 SRL "Y" a fost anunțat de către X că a vândut deja imobilul fără concursul său și respectiv nu mai are nevoie de serviciile acestuia, anunțându-l despre rezilierea contractului de intermediere.

Nefiind de acord cu modalitatea în care a acționat X, SRL "Y" s-a adresat cu o cerere în instanța de judecată prin care a solicitat încasarea sumei de 20.000 lei ca datorie de bază și a sumei de 10.000 lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

Instanța a admis parțial cererea SRL "Y" dispunând încasarea a 20.000 lei cu titlu de datorie și a sumei de 3.000 lei cheltuieli de asistență juridică, motivând în hotărâre că litigiul nu este unul complex pentru a solicita cheltuieli de judecată mai mari.

La 13.10.2014 C.H. a donat fiului său C.N. și soției sale, C.M., un imobil compus din casă și teren aferent. Cu 6 luni mai târziu, C.M. a comis acte de violență asupra socrului său, care a acționat-o în judecată.

Prin sentința instanței de fond, rămasă definitivă, C.M. a fost sancționată cu amendă pentru infracțiunea de vătămare intenționată medie a integrității corporale sau a sănătății (art. 152 Cod Penal).

C.N. s-a comportat corect față de tatăl său, dar nu a solicitat divorț, considerând că relațiile matrimoniale nu sunt afectate.

La 14.03.2016, C.H. i-a chemat în judecată pe fiul și nora sa, solicitând revocarea donației pentru ingraturitudine.

În cadrul ședinței de judecată s-a prezentat doar fiul C.N., care a invocat că motivul revocării donației nu este valabil față de el.

Instanța de judecată a admis solicitarea lui C.H. și a revocat donația pentru ingraturitudine față de ambii moștenitori testamentari.

La 29.04.2016 soții C.I. și C.E., deplasându-se cu automobilul pe traseul Chișinău – Bălți, au suferit un accident rutier. În urma acestui accident, soțul C.I. a decedat pe loc, iar soția C.E. a decedat în următoarea zi la spital.

Patrimoniul succesoral includea apartamentul evaluat la prețul de 200.000 lei, amplasat în mun. Chișinău, care-i aparținea defunctului C.I. cu drept de proprietate. În urma deschiderii moștenirii s-a stabilit că C.I. a transmis prin testament toată averea fiului său C.R. din prima căsătorie, iar pe fiica sa C.S., inaptă de muncă din cauza sănătății, din căsătoria cu C.E., a dezmoștenit-o.

Fiica C.S. s-a adresat notarului pentru a i se elibera certificat de calitate de moștenitor, invocând rezerva succesorală, notarul însă a refuzat menționând că există testament și moștenitorul testamentar deja a depus cerere de eliberare a certificatului de calitate de moștenitor. Nefiind de acord cu refuzul notarului, C.S. s-a adresat în instanța de judecată cu o cerere privind anularea refuzului notarial și eliberarea certificatului de calitate de moștenitor pretins în baza rezervei succesoriale.

La 15 septembrie 2016 a decedat P.B., care nu a lăsat testament. Ultimul domiciliu al defunctului a fost în mun. Chișinău. La momentul decesului P.B. avea în proprietate: un automobil de model VAZ (care era pus în gaj, în asigurarea executării contractului de credit indicat mai jos), bani depuși, depozitați la o instituție financiară, obiecte de uz casnic, care se aflau în ap. 15, str. Valea Crucii 12, mun. Chișinău.

P.B. avea calitate de creditor, care rezulta dintr-un contract de împrumut (scadența a survenit la 15 martie 2016), dreptul de a privatiza apartamentul indicat mai sus (Agenția de privatizare a emis hotărârea despre privatizare, dar defunctul nu a reușit să semneze contractul de vânzare-cumpărare, transmitere-primire a locuinței în proprietate privată), calitate de debitor în baza contractului de credit, cu scadență la 20 ianuarie 2017.

Defunctul a avut următoarele rude: soția A.D., care era plecată din Republica Moldova și conform contractului, lucra și locuia de doi ani în Italia; fiica F.T., care locuia în or. Ungheni; fratele R.D., care a locuit cu defunctul până la deces (din 2001) în apartamentul nominalizat și a continuat să locuiască după deces.

Toate persoanele vizate s-au adresat la notar cu cerere de acceptare a succesiunii în termenul prevăzut de lege. Notarul a eliberat certificate de moștenitor legal soției și fiicei, refuzând solicitarea fratelui care a locuit într-o casă cu defunctul. Fratele R.D. a contestat refuzul notarului în instanța de judecată.

X și Y sunt căsătoriți. Soții au contractat de la o bancă un credit bancar în valoare de 7000 euro. Cu acești bani, cei doi au finisat etajul doi al casei părinților lui X, iar cu acordul ultimilor, s-au mutat să locuiască în camerele din acel etaj. Părinții lui X sunt proprietarii casei respective. Banii au fost investiți în lucrările de finisaj a etajului doi cu acordul și chiar la rugămintea părinților lui X.

După o perioadă scurtă de timp, din data când se mută să locuiască la etajul casei părinților lui X, ultimul decedează. Între Y, care este soție supraviețuitoare și părinții lui X, socrii acesteia, apar neînțelegeri, astfel că aceasta se mută cu minorul rezultat din căsătoria cu X la o altă adresă, fără nici o posibilitate ca Y să mai locuiască vreodată acolo, la etajul din casa socrilor. Cu toate acestea Y urmează să plătească în continuare ratele împrumutului de 7000 euro, bani investiți în finisarea etajului doi din casa socrilor.

La solicitarea SRL „X” , Compania de leasing „ABC” a achiziționat de la firma Y un frigider la un preț de 40000 lei și l-a transmis în leasing SRL „X”, cu obligația acestuia de a plăti lunar, în termen de 10 ani, câte 800 de lei. Potrivit contractului, la expirarea acestui termen, frigiderul devine proprietatea SRL „X”. Firma Y a stabilit termenul de garanție a bunului 3 ani.

Potrivit standardelor, uzura calculată a frigiderului peste 5 ani de zile a devenit 100%. La expirarea a 5 ani de la încheierea contractului, SRL „X” a refuzat să continue achitarea ratelor de leasing, dat fiind faptul că a expirat durata de funcționare utilă a frigiderului. Ca urmare, ținerea acestuia la evidența contabilă a SRL „X” este imposibilă și plata pentru folosința unui bun, care nu are valoare economică, nu poate fi efectuată. Ba mai mult, s-a relatat că în decursul a 5 ani de zile s-a achitat suma de 48000 lei, deci valoarea bunului a fost achitată integral.

Compania de leasing „ABC” nu a căzut de acord, menționând că contractul este legea părților și nu încetează odată cu expirarea termenului de uzură a frigiderului și s-a adresat în instanța de judecată împotriva SRL „X”.

B.V. având în proprietate un apartament, a decis să-l doneze nepoatei sale D.B., deoarece B.V. era bolnavă și nu putea să se îngrijească, având nevoie de cineva care să o ajute la bătrânețe. Astfel, între B.V. și D.B. a fost încheiat un contract de donație în privința apartamentului respectiv.

La momentul încheierii contractului, D.B. i-a promis lui B.V. că va avea grijă de ea, îi va procura îmbrăcăminte, hrană, medicamente, îi va achita serviciile comunale, dar deși dreptul de proprietate asupra imobilului a fost înregistrat după D.B., donatorul continuă să locuiască în imobilul donat și toate cheltuielile le suporta, de asemenea, ea. La rândul său, D.B. nu a executat nimic din ceea ce a promis.

În aceste condiții, B.V. s-a adresat în instanța de judecată cu o cerere cu privire la desfacerea contractului de donație. Instanța de judecată a respins cererea pe motiv că D.B., reieșind din natura contractului de donație, nu este obligată de a o întreține pe B.V., mai mult ca atât, aceste prevederi nici nu au fost incluse în contract. B.V. a decis să declare apel împotriva hotărârii primei instanțe.

La 25.06.2010 A.B. și C.B., ambii cetățeni ai Republicii Moldova cu domiciliul în Italia, au încheiat căsătoria pe teritoriul Italiei. La 27.06.2015 aceștia au desfăcut căsătoria prin intermediul instanței de judecată din Florența.

Dat fiind faptul că în cadrul divorțului nu s-a examinat și partajarea averii, la 15.04.2017, C.B. a depus în instanța din Republica Moldova cerere privind partajul proprietății comune în devălmășie, care se rezumă la un automobil ce se află pe teritoriul Italiei.

La 03.06.2016 LTD "X", companie engleză, a depus în Republica Moldova cerere privind recunoașterea și încuviințarea executării silite a sentinței arbitrale a Tribunalului Arbitral ICC Paris, în privința SRL "Y", prin care ultimul era obligat la plata sumei de 300.000 de dolari SUA pentru neonorarea obligațiilor contractuale.

SRL "Y" a obiectat că Tribunalul Arbitral a depășit prevederile convenției arbitrale, care a fost încheiată în Republica Moldova, precum și faptul că nu a fost citat legal la soluționarea litigiului în arbitraj.

Reclamantul A, apatrid cu domiciliul în Republica Moldova (Chișinău), a solicitat instanței de fond din Chișinău, în contradictoriu cu pârâta B., cetățeană a Republicii Moldova cu domiciliul în Italia (Palermo), desfacerea căsătoriei încheiate în Italia.

Ultimul domiciliu comun al soților a fost stabilit în or. Bălți, cei doi separându-se, în fapt, ca efect al plecării pârâtei în străinătate.

Pârâta B. a solicitat respingerea acțiunii, întrucât stabilirea domiciliului în străinătate atrage competența de soluționare a procesului de divorț a instanței italiene.

Reclamanta X, societate comercială cu sediul în SUA, a solicitat instanței de fond din Chișinău încuviințarea executării silite a hotărârii judecătorești pronunțate de instanța de judecată din California privind încasarea unei sume, rezultând din cauzarea unui prejudiciu, în contradictoriu cu o societate comercială Y, cu sediul în Chișinău.

În motivarea cererii, reclamanta X a arătat că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art.467-469 din Codul de procedură civilă a Republicii Moldova (recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești străine).

Pârâta Y a solicitat respingerea cererii, întrucât judecarea procesului din SUA s-a desfășurat în lipsa sa, dânsa nefiind citată în instanță.

Reclamantul A.B, cetățean al Federației Ruse cu domiciliul în Moscova, a solicitat instanței de fond din Republica Moldova recuperarea prejudiciului material cauzat de la pârâta Z, companie de transport din Republica Moldova cu sediul în Chișinău, invocând că deplasându-se cu automobilul proprietate personală pe teritoriul Ucrainei, a fost accidentat de camionul companiei de transport.

Instanța de fond s-a declarat competentă în soluționarea litigiului. La examinarea litigiului instanța a supus proba faptei și fondul cauzei legii Republicii Moldova.

Pârâta Z a atacat hotărârea instanței de fond, susținând că instanța a aplicat în mod greșit legea privind proba faptei ilicite, precum și norma conflictuală privind determinarea legii aplicabile delictelor civile cu element de extraneitate.

La 24 octombrie 2016, petiționara A a depus cerere în procedură specială cu privire la declararea lui B ca fiind persoană dispărută fără veste.

A fost invocat că la 20 august 1980 a încheiat căsătoria cu B. Au locuit împreună în apartamentul 12 de pe str. Budăi 3 mun. Chișinău. Au trei copii, C născut în anul 1980, D născut în anul 1981 și E născută în anul 1984. De întreținerea și educația lor s-a ocupat doar petiționara.

În aprilie 2008 B a plecat peste hotarele țării fără a informa petiționara.

În aprilie 2010 a revenit în țară, dar nu locuia în familie și nu contribuia la întreținerea ei. În acest timp a început a fi căutat de persoane terțe, care îl contactau telefonic la domiciliu și-i comunicau că B le datorează bani. La aparițiile acestuia la domiciliu, îi cerea explicații, însă el răspundea evaziv. A solicitat și suportul poliției.

În luna iunie 2012 B a dispărut de la locul de trai într-o direcție necunoscută fără a comunica familiei sau rudelor unde pleacă. Și-a luat lucrurile de care mai dispunea.

Locul aflării lui nu este cunoscut până în prezent, adică mai mult de 2 ani. Din timpul dispariției lui B, ea și rudele au întreprins mai multe încercări de a-l găsi, însă fără rezultat. Nu a fost prezent nici la ceremonia de celebrare a căsătoriei fiicei, din anul 2012, dar nici la funeraliile fiilor care au decedat C în 2013 și D în anul 2014. La moment dorește să-și refacă viața, din care considerente este necesară declararea lui B ca persoană dispărută fără veste.

INSTITUTUL NAȚIONAL AL JUSTIȚIEI
CONCURSUL DE ADMITERE 2017

La 22 mai 2017, petiționara S. a depus cerere în procedură specială cu privire la declararea fiului său A., născut la 17 noiembrie 1984, persoană decedată.

Petiționara susține că fiul său A domicilia împreună cu dânsa pe str. P. Zadnipru 1, ap. 15 mun. Chișinău și din luna februarie, anul 2003 a dispărut fără veste.

Fiul său A a fost anunțat în căutare, însă locul acestuia nu a fost stabilit și prin hotărârea Judecătoriei Ciocana din 17 decembrie 2004 a fost recunoscută persoană dispărută fără veste.

Petiționara și rudele acesteia nu au primit nici o veste despre locul aflării fiului său, iar toate eforturile de a-l găsi nu s-au încununat cu succes.

Fiul A este coproprietar al apartamentului nr. 15 din str. P. Zadnipru 1, mun. Chișinău și în momentul de față petiționara întâmpină obstacole la realizarea dreptului de proprietate.

La 18 iulie 2016 între Compania de asigurări „A-S” - asigurător și „R” SRL - asigurat a fost încheiat contractul de asigurare obligatorie de răspundere civilă pentru pagubele produse de autovehicule, pentru vehiculul ”Toyota Corola” cu numărul de înmatriculare C LD 123, proprietate a ultimei. Contractul de asigurare obligatorie semnat cu SRL „R”, se extinde asupra unui număr limitat de persoane conform tablei, în care este indicată exclusiv M.

La 24 februarie 2015 la intersecția străzilor Calea Orheiului și Bucovinei din mun. Chișinău automobilul menționat, condus de A., a fost implicat în accident rutier, tamponând vehiculul ”Volkswagen Tiguan” cu numărul de înmatriculare C TL 789, condus de către C. Prin decizia agentului constatator, A. a fost recunoscut vinovat de producerea accidentului rutier.

Partea păgubită, C. a fost despăgubită de către asiguratorul său, compania de asigurări „M” SRL, iar ultima, stabilind dauna de 145.059 lei, a revendicat-o în regres de la compania asigurătoare de răspundere Compania de asigurări „A-S” SA, care a și achitat-o benevol.

Deoarece A. nu era inclus în lista persoanelor admise la conducerea vehiculului, Compania de asigurări „A-S” s-a considerat îndreptățită și a depus acțiune în ordine de regres, revendicând de la A. suma despăgubirii de asigurare achitate în mărime de 145059 lei.

A. nu a recunoscut acțiunea în regres. A motivat că contractul de asigurare a fost încheiat între compania de asigurări „A-S” și „R” SRL, din numele ultimei, a acționat ca administrator. La societatea dată, el este unicul fondator și administrator. În virtutea funcției sale, el este reprezentantul societății și acționează în numele ei. Astfel, a reprezentat societatea la încheierea contractului, mai mult, utiliza unitatea de transport, având eliberată foaia de parcurs. Consideră că în temeiul funcției sale de reprezentant al asiguratului și existenței foii de parcurs, a avut dreptul să conducă mijlocul de transport, respectiv asigurarea îi este opozabilă, fără includerea în lista persoanelor admise la conducerea mijlocului de transport.

La 10 februarie 2017, petiționara B., pretins născută la 26 ianuarie 1961, a depus cerere în instanță, solicitând să se constate inexactitatea înscrierii datei sale de naștere - „26 decembrie 1961”- în actul de naștere nr. 2 din 30 ianuarie 1961 înregistrat de Primăria Mălăiești, raionul Căușeni.

În motivarea cererii, petiționara a indicat că la 09 septembrie 2016 s-a adresat cu cerere către organele de stare civilă pentru a i se elibera duplicatul certificatului de naștere pe numele petiționarei B., născută la 26 ianuarie 1961, naștere înregistrată la 30 ianuarie 1961.

I s-a refuzat cererea din motivul că în registrul de înregistrare a actelor de stare civilă, privind înregistrarea ei, figurează data nașterii – 26 decembrie 1961, corespunzător s-a indicat că rectificarea datei nașterii se efectuează numai în cazul prezentării documentelor prevăzute de legislație și anume extrasului constatator al nașterii, eliberat de maternitate.

Organul de stare civilă a recomandat și solicitat examinarea cazului dat de către instanța de judecată.

Petiționara a susținut că în toate actele deținute de ea și anume: buletinul de identitate, diploma de studii universitare, certificatul de divorț, carnetul de muncă, la rubrica „data nașterii”, figurează 26 ianuarie 1961.

Reclamantul B. a depus la 20 iulie 2016 cerere de chemare în judecată împotriva dnei T. cu privire la rezoluțiunea contractului de vânzare-cumpărare a automobilului de model "Skoda" cu numerele de înmatriculare K AE 134, încheiat la 08 decembrie 2015 între T. și B.; întoarcerea părților în poziție inițială prin încasarea costului automobilului achitat în mărime de 6700 euro și repararea prejudiciului moral în cuantum de 100.000 lei.

Reclamantul a indicat că la 08 decembrie 2013 a procurat de la T. autoturismul de model "Skoda" cu numerele de înmatriculare KAE 134, achitându-i suma de 6.700 euro.

Acest mijloc de transport l-a înmatriculat la Întreprinderea de stat "Registru", fiind prezentate toate actele prevăzute de lege, iar verificarea lor nu au trezit suspiciuni.

La 27 aprilie 2016 organele de poliție au ridicat autoturismul pe motivul modificării numerelor de identificare a bunului, inserate pe motor și caroserie.

Consideră că i-a fost vândut un bun cu vicii juridice, corespunzător prevederilor art. 764 Cod civil au fost ignorate de vânzător.

Deoarece a fost supus stresului, fiind primar bănuit în cauza penală pe acest fapt, a primit o traumă psihologică, or, a rămas și fără automobil și fără bani. I s-au creat incomodități la serviciu, deoarece acesta ține de deplasări. A avut cheltuieli nerecuperabile, pe motiv că a achitat înregistrarea, asigurarea, prin urmare consideră că i-a fost cauzat un prejudiciu moral, estimat la 100.000 lei.

La 16.08.2016 Banca C a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui A. privind încasarea datoriei rezultate din contractul de credit din 22 decembrie 2014 la situația din 08 august 2016, în mărime totală de 3.427.531 lei.

Se susține că la 22.12.2014, lui A. i-a fost acordat un credit de investiții pe termen lung în sumă de 1.970.000 lei, pe o perioadă de 15 ani, pentru procurarea unui apartament în mun. Chișinău. Creditul urma a fi rambursat în 180 rate lunare, prima scadentă la 31.01.2029.

A. nu a onorat obligațiunile contractuale, a admis neplata a două tranșe, corespunzător Banca C a reziliat contractul, declarându-l scadent anticipat cu toate plățile aferente.

Notificările au rămas nesoluționate.

În ședința de judecată, A. a înaintat o acțiune reconvențională împotriva Băncii C și SRL „AP”, solicitând declararea nulității absolute a contractului de credit din 20.12.2010, în temeiul prevederilor art. 220 Cod civil și art. 221 Cod civil.

A motivat că, la momentul semnării contractului, a fost încredințat că mijloacele financiare vor fi transferate pe contul SRL „AP”, iar ultima va duce responsabilitatea față de creditor. Nu a primit sume bănești de la Banca C și nu a achitat plăți și dobânzi aferente contractului.

În primăvara anului 2016, fiind citat în calitate de bănuț la DUP MAI, a aflat că pe faptul acordării creditelor de către Banca C, întreprinderii „AP” este intentată o cauză penală și că pe contractul de credit încheiat între Banca C și A. au fost efectuate achitări din numele lui.

Consideră că contractul este simulat sau fictiv, inclusiv bazat pe o cauză ilicită, deoarece nu a manifestat intenția în obținerea creditului, iar raporturile de fapt s-au stabilit între Banca C și SRL „AP” care a însușit banii prin administratorul V. și care, o perioadă de timp, și-a onorat obligațiile de rambursare a creditului.

La 03.04.2017 reclamantul B. s-a adresat în instanța cu o cerere de chemare în judecată împotriva lui C., L. și executorul judecătoresc BA, solicitând recunoașterea valabilității actului de vânzare-cumpărare a bunului mobil, automobilul de model Volkswagen Passat, ridicarea sechestrului de pe automobilul dat, care a fost aplicat prin procesul-verbal de sechestru din 27 martie 2017 de către executorul judecătoresc BA.

S-a reiterat că la 26.10.2014 reclamantul a procurat automobilul de la C. la prețul de 1300 euro. Din motivul insuficienței surselor financiare, confirmarea vânzării-cumpărării automobilului, urma a fi perfectată mai târziu. La aceeași dată, C. a întocmit o procură prin care i-a transmis lui B. dreptul de folosință și posesie a automobilului. A posedat bunul mobil începând cu 26.10.2014. Deoarece de jure dreptul de proprietate aparține lui C. , la 27.03.2017 executorul judecătoresc BA a aplicat sechestru pe automobil, întru executarea unei hotărâri judecătorești, emise în favoarea lui L.

L. a pledat pentru respingerea cererii. Procura din 26.10.2014, deținută de B. nu-i atribuie dreptul de proprietate asupra automobilului, ci doar posesia și folosința, limitate de perioada de acțiune a procurii, expirată la 26 octombrie 2016.

C. a cumpărat automobilul la 01.07.2010. La 20.08.2010 a comis accidentul rutier în urma căruia i-a fost cauzate vătămări corporale grave. La 26.10.2014 a întocmit procura respectivă pe numele lui B. Consideră că acțiunea înaintată are scopul eschivării de la răspundere materială, impusă prin sentința de condamnare a acestuia.

La 06 martie 2017 reclamantul B., cu domiciliul în mun. Chișinău, str. Decebal 2/1, ap. 8 a depus cerere de chemare în judecată împotriva întreprinzătorului individual C.A., cu domiciliul în mun. Chișinău, str. Petru Zadnipru 18, ap. 2 privind obligarea încetării acțiunilor de violare a drepturilor de autor și încetarea demonstrației publice a operelor, încasarea compensației pentru încălcarea dreptului de autor în sumă 100.000 lei, repararea materială a prejudiciului moral în sumă de 50.000 lei, compensarea cheltuielilor de judecată.

Reclamantul a susținut că practică activitatea de fotograf profesionist începând cu anul 2005, acumulând o vastă experiență în domeniu, fiind participant la diverse concursuri internaționale. În același timp, a realizat albume foto pe care le-a plasat inclusiv pe site-ul www.bv.com. Toate pozele sunt contrasemnate prin semne ce atestă dreptul de autor asupra acestora, individualizate cu inscripția © B.V. În vara anului 2012 a realizat poza fotografică denumită „Старый Оргеев в лучах восходящего солнца”, în mai 2014 poza „Туманное утро”, ambele reprezentând satul Butuceni, raionul Orhei în diferite ipostaze și perioade de timp. Aceste poze fac parte din album, amplasate pe pagina de site.

În anul 2015, călătorind în transportul public, a identificat informații publicitare ale agropensiunii „La N”, situată în localitatea Butuceni, raionul Orhei ce aparține întreprinzătorului individual C.A. și în care figura poza „Старый Оргеев в лучах восходящего солнца”. A accesat site-ul indicat pe panoul publicitar www.lan.com, unde a depistat ambele poze, pe fundalul agropensiunii „La N” în scop publicitar și în vederea primirii unui profit. Concomitent, a identificat că în pozele date au fost introduse modificări, cum ar fi contrapunerea pe originalul pozei a imaginilor încăperilor, datelor de contact, denumirii, precum și faptul excluderii semnăturilor reclamantului.

Consideră că acțiunile pârâtului constituie violare a drepturilor de autor, respectiv a pretins despăgubirile indicate.

Pârâtul, întreprinzătorul individual C.A., a solicitat respingerea cererii. A indicat că reclamantul nu poate fi considerat autor, deoarece dreptul de autor nu se extinde asupra fotografiilor, iar dacă s-ar fi extins, reclamantul nu poate beneficia de protecție, deoarece pretinsa operă nu a fost făcută publică prin acte de notificare și nu este înregistrată.

V. a denunțat în scris Ministrului Afacerilor Interne al Republicii Moldova, șefului Inspectoratului General de Poliție, șefului Departamentului Urmărire Penală al Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova, șefului Inspectoratului de Poliție al sectorului Râșcani, mun. Chișinău, Procurorului General al Republicii Moldova, Procurorului mun. Chișinău, Procuratura mun. Chișinău că la 2 ianuarie 2017, B., C. și S. au spart ușa și au pătruns în apartamentul nr. 11 din bd. Moscovei 5/3, mun. Chișinău, au agresat-o și aplicând forța au evacuat-o pe ea și pe copii săi minori, inclusiv părinții ei pensionari, fără a avea motiv, iar mai apoi i-au sustras deschis telefonul de model Samsung Galaxy în valoare de 400 euro, în care era înregistrată pătrunderea ilegală în apartament, inclusiv geanta cu pașapoartele copiilor. În baza acestor denunțuri, Procuratura mun. Chișinău a pornit un dosar penal în baza bănuielii rezonabile că B., C. și S. la 2 ianuarie 2017 au săvârșit infracțiunile de violare de domiciliu, de samovolnicie și de jaf. Prin ordonanța Prim-adjunctului Procurorului General al Republicii Moldova din 3 martie 2017, cauza s-a retras din gestiunea Inspectoratului de Poliție al sectorului Râșcani, mun. Chișinău și s-a transmis în Departamentul Urmărire Penală al Ministerului Afacerilor Interne, iar ulterior prin ordonanța procurorului secției conducere a urmăririi penale în organele centrale ale Ministerului Afacerilor Interne și Serviciului Vamal a Procuraturii Generale din 29 mai 2017, în baza probelor acumulate, s-a dispus încetarea urmăririi penale, pe motiv că nu există faptul infracțiunii. La 02 iulie 2017, B., C. și S. au înaintat o cerere prealabilă, V. solicitând dezmințirea informației defăimătoare și compensarea prejudiciului cauzat. La 11 iulie 2017 B., C. și S. au formulat cerere în Judecătoria Chișinău cu privire la defăimare, solicitând obligarea V. să dezmință public informația care nu corespunde realității și pe care a răspândit-o prin intermediul organelor de ocrotire a normelor de drept, încasarea din contul pârâtei în beneficiul reclamanților B., C. și S. a câte 1.000.000 lei cu titlu de prejudiciu moral și a cheltuielilor judiciare. În motivarea cererii, reclamanții au susținut că conținutul denunțului pârâtei nu corespunde realității și lezează onoarea, demnitatea și reputația profesională a reclamanților. Deoarece pârâta nu a dezmințit public informația pe care a răspândit-o, nu a dovedit că ea corespunde realității, nu a reparat prejudiciul material și moral al reclamanților, au solicitat admiterea acțiunii.

Reclamanta B. a înaintat o cerere de chemare în judecată împotriva lui G. în care a arătat că C. este fiul reclamantei, care a decedat în urma aplicării loviturilor cu cuțitul în zona anterioară a toracelui. Vinovată de decesul lui C. a fost recunoscută G., care a fost condamnată prin sentința Judecătorei mun. Chișinău (sediul Ciocana) din 17 aprilie 2017 în baza art. 201/1 alin. (4) Cod Penal al Republicii Moldova la cinci ani închisoare.

G. s-a aflat în relații de căsătorie cu C. din 19 ianuarie 2008 până la deces. În perioada căsătoriei fiului cu pârâta, au dobândit cu titlu de proprietate comună în devălmășie terenul pentru construcții situat în mun. Chișinău, comuna Bubuieci. Acest bun reprezintă patrimoniu succesoral.

Pentru identificarea patrimoniului succesoral, este necesară divizarea lui între soți, care reprezintă a câte 1/2 cotă parte din teren pentru C. și G. Testament asupra patrimoniului succesoral C. nu a lăsat. Moștenitori legali de clasa I este reclamanta și soția decedatului, pârâta G., alți moștenitori nu sunt. După decesul fiului, sănătatea reclamantei, care este și pensionară, a fost afectată grav, respectiv a depășit termenul înaintării unei cereri de acceptare a succesiunii, din varii motive, consideră că termenul trebuie prelungit.

Deoarece G. a comis o faptă amorală în raport cu cel ce a lăsat moștenirea, ea este succesoare nedemnă, respectiv există temei în constatarea nedemnității succesore și recunoașterea dreptului de proprietate a unicului moștenitor legal mama B. la întreg patrimoniul succesoral, rămas după decesul fiului C., constituit din bunul imobil, teren pentru construcții situat în comuna Bubuieci, mun. Chișinău.

La 01.07.2015, C. a încheiat cu V. un contract de locațiune a apartamentului care-i aparține cu drept de proprietate pentru o perioadă de un an până la 01.07.2016.

După expirarea termenului contractului, la 03.08.2016, C. i-a cerut lui V. de a elibera apartamentul, întrucât a expirat termenul contractului de locațiune și el intenționează de a-l transmite în locațiune unui terț cu care deja a convenit asupra prețului.

Dat fiind faptul că V. nu a dorit benevol să elibereze apartamentul, C. s-a adresat cu cerere în instanța de judecată, solicitând evacuarea lui V. din imobilul, care-i aparține cu drept de proprietate, pe motivul expirării contractului de locațiune pe care nu dorește să-l prelungească.

Pârâtul nu a recunoscut pretențiile înaintate lui și a explicat că, după expirarea contractului de locațiune (01.07.2016), el a continuat să se folosească cu bună credință de imobilul ce-i aparține lui C. în condițiile contractului de locațiune și i-a achitat reclamantului suma chiriei pentru luna iulie 2016, plată acceptată de C. Totodată, a invocat că a achitat la timp sumele prevăzute în contract și nu este împotrivă dacă suma pentru locațiune se va mări, reieșind din prețurile de piață.

Prin hotărârea instanței de judecată, acțiunea lui C. a fost admisă cu dispunerea evacuării lui V. din apartamentul reclamantului, în legătură cu expirarea termenului contractului de locațiune.

La 05 septembrie 2016, N. a depus cerere de chemare în judecată împotriva Consiliului raional Cimișlia și Ministerului Finanțelor, cu privire la încasarea valorii averii confiscate în urma represiunilor politice. În motivarea acțiunii, reclamantul N. a indicat că împreună cu părinții săi, G. și E., frații și surorile sale, la 06 iulie 1949 au fost deportați de regimul sovietic din satul G.G., raionul Cimișlia în Siberia, cu confiscarea averii, ulterior fiind reabilitați. Până la momentul deportării, tatăl său, G.D. deținea în proprietate bunuri imobile și mobile pe teritoriul satului G.G., care au fost confiscate de regimul sovietic. Conform certificatelor eliberate de Ministerul Afacerilor Interne și Primăria satului G.G., dar și prin hotărârea Judecătoriei Cimișlia, se confirmă că G.D. la momentul deportării deținea în proprietate 25 ha de teren, 1 ha de teren vinicol, 4 cai, 2 boi, 1 vacă, 100 oi și 2 case de locuit. Reclamantul a menționat că la cererea adresată Consiliului raional Cimișlia cu privire la soluționarea problemei de restituire a contravalorii averii confiscate a primit răspuns negativ, autoritatea locală refuzând să satisfacă amiabil pretențiile înaintate. Reclamantul N. a solicitat încasarea din contul bugetului de stat și prin intermediul Ministerului Finanțelor a valorii despăgubirii materiale ce reprezintă valoarea terenului agricol cu suprafața de 25 ha – 2 251 265 lei; valoarea terenului vinicol – 90 050,60 lei, valoarea a 2 case de locuit cu dimensiunile 8x12 metri și respectiv 7x10 metri – 1 672 275,3 lei, valoarea a 4 cabaline - 9584 lei, a 3 bovine – 13 356 lei, 1 vacă - 4452 lei, 100 oi - 52 100 lei, repararea prejudiciului moral în mărime de 500 000 lei. Valoarea bunurilor imobile a determinat-o rezultând din răspunsul nr. 13 din 22 iulie 2016 al societății cu răspundere limitată „Gofma C.”, potrivit căruia, prețul mediu pentru un ha de teren agricol în Cimișlia constituie 4182 euro, costul mediu pentru 1 metru pătrat al casei de locuit constituie 393,94 euro, costul terenului aferent casei de locuit constituie 353 euro pentru un ar.

Reclamantul B., s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva societății cu răspundere limitată „I.F.”, mun. Chișinău cu privire la apărarea dreptului asociatului la informare, prin care se solicită recunoașterea ilegalității refuzului societății cu răspundere limitată „I.F.”, mun. Chișinău de a prezenta reclamantului, asociat al acestei societăți, a actelor societății, informațiilor, registrelor și documentelor solicitate de reclamant, obligarea societății cu răspundere limitată „I.F.”, mun. Chișinău să prezinte reclamantului informația, actele, registrele solicitate.

În motivarea cererii sale, reclamantul indică că este proprietar al 50% de rând cu R., proprietar al 50% din capitalul social al societății cu răspundere limitată „I.F.”, mun. Chișinău. Ultimul reprezintă societatea în calitate de administrator al ei. Se susține că reclamantul a solicitat mai multe acte ce vizează managementul societății conform art. art. 10, 43 și 44 din Legea privind societățile cu răspundere limitată, însă a fost refuzat. Potrivit reclamantului în anul 2010 a fost afectat de o maladie gravă, fiind internat în spital, condiții ce au făcut ca R. să administreze unipersonal societatea, fără să țină cont de interesele sale. La fel se invocă, că pentru aceste scopuri de prejudiciere a reclamantului, societatea pârâtă are datorii enorme față de companiile afiliate și dependente. Întrucât la cererile sale pârâtii nu au reacționat, nu s-a oferit pentru informare actele contabile și alte acte de gestiune a societății, nu au fost prezentate pentru convocarea adunării generale a asociaților, reclamantul a solicitat obligarea pârâților la aceste acțiuni.

L. și T au încheiat căsătoria la 04.01.2001.

Din căsătorie, la 04.02.2002 s-a născut fiul I.

Relațiile dintre soți au devenit ostile și viața în comun nu mai poate continua.

Au încercat să soluționeze problemele de mai multe ori, în mod pașnic însă din cauza intervenirii părinților în familia acestora nu au reușit să salveze familia.

Pe parcursul căsniciei, soția T. a părăsit domiciliul împreună cu fiul lor - I. și s-a refugiat la părinții ei.

În căsătorie, soții au devenit proprietarii unui apartament cu suprafața de 72 m.p., unui autoturism și a multiplelor bunuri mobile.

La 04.07.2016 soția T. a depus cerere de chemare în judecată cu privire la desfacerea căsătoriei și partajarea proprietății comune în devălmășie a soților compusă din apartamentul nr. 34 de pe str. Lazo 21, a autoturismului de model *Mercedes S6*, anul fabricației 2005 și a bunurilor casnice.

S. a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui A. cu privire la revocarea contractului de donație și restituirea bunului donat.

În motivarea cererii a indicat că la 04.07.2016, în temeiul hotărârii emise de Judecătoria Chișinău (sediul Centru), a avut loc desfacerea căsătoriei dintre aceștia.

La 11.01.2016, de către notarul public D. a fost autentificat contractul de donație, prin care S. a dăruit lui A. 1/2 cotă-parte din lotul pentru construcții cu suprafața de 0,0856 ha, cu numărul cadastral xxxx și casa de locuit cu suprafața de 49 metri pătrați, cu numărul cadastral xxxx, situate în mun. Chișinău, str. Budăi, 1, iar A. a acceptat donația.

S. invocă că, imediat după ce a fost înregistrată donația la Oficiul Teritorial Cadastral, A. a început să-l numească necenzurat și îl alunga din imobil, invocând apartenența exclusivă asupra bunului.

Prin încheierea Judecătorei Râșcani, mun. Chișinău din 24.02.2016 s-a dispus de a aplica sechestru pe bunurile ce aparțin pârâtului P., inclusiv partea socială a lui P. în SRL „F” și pe bunul imobil ce aparține SRL „F”, amplasat în or. Cricova, str. Mare 11, în limita valorii acțiunii de 40.600 dolari SUA și 1 400 Euro, până la finisarea examinării cauzei în fond.

Ulterior, prin încheierea executorului judecătoresc din 24.02.2016 a fost dispusă aplicarea sechestrului pe toate bunurile imobile și conturile bancare ce aparțin dnei P., inclusiv casa de locuit și terenul amplasat în or. Cricova, str. Mică 110, contul bancar deschis la Banca de Economii și bunul imobil, construcția comercială din or. Cricova, str. Mare 11. La 04.04.2017, dna P. a înaintat către executorul judecătoresc cerere, prin care a solicitat emiterea unei încheieri cu privire la ridicarea sechestrului aplicat prin încheierea 24.02.2016 asupra tuturor bunurilor ce îi aparțin cu menținerea sechestrului doar asupra bunului imobil din or. Cricova, str. Mare 11, cu valoare de 2.104.000. Prin scrisoarea nr.075/423/12 din 08.04.2017, parvenită din partea executorului. P. a fost informată că ea este în drept de a se adresa în instanța de judecată care examinează cauza cu o cerere privind substituirea măsurii de asigurare sau ridicarea sechestrului de pe unele bunuri.

La cererea din 04.04.2017 P. a anexat copia raportului de evaluare nr.0308418 din 13.03.2017, întocmit de Camera de Comerț și Industrie, potrivit căruia s-a constatat cu certitudine că valoarea construcției comerciale ar constitui suma de 2.104.000 lei, care depășește de circa 4 ori suma datoriei pretinse. Casa de locuit din or. Cricova, str. Mica 1100 nu a fost menționată expres de instanța de judecată în încheierea sa drept bunuri în privința cărora se aplică sechestru. Judecătorul s-a limitat la enumerarea a două bunuri și restul, cu condiția ca toate (și cele enumerate deja și cele nespecificate) să se încadreze în limita valorii acțiunii. Debitorul P. solicită: 1. Admiterea prezentei cereri; 2. Emiterea unei hotărâri privind: a) recunoașterea ca fiind ilegal și neîntemeiat refuzul executorului judecătoresc de a ridica sechestru de pe bunurile ce aparțin P.A. și b) obligarea executorului judecătoresc de a ridica sechestrul aplicat prin încheierea sa din 24.02.16 asupra tuturor bunurilor ce aparțin lui P.A., cu menținerea sechestrului doar asupra imobilului din or. X, str. Mare 11, cu suprafața de 628.8 m.p., cu valoare de 2 104 000 lei.

A. i-a împrumutat 10000 lei lui B. pe un termen de doi ani. La împlinirea termenului, obligația de a restitui datoria nu a fost îndeplinită.

A. a aflat că B. a decedat cu o zece luni înainte de scadența împrumutului.

Unicul succesor al lui B. este fiul acestuia R. în vârstă de 14 ani.

După decesul lui B., declarație notarială de acceptare a succesiunii nu a fost formulată de către succesibil, astfel procedură succesorală nu a fost deschisă.

A. a aflat că în momentul decesului, B. împreună cu fiul minor R. locuiau într-o odaie în cămin, primită de către B. de la locul de muncă, dar pe care nu a privatizat-o, iar informații despre alte bunuri, în registrele publice nu se conțineau.

A. consideră că R. a acceptat de fapt succesiunea prin domiciliere în spațiul primit de către B. de la locul de muncă, astfel consideră că acceptând, de fapt, patrimoniul succesoral, a acceptat și pasivul succesoral.

A. a hotărât să înainteze o acțiune în instanța de judecată, în vederea rambursării împrumutului din contul succesorului, în prealabil s-a adresat la un birou de avocați pentru a clarifica dacă este în drept să înainteze acțiunea față de R. Avocatul a explicat că R. fiind minor, nu poate fi parte în proces.

A. împreună cu mama sa B. și sora sa C. au dobândit dreptul de proprietate asupra apartamentului nr. 1 din str. Nicolae Vasiliu 19, mun. Chișinău, prin vânzare-cumpărare, devenind proprietari a câte 1/3 cotă parte din imobil. La 07 aprilie 2015 mama B. a fost identificată decedată cu semne de moarte violentă. Prin sentința Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 05 iulie 2015, A. a fost recunoscut vinovat și condamnat privativ la 5 ani și 6 luni închisoare în baza art. 201¹ alin. (3) lit. c) Cod penal (violență în familie). La 31 iulie 2015 în apartament, a fost găsită decedată și sora C. La 07 noiembrie 2015 Curtea de Apel Chișinău a menținut în vigoare sentința Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău. După decizia nominalizată, vecinii au indicat că persoane necunoscute au evacuat toate bunurile din apartament. La 11 decembrie 2015 avocatul a obținut copia contractului de vânzare-cumpărare din 06 octombrie 2014, autentificat cu numărul 12895 de către notarul N., conform căruia A., mama sa B. și sora sa C. au înstrăinat apartamentul lui D.A.

Contractul a fost intabulat în registrul bunurilor imobile la 21 noiembrie 2015. A. neagă semnarea unui astfel de contract, astfel, potrivit ordonanței din 26 decembrie 2015, a fost intentată o cauză penală. Urmărirea penală este în curs de cercetare. Conform răspunsului din 24 decembrie 2015 oferit de notarul P., ce deține arhiva notarială a notarului N., se certifică că ultima nu a autentificat contractul de vânzare-cumpărare al apartamentului. Conform raportului de expertiză nr. 2519/2520 din 04 aprilie 2014, semnătura aplicată din numele lui A. pe contractul de vânzare-cumpărare nu aparține acestuia. Pe contract este aplicată semnătura notarului public N. Deja în cadrul urmăririi penale s-a stabilit că la 12 decembrie 2015, D.A. a înstrăinat apartamentul lui U. D., la 23 decembrie 2015, U.D. a înstrăinat apartamentul lui M.V., iar la 13 ianuarie 2016, M.V. a înstrăinat apartamentul lui B.A. A. intenționează să formuleze o acțiune în instanța de judecată.

La data de 15 mai 2016 A. a deținut cu titlu de proprietate autoturismul de model *Mitsubishi Pajero*, anul producerii 2015. Ulterior, la 15 mai 2016 în acord comun cu pârâtul B. a încheiat contract de înstrăinare a automobilului, convenind asupra prețului de 30 000 euro. Pentru acest fapt, la aceeași dată au fost efectuate actele de procedură la Întreprinderea de Stat „Registru”, ce au avut ca efect transferul proprietății de la reclamant către pârât, pentru aceasta urmând a primi prețul de 30 000 euro. Obligația de plată nu a fost exercitată sub nicio formă, fiind invocate motive aparent verosimile, că va pleca peste hotare la muncă etc.

De asemenea, se susține că potrivit actului de înstrăinare, întocmit de magazinul de comision din mai 2015, în textul acestuia se conține mențiunea, că valoarea autoturismului supus înstrăinării este de 5000 lei. S-a realizat și s-a inclus această acțiune în mod deghizat, la rugămintea pârâtului, pentru a evita plata unor cheltuieli împovărătoare ce le va suporta acesta, în calitate de cumpărător, pentru autentificarea operațiunii juridice. Prețul indicat în factură nu este unul real, iar cauza este ilicită, constând în fraudarea intereselor reclamantului, prin lipsa intenției pârâtului de a transmite contravaloarea bănească a bunului. Scopul imediat al actului juridic, motivul determinat la încheierea actului ca element subiectiv a fost imoral, întrucât este de natură să nesocotească normele de conviețuire socială, care pretind ca obligațiile asumate să fie exercitate cu bună-credință. Din actele tehnice, cât și ofertele comerciale, un bun similar ca și cel vândut are o valoare de 28000 – 35000 euro, prin urmare nu poate fi reținut comportamentul pârâtului în acest sens. În situația existenței unui preț neresos, a unei cauze ilicite și false, consideră că sancțiunea actului juridic este nulitatea acestuia, cu efectul restituirii prestațiilor.

La 19.08.2016 A. a donat lui B. apartamentul nr. 13 din str. Voluntari nr. 1. Contractul a fost autentificat notarial.

A. susține că donația a fost făcută sub influența concubinei sale – B., care a pretins donația în schimbul încheierii căsătoriei cu el. Anticipând încheierea contractului de donație, pentru a materializa înțelegerea, la aceeași dată, B. a întocmit o recipisă, în care s-a obligat să se căsătorească cu A., să-l iubească, să-l stimeze, să-l îngrijească, să nu-l înșele și să-l înmormânteze în caz de deces, etc. Precizează că B. a depus tot efortul pentru a-l convinge că recipisa semnată de ea este legală, iar donația în schimbul căsătoriei este o practică existentă în Republica Moldova.

A. a indicat că, în aceeași zi, s-au deplasat la notar pentru a înregistra contractul de donație a imobilului, respectiv i-a transmis în proprietate pârâtei, cu titlu gratuit imobilul menționat supra. Menționează că în timpul exprimării voinței de încheiere a actului juridic (contractul de donație) nu a conștientizat ilegalitatea transmiterii buului contra încheierii unei căsătorii și alte obligații ale pârâtei, stabilite în recipisa din 19 august 2016.

De asemenea, a precizat că în momentul de față dat pârâta a dispărut, în acest sens fiind înaintată o cerere la organele de poliție și există riscul ca pârâta să decidă înstrăinarea bunului imobil, în schimbul unor sume derizorii. Imobilul este unica proprietate ce îi aparține, iar nu are alte surse de existență, fiind în căutarea unui loc de muncă.

La 06 octombrie 2016 A. a depus în instanță cerere de chemare în judecată, împotriva B. cu privire la încasarea datoriei în sumă de 75000 lei, a dobânzii de întârziere legală în sumă de 15000 lei, calculată pentru perioada 07 septembrie 2015 – 01 octombrie 2016.

A. a susținut că B. a fost în căsătorie cu fiul reclamantei C., în perioada 24 februarie 2010 – 03 decembrie 2015. La 02 aprilie 2011 B. a contractat un credit de 58000 lei de la banca comercială „Moldova-Agroindbank”, iar la 13 octombrie 2012 și 18 octombrie 2012 două împrumuturi de 20000 lei de la Asociația de economii și împrumut. Din motivul lipsei surselor financiare, pârâta B. nu a fost în stare de a-și onora obligațiunile contractuale, schimbându-și locul de trai. Din cauza lipsei banilor și ruperii relațiilor familiare, la rugămintea B. și C., reclamanta a achitat din sursele personale în perioada 2013-2014 întreaga datorie de 25000 față de Asociația de economii și împrumut și suma de 50000 lei față de banca comercială „Moldova-Agroindbank” S.A. , iar în total suma de 75000 lei. Plățile sunt efectuate din numele ei. Adresările către B., inclusiv preavizul din 05 august 2014, de a-i întoarce suma achitată pentru stingerea datoriilor acesteia nu au adus nici un rezultat.

Pârâta B. a solicitat respingerea acțiunii, explicând că înțelegeri, acorduri între A. și B. cu privire la stingerea datoriilor la credite pe care le avea ea și C, nu au avut, iar banii achitați de către A. pentru stingerea datoriilor la creditele contractate provin din transferurile bănești expediate de către C. pe numele A., transferate întru stingerea datoriilor față de „Moldova-Agroindbank” și Asociația de Economii și Împrumut. Într-un litigiu de partaj, disputat anterior între B. și C., s-a majorat cota parte din averea comună a lui C. din contul sumelor achitate de C. inclusiv pentru B. întru rambursarea datoriilor comune.

La 15 aprilie 2016 U.A. s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva ÎCS „RED Union Fenosa” SA cu privire la obligarea strămutării stației de transformare a energiei electrice, repararea prejudiciului material și moral. A indicat reclamantul că la 20 mai 2014 în baza contractului de donație cu nr. 1204, a devenit proprietarul imobilului situat în satul Ustia, raionul Dubăsari, compus din casa de locuit, construcții auxiliare și terenul aferent cu suprafața de 0,1154 ha.

Fără un acord obligațional, inclusiv a proprietarilor precedenți, pe terenul aferent al casei de locuit a fost amplasată o stație de transformare a energiei electrice cu nr. 543, ce aparține ca proprietate ÎCS „Red Union Fenosa” SA, filiala Criuleni.

Menționează că a expediat în adresa pârâtului o petiție, prin care a solicitat evacuarea stației din motivul că ultima îi împiedică deplina exercitare a prerogativelor dreptului de proprietate. Ulterior, a primit de la ÎCS „Red Union Fenosa” SA un aviz de racordare, prin care a fost atenționat că cheltuielile de proiectare și transfer al transformatorului menționat trebuie să le suporte el, fapt cu ce nu este de acord.

Solicită reclamantul obligarea ÎCS „RED Union Fenosa” SA să strămute în termeni restrânși stația de transformare a energiei electrice cu nr. 543, situată pe teritoriul proprietății personale, în alt loc public din contul pârâtului, încasarea prejudiciului material în sumă de 50 000 lei pentru utilizarea terenului și prejudiciului moral în sumă totală de 100 000 lei.

La 30 martie 2016, G.M. a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui N.B. cu privire la constituirea dreptului de servitute.

În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că este proprietarul imobilului dobândit la 27.11.2005 prin moștenire legală și înscris la Oficiul Cadastral Teritorial Strășeni.

Consideră reclamantul că este o încălcare a dreptului de vecinătate, deoarece nu are posibilitate de a îngriji casa de locuit, întrucât pârâtul N.B. nu îi permite acest lucru.

Cere G.M. constituirea dreptului de servitute de trecere pe terenul aservit pentru uzul și utilitatea casei de locuit și înlăturarea obstacolelor create de pârât în exercitarea dreptului de servitute, precum și obligarea Oficiului Cadastral Teritorial Strășeni de a înregistra grevarea servituții asupra drumului de trecere.

La 14 septembrie 2016 Asociația „Drepturi de Autor și Conexe” din Republica Moldova a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „AN” cu privire la încasarea forțată a compensației pentru violarea dreptului de autor în sumă de 11 000 lei.

Menționează reclamantul că SRL „AN” deține autorizație de funcționare asupra unității de alimentație publică de tip cafenea.

În cadrul controlului inopinat din 31 iulie 2016, efectuat de reprezentanții Asociației „Drepturi de Autor și Conexe”, împreună cu executorul judecătoresc, la localul ce aparține/este administrat de către SRL „AN”, s-a constatat faptul că în vederea creării unei ambianțe agreabile au fost valorificate prin interpretare publică prin intermediul TV și a difuzoarelor, fără licența corespunzătoare, opere muzicale ce aparțin cu drept de autor titularilor de drepturi - membri ai Asociației „Drepturi de Autor și Conexe”, care au transmis acesteia în gestiune colectivă drepturile sale patrimoniale de autor. În acest sens, de către executorul judecătoresc a fost întocmit proces - verbal de constatare.

Consideră că fără acordul autorilor sau al organizației care administrează pe principii colective drepturile patrimoniale ale titularilor de drepturi în lipsa contractului în acest sens, pârâtul urmează să achite o remunerație de autor.

În scopul soluționării pe cale amiabilă și extrajudiciară a litigiului dat, la 10.08.2016, Asociația „Drepturi de Autor și Conexe” a expediat în adresa pârâtului un avertisment prin care a solicitat, ca în termen de 10 zile, să fie obținută licența corespunzătoare și achitată remunerația de autor, însă această solicitare a rămas fără răspuns.

La 08.07.2017 C.V. a depus la Judecătoria Hâncești (sediul Ialoveni) cerere de chemare în judecată împotriva pârâților SRL „A.D.” sediul mun. Chișinău, str. Creangă 42, și Primăria com. Ciutulești, r-nul Ialoveni, solicitând încasarea prejudiciilor cauzate prin neglijență.

În motivarea acțiunii, reclamantul a invocat că, la 07.04.2017, ora 03.00, ducea vaca legată de o funie, dar la un moment dat ea s-a speriat de o mașină cu lumini extrem de puternice, s-a rupt din mâinile lui și a căzut în canalul apeductului din preajma grădiniței și Primăriei com. Ciutulești, neîngrădit și neastupat. În rezultat, animalul a pierit, fapt confirmat prin actul întocmit de către medicul veterinar, cauzându-se un prejudiciu material, confirmat prin adeverința pieței Căprești.

Canalul a fost săpat de către SRL „A.D.” până la 16.03.2017 și nu a fost astupat la timp din motivul că Primăria com. Ciutulești reținea achitarea lucrărilor deja executate conform contractului, astfel consideră că în cauzarea prejudiciului este vinovat nu numai pârâtul executor al lucrărilor, dar și Primăria com. Ciutulești.

Cerearea prealabilă înaintată pârâților la 29.04.2017 a fost respinsă.

Reclamantul a solicitat încasarea de la pârâți în mod solidar a prejudiciului material pentru pierirea vacii sale în sumă de 10 000 lei și a prejudiciului moral, cauzat prin ignorarea cerințelor sale de aplanare a litigiului pe cale amiabilă în sumă de 10 000 lei, cât și a cheltuielilor de judecată.

La 01 aprilie 2016 A.B. a depus cerere de chemare în judecată împotriva A.I. și concubinul ei M.F. cu privire la încasarea datoriei, dobânzilor și a cheltuielilor de judecată.

La 15 septembrie 2014 A.B. a dat cu împrumut lui A.I. suma de 16000 euro cu termenul de rambursare - 15 aprilie 2015, în același timp, convenind cu pârâta ca să-i achite suplimentar lunar dobânda contractuală de 5% din suma împrumutului, astfel încât la situația de 15 aprilie 2015 ultima urma să-i restituie în total suma de 21000 euro. Faptul se confirmă prin recipisa semnată personal de A.I. În termenul stabilit de rambursare i-au fost restituite doar 5300 euro.

Cere A.B. încasarea din contul A.I. și M.F. a datoriei, dobânzii contractuale, dobânzii de întârziere și cheltuielilor de judecată.

Concomitent la înaintarea cererii de chemare în judecată, reclamantul a solicitat și asigurarea acțiunii, prin aplicarea sechestrului pe casa de locuit ce îi aparține cu drept de proprietate A.I. și pe automobilul ce îi aparține cu drept de proprietate lui M.F.

La fel, reclamantul a solicitat scutirea de la plata taxei de stat.

La 17 iunie 2015 Asociația de Economii și Împrumut „V.L.” a acordat cu titlu de împrumut pârâtei N.L., suma de 55000 lei, pe un termen de până la 14 iunie 2016, cu o dobândă de 29,5 % anual și cu o penalitate în mărime de 100%. Contractul nr. 31 menționat a fost semnat și de fidejusrorii N.D. și V.V.

Reclamanta a enunțat că pârâta în mod benevol nu a achitat restanța, de asemenea, nici fidejusrorii, în mod benevol nu execută obligațiile contractuale.

Astfel, la 10.04.2017, Asociația de Economii și Împrumut „V.L.” s-a adresat cu cerere de chemare în judecată prin care a solicitat încasarea solidară de la pârâta N.L. și fidejusrorii copârâți N.D. și V.V. a datoriei de bază în sumă de 55000 lei, sumei de 17576 lei cu titlu de dobândă restantă, sumei de 31556 lei cu titlu de penalitate, precum și cheltuielilor de judecată în sumă de 3123,96 lei pentru plata taxei de stat și 2250 lei pentru asistență juridică.

La data de 23 iulie 2017, pârâta N.L. a înaintat în aceeași instanță acțiune reconvențională către Asociația de Economii și Împrumut „V.L.” cu privire la declararea nulității absolute a clauzei contractuale privind mărimea dobânzii, care nu se află într-o relație rezonabilă cu rata de bază a Băncii Naționale a Moldovei.

La 28 decembrie 2014 G.I. i-a acordat cu titlul de împrumut pârîului G.G. suma de 16000 euro pe un termen de o lună pentru necesități personale, fapt ce se confirmă prin recipisa semnată personal de pârât. Indică reclamantul că la adresările sale pârâtul refuză să-i întoarcă datoria.

Astfel la 01.12.2015 G.I. a depus cerere de chemare în judecată prin care a solicitat încasarea datoriei în sumă de 16000 euro, dobânzii de întârziere în mărime de 69529,14 lei și cheltuielilor de judecată.

La 26 martie 2016 G.G. a înaintat cerere reconvențională împotriva lui G.I. privind declararea nulității recipisei de împrumut din 28 decembrie 2014.

Indică că recipisa a fost întocmită în seara zilei de 28 decembrie 2014, după ce împreună cu G.I. au servit băuturi alcoolice. Suma indicată a fost una născocită și nerațională, scrisă de el în stare de ebrietate și fiind frustrat de insistențele lui G.I. Susține că bani nu au fost transmiși și nu au fost primiți. Martor la cele relatate a fost soția sa G.V.

Consideră G.G. că circumstanțele respective denotă caracterul fictiv al recipisei, deoarece părțile nu au avut intenția de a da naștere relațiilor de împrumut.

Solicită declararea nulității recipisei din 28 decembrie 2014 privind împrumutul sumei de 16 000 euro de la G.I. ca convenție fictivă.

La 04 noiembrie 2016 B.N. a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui C.V. prin care a solicitat încasarea datoriei în mărime de 2035 euro, dobânzii contractuale și dobânzii de întârziere în mărime de 1108 euro. A indicat că la 22 martie 2013 împreună cu soția sa B.A. au încheiat cu C.V. un contract de împrumut bănesc prin care i-au transmis ultimului suma de 2035 euro fără dobândă.

Susține că împrumutul a fost consemnat în recipisa din 22 martie 2013, ce reprezintă prin sine un act juridic prin care pârâtul și-a asumat obligațiunea să restituie împrumutul acordat începând cu luna aprilie 2013, fără a menționa data finală a restituirii împrumutului, însă contrar obligațiunilor asumate pârâtul nu a restituit nici o parte din banii împrumutați.

Reclamantul la 28 iunie 2016 a expediat în adresa pârâtului un preaviz, prin care a solicitat restituirea împrumutului în mărime de 2035 euro, în termen de 60 zile și a prejudiciului material cauzat prin nerestituirea împrumutului, sub formă de dobândă contractuală și dobândă de întârziere, însă nu a primit nici un răspuns.

Prin hotărârea instanței de fond din 23 decembrie 2016, acțiunea a fost respinsă din motivul omiterii termenului de prescripție.

La 25 februarie 2017, B.N. a depus la Curtea de Apel Chișinău cerere de apel prin care a solicitat repunerea în termen a apelului pe motivul că de la 01 ianuarie până la 20 februarie 2017 a fost internat în spital, admiterea apelului, casarea hotărârii instanței de fond și emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

La 26 aprilie 2013 între R.V., locuitor al orașului Hâncești, și G.V., locuitor al mun. Chișinău, a fost încheiat contractul de împrumut autentificat notarial conform căruia pârâtului G.V. i-a fost transmisă suma de 7 500 euro, termenul limită de restituire, fiind de 26 aprilie 2014.

Ulterior, la 18 iunie 2014, G.V. împreună cu soția acestuia S.L., au mai luat încă 2 000 euro, înscriind pe verso-ul contractului de împrumut confirmarea recepției banilor, asumându-și totodată răspunderea de a restitui banii împrumutați până la 31 decembrie 2014.

G.V. și S.L. nu au restituit sumele împrumutate, astfel la 19 mai 2015 R.V. a înaintat acțiunea în instanța de judecată prin care a solicitat încasarea în mod solidar din contul pârâților a sumei de 9 500 euro conform contractelor de împrumut și dobânda de întârziere.

Prin hotărârea Judecătoriei Hâncești din 23 decembrie 2015 acțiunea a fost admisă parțial, fiind dispusă încasarea în mod solidar a datoriei din contul soților G.V. și S.L. în mărime de 9 500 euro.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 18 mai 2016 a fost respinsă cererea de apel declarată de R.V., fiind menținută hotărârea primei instanțe din 23 decembrie 2015.

La 15 iulie 2016, R.V. a declarat recurs solicitând casarea integrală a deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri de admiterea a acțiunii.

La 04 august 2015, Agenția „Moldsilva” a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „O.” cu privire la încasarea datoriei rezultată din contractele de arendă nr. 131 și 132 din 09 septembrie 2012 a terenurilor din fondul forestier în sumă de 59602 lei, și a dobânzii de întârziere în mărime de 13367 lei.

Ulterior, Agenția „Moldsilva” a înaintat o cerere suplimentară prin care a solicitat rezoluțiunea contractelor de arendă nr. 131 și 132.

În temeiul contractelor încheiate, SRL „O.” urma anual să achite plata pentru arenda terenului conform contractului nr. 131 în sumă de 6240 lei și conform contractului nr. 132 – în sumă de 15 750 lei, dar nu mai târziu de 01 martie pentru anul curent.

La 27 iunie 2015 Agenția „Moldsilva” a expediat pârâtului SRL “O.” o somație, prin care a solicitat achitarea benevolă a datoriei, care însă a rămas fără răspuns.

Prin hotărârea Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 23 mai 2016, s-a admis parțial cererea de chemare în judecată a Agenției Moldsilva, s-a încasat de la SRL „O.” în beneficiul Agenției Moldsilva” suma datorată în mărime de 59602 lei, în rest acțiunea s-a respins ca fiind neîntemeiată.

Invocând ilegalitatea hotărârii instanței de fond, Agenția „Moldsilva” a declarat cerere de apel, prin care a solicitat casarea parțială a hotărârii primei instanțe cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii. Concomitent, reclamanta a solicitat asigurarea acțiunii.

La 24 octombrie 2015, V.C. s-a adresat cu o cerere de chemare în judecată împotriva SRL „DN” privind rezilierea contractului de arendă și încasarea datoriei la plata arendei. În motivarea cererii de chemare în judecată, reclamantul V.C. a indicat că, în baza contractului de arendă a terenurilor din 11 iunie 2013, fostul proprietar C.M. a transmis, iar SRL „DN” a primit terenul cu suprafața de 21,113 ha, situat în s. Dolinnoe, r. Criuleni.

Conform clauzelor contractuale termenul de arendă este de 15 ani, începând cu 11 iunie 2013 până la 11 iunie 2028, iar pentru exploatarea terenurilor arendate, arendașul – SRL „DN” s-a obligat să achite în contul bancar al arendatorului cel mult până la data de 11 iunie a fiecărui an, o plată anuală, în sumă de 20 000 lei. Din momentul semnării contractului de arendă, pârâta SRL „DN” nu și-a onorat obligațiile contractuale asumate, privind plata anuală pentru exploatarea terenurilor arendate, acumulând o datorie de 60 000 lei.

Ulterior la 21 aprilie 2016, C.M. a încheiat cu V.C. contractul de vânzare-cumpărare a terenului dat în arenda..

Solicită reclamantul V.C. rezilierea contractului de arendă din 11.06.2013, încheiat între fostul proprietar C.M. și SRL „DN”, încasarea din contul SRL „DN” în beneficiul său a datoriei la plata arendei în sumă de 60 000 lei, încasarea cheltuielilor de judecată și repararea prejudiciului moral în sumă de 10 000 lei.

SRL „DN” a înaintat acțiune reconvențională împotriva C.M., V.C. și ÎS „Cadastru” privind modificarea actelor juridice, recunoașterea dreptului de preemțiune la încheierea contractului de vânzare-cumpărare între V.C. și C.M., modificarea actelor juridice prin subrogarea cumpărătorului V.C. cu SRL „DN”, obligarea ÎS „Cadastru” de a efectua modificările respective în registrul bunurilor imobile, cu indicarea în calitate de proprietar pe SRL „DN”.

Conform contractului de leasing financiar nr. 296 din 27.12.2015, a actului de primire-predare din 29.12.2015, ÎCS „TL” SA a transmis în posesiune și folosință temporară, iar H.S. a primit autoturismul de model Range Rover Vogue.

La rândul său, H.S. s-a obligat să achite integral și la timp ratele de leasing conform graficului stabilit în contractul de leasing financiar, iar prin contractul de fidejusiune nr. 014 din 30.12.2015, P.N., în calitate de fidejutor a garantat executarea corespunzătoare a obligațiunilor asumate de către H.S.

H.S. nu a achitat ratele de leasing și a admis restanțe 60 de zile, acumulând o datorie inclusiv penalitate în mărime de 9000 euro. Conform contractului de leasing financiar, în cazul existenței restanțelor pentru plata ratelor de leasing, bunul urmează să fie transmis de către locatar de sine stătător locatorului în termen de cel mult 6 zile din momentul expirării scadenței sumelor datorate.

La notificarea de achitare urgentă a sumelor restante, atât locatarul, cât și fidejutorul nu au reacționat.

Astfel, ÎCS „TL” SA, la 29.04.2016 a reziliat contractul de leasing financiar nr. 296 din 27.12.2015 și a scos autoturismul spre vânzare.

În cererea de chemare în judecată, înaintată la 04.06.2016, reclamantul ÎCS „TL” SA, a solicitat încasarea în mod solidar din contul lui H.S. și P.N. a sumei de 9000 euro ce constituie prejudiciul cauzat prin neonorarea obligațiilor contractuale și încasarea taxei de stat.

În ședința de judecată, fiind legal citați pârârții nu s-au prezentat.

În baza contractului de leasing financiar din 30 august 2014, ÎM „E” SRL, în calitate de locator, s-a obligat să-i asigure locatarului, SRL „N&A” posesiunea și folosința temporară a autoturismului de model „Toyota Prado”, iar locatarul s-a obligat să achite valoarea totală a contractului la momentul încheierii acestuia în mărime de 42000 euro. În baza acordului adițional din 06 mai 2016, termenul de acțiune al contractului a fost prelungit pentru o perioadă de 18 luni, cu majorarea soldului cu 972 euro.

Ulterior, dreptul de proprietate asupra bunului dat în leasing a trecut către o altă persoană. În termenii stabiliți prin contract, locatarul nu a achitat ratele și a admis restanțe la plata lunară mai mult de 30 de zile calendaristice de la scadența stabilită în contractul de leasing.

Noul proprietar s-a adresat în instanța de judecată pentru eliberarea ordonanței, solicitând revendicarea bunului dat în leasing și încasarea cheltuielilor de judecată.

Pricina a fost examinată, fiind dispusă eliberarea ordonanței. Despre ordonanța emisă, pârâțul SRL „N&A” a aflat la momentul executării acesteia.

Astfel, invocând ilegalitatea soluției instanței de fond, SRL „N&A” a depus obiecții.

În termen de 10 zile, instanța prin încheiere a dispus admiterea obiecțiilor și anularea încheierii, invocând termenul de atac - 30 de zile.

La 03 septembrie 2016, SRL „L-AS” a înaintat cererea de chemare în judecată împotriva SRL „B-95” și N.S. privind încasarea sumei în mărime de 20000 lei. Concomitent, reclamantul a solicitat asigurarea acțiunii prin aplicarea sechestrului pe conturile bancare a pârâtului, bunul imobil cu costul de un milion de lei, automobilul cu costul de 50000 de lei.

A invocat reclamantul că, în conformitate cu contractul de transport din 27 februarie 2015, încheiat între SRL „L-AS” și SRL „B-95”, a prestat servicii de transport de bunuri. SRL „B-95” și-a asumat obligația de a achita serviciile respective. Atât SRL „B-95,” cât și fidejusalul N.S., care a garantat achitarea serviciilor, nu și-au onorat obligațiile contractuale.

A fost îndeplinită o cursă, fiind asigurată transportarea încărcăturilor din Germania către Republica Moldova. La caz, marfa transportată a fost primită de către destinatar fără înaintarea unor obiecții.

Conform contractului, termenul de plată a serviciilor de transport este de 30 de zile, factura fiind emisă cu data de 07 martie 2015, astfel, la data depunerii acțiunii, a fost depășit termenul de plată.

În ședința de judecată, pârâții nu au recunoscut acțiunea din motivul că încărcătura a fost parțial deteriorată, mai mult, SRL „L-AS” nu a înaintat în prealabil o reclamație cu privire la încasarea costului serviciilor prestate.

La 01 aprilie 2016, SA „V” a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „G” cu privire la încasarea datoriei în sumă de 12000 lei și cheltuielilor de judecată în sumă de 370 lei.

În motivarea acțiunii a indicat că, în temeiul contractului nr. 42 din 18 noiembrie 2014 SRL „V”, a prestat servicii de transport și expediție pentru SA „G”, legate de transportarea încărcăturii acesteia, fapt confirmat prin actul primire-predare a serviciilor de transport și expediție, care au fost semnate de ambele părți.

Conform Acordului adițional la contract, în cazul importului, beneficiarul achită serviciile prestate în termen de 30 zile calendaristice, din data sosirii încărcăturii. Încărcătura transportată de SRL „V” a ajuns la destinație la 10 august 2015, însă serviciile de transport și expediție nu au fost achitate de către client.

Prin hotărârea instanței de fond din 03 iunie 2016, acțiunea a fost respinsă ca depusă cu omiterea termenului de prescripție.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 03 decembrie 2016, a fost admis apelul declarat de către SA „V”, casată hotărârea primei instanțe și emisă o nouă hotărâre prin care acțiunea a fost admisă integral.

La 10 februarie 2017, SRL „G” a depus cerere de recurs prin care a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe.

La 28 noiembrie 2016 SRL „A-G,” societate de producție a invalizilor, a depus cerere de chemare în judecată împotriva SA „E” cu privire la rezilierea contractului de societate civilă și repararea prejudiciului. În motivarea acțiunii, reclamanta a invocat că la 14 octombrie 2014 a încheiat cu SA „E” un contract de societate civilă, potrivit căruia părțile au convenit de a-și uni forțele și a urmări în comun scopuri economice în domeniul creșterii porcinelor. Contractul enunțat a fost încheiat pe o perioadă nedeterminată.

Reclamantei SRL „A-G” i-au fost atribuite obligațiile cu privire la finanțare; pregătirea pachetului de documente necesar pentru activitate; evidența contabilă, procurarea porcinelor de 2 luni și creșterea lor; antrenarea specialiștilor și a lucrătorilor. Iar pârâtei i-au revenit obligațiile: punerea la dispoziție a complexului fermei, situat în satul Corlăteni, r-nul Râșcani; aprovizionarea cu materiale de construcție necesare; reparația încăperilor în care vor fi ținute porcinele, cât și procurarea utilajului necesar.

Pârâta nu și-a îndeplinit toate obligațiile asumate conform contractului, și anume: nu a reparat încăperile fermei și nu a procurat utilajul necesar creșterii porcinelor.

SRL „A-G” a fost nevoită să caute un alt imobil dotat cu utilaj special creșterii porcinelor pentru 4000 capete de porcine, suportând cheltuieli suplimentare pentru arenda altui adăpost special și cheltuieli de transportare a animalelor.

Solicită SRL „A-G” rezilierea contractului de societate civilă din 14 octombrie 2014 cu încasarea din contul SA „E” în beneficiul său a prejudiciului material suportat în mărime de 1 milion lei. Totodată, cere scutirea de la plata taxei de stat.

La 11 aprilie 2017 ÎI "RI" a depus cerere de chemare în judecată împotriva companiei de asigurări "E-A" SA, intervenient SA "Banca FC", cu privire la încasarea despăgubirii de asigurare. În motivarea acțiunii a indicat că la 11 aprilie 2016 reclamantul a încheiat cu compania de asigurări "E-A" SA contractul de asigurare facultativă a bunului gătat, obiectul asigurării constituind sera cu suprafața de 360 m.p. Conform condițiilor de asigurare, asigurătorul s-a obligat să compenseze asiguratului paguba în caz de deteriorare sau pierdere totală a bunurilor la producerea cazurilor de asigurare pentru riscurile de bază și cele auxiliare, inclusiv greutatea stratului de zăpadă.

Contractul a fost încheiat pe un termen de 12 luni. Suma de asigurare a fost stabilită în mărime de 160 000 lei. În noaptea de 06 februarie spre 07 februarie 2017, sub greutatea zăpezii, sera s-a prăbușit. Despre faptul prăbușirii serei a fost anunțată compania de asigurare. La survenirea cazului asigurat, asigurătorul era obligat de a examina obiectul asigurării în decursul a 48 ore din momentul prezentării cererii. Pârâtul însă nu a examinat obiectul asigurării, iar la 14 februarie 2017 a expediat un răspuns, precum că obiectul a fost deteriorat parțial, concluzia fiind făcută doar în urma vizualizării imaginilor foto.

Conform raportului de constatare tehnico-științifică nr. 194 din 22 martie 2017, sera a fost deteriorată în proporție de 92%. Sera a fost construită datorită creditului bancar acordat de SA "Banca FC", iar conform condițiilor contractului de credit a fost impusă garantarea rambursării creditului prin gajarea serei.

Cere reclamantul ÎI "RI" încasarea de la compania de asigurări "E-A" SA în beneficiul său a despăgubirii de asigurare în mărime de 160 000 lei. Concomitent, reclamantul a solicitat și asigurarea acțiunii prin aplicarea sechestrului la toate conturile bancare ale pârâtei.

La 25 martie 2016, compania de asigurări SA „M.” a depus cerere de chemare în judecată în regres împotriva pârâtului O.P. cu privire la încasarea sumei de 17 434 lei cu titlu de prejudiciu material și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii, compania de asigurări SA „M.” a indicat că la 15.10.2015 în municipiul Chișinău a avut loc un accident rutier cu implicarea automobilelor de model *Ford Fiesta* condus de V.V. și automobilul de model *Nissan Primera*, condus de O.P. Conform deciziei agentului constatator al Poliției Rutiere, vinovat de producerea accidentului rutier a fost recunoscut conducătorul automobilul *Nissan Primera*, O.P., care a fost sancționat cu amendă în mărime de 800 lei.

La momentul producerii accidentului rutier, proprietarul automobilului *Nissan Primera* B.V. deținea un contract de asigurare de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule (RCA) cu compania de asigurări SA „M.”. Persoana vinovată în producerea accidentului rutier O.P. nu era inclusă în contractul de asigurare.

La 04 martie 2016, compania de asigurări SA „M.” a achitat despăgubirile de asigurare în mărime de 17 434 lei beneficiarului despăgubirii de asigurare, proprietarul automobilului deteriorat *Ford Fiesta*, V.V.

În scopul soluționării pe cale amiabilă a litigiului a fost expediată în adresa pârâtului pretenția privind achitarea sumei de 17 434 lei.

Dispozitivul hotărârii instanței de fond de admitere integrală a acțiunii a fost pronunțat la 20 septembrie 2016.

O.P. a înaintat cerere de apel la 30 noiembrie 2016.

La 04.08.2015 compania de asigurări “DG” SA s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva companiei de asigurări „T” SA, prin care a solicitat încasarea prejudiciului material în sumă de 70 000 lei și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii s-a invocat că între compania de asigurări “DG” SA și asiguratul R.D. a fost încheiat contractul de asigurare facultativă a mijloacelor de transport auto „Casco” din 20 ianuarie 2015, prin care a fost asigurat autoturismul de model “Volvo XC90”, contra mai multor riscuri, inclusiv accidente de circulație.

La 05 martie 2015, în mun. Chișinău, la intersecția str. Meșterul Manole cu str. Sargidava, automobilul de model “Volvo XC90”, a fost implicat într-un accident rutier cu autovehiculul de model „Volkswagen Cady”, condus de către L.S.

Conform procesului-verbal cu privire la contravenție din 05 martie 2015, vinovat în comiterea accidentului rutier a fost recunoscut L.S., care a fost sancționat cu o pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 1000 lei.

Posesorul autovehiculului de model “Volkswagen Cady” L.S. deținea polița de asigurare obligatorie de răspundere civilă, eliberată de compania de asigurări „T” SA, valabilă până la 30 aprilie 2015.

Procesul-verbal de constatare a pagubelor a fost semnat de părțile implicate în accidentul rutier, precum și de reprezentantul companiei de asigurări „T” SA. Prejudiciul a fost evaluat în sumă de 70 000 lei, care a fost achitată de compania de asigurări “DG” SA proprietarului automobilului de model “Volvo XC90”.

La faza pregătirii pricinii pentru dezbaterile judiciare, instanța a atras în proces ca intervenient accesoriu pe persoana vinovată de comiterea accidentului rutier, L.S.

La 05 august 2015, Banca Comercială „IPB” SA a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui A.Ș., intervenient accesoriu SRL ”A”, cu privire la declararea nulă a contractului de cesiune și încasarea datoriei.

A indicat că, conform contractului de credit din 23 iulie 2009, Banca Comercială „IPB” SA a acordat lui A.Ș., un credit în sumă de 2 660 000 lei, termenul de scadență 23 iulie 2014, rata dobânzii - 14 % anual. Contrar prevederilor contractului de credit menționat, debitorul nu își onorează la scadență obligațiile asumate, nu respectă graficul de achitare a creditului, dobânzii și a altor plăți. La momentul depunerii acțiunii în instanța de judecată, debitorul are datorie față de Banca Comercială „IPB” SA compusă din creditul de 2 000 000 lei și dobânda 800 000 lei.

La 15 aprilie 2015 a fost semnat contractul de cesiune conform căruia, cedentul A.Ș. a transmis cesionarului SRL ”A” drepturile și obligațiile sale apărute în baza contractului de credit din 23 iulie 2009, încheiat între cedent și Banca Comercială „IPB” SA.

La 12 noiembrie 2015 A.Ș. a depus cerere reconvențională împotriva Băncii Comerciale „IPB” SA, intervenient accesoriu SRL ”A”, cu privire la recunoașterea valabilității contractului de cesiune .

Prin hotărârea Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău din 28 decembrie 2015 a fost respinsă acțiunea Băncii Comerciale „IPB” SA și admisă acțiunea reconvențională a lui A.Ș.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 05 februarie 2016 a fost admis apelul declarat de către Banca Comercială „IPB” SA, casată hotărârea Judecătorei Buiucani mun. Chișinău din 28 decembrie 2015 în partea admitterii cererii reconvenționale și emisă în această parte o nouă hotărâre prin care a fost respinsă cererea reconvențională a lui A.Ș., în rest fiind menținută hotărârea primei instanței.

La 10 martie 2016, Banca Comercială „IPB” SA, SRL ”A” și A.Ș. au depus cereri de recurs.

La 11 aprilie 2015 Banca Comercială “M” SA s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva lui C.E. cu privire la rezilierea contractului de credit și încasarea datoriei în sumă de 1 000 000 compusă din datoria de bază, dobânda contractuală, dobânda de întârziere și comisionul bancar.

În motivarea acțiunii Banca Comercială “M” SA a indicat că conform contractului de credit nr. 291/08 din 16 mai 2013, i-a acordat lui C.E. un credit în sumă de 1 500 000 lei, cu termenul final de rambursare la 16 mai 2017.

Pârâtul C.E. nu și-a onorat obligațiile contractuale privind rambursarea creditului și dobânzii conform graficului stabilit.

La 19 martie 2015 Banca Comercială “M” SA a expediat în adresa lui C.E. notificarea prin care i-a comunicat despre restanța admisă și i-a acordat un termen suplimentar de 5 zile pentru achitarea datoriei, comunicându-i-se că în cazul neachitării datoriei, banca își asumă dreptul de a valorifica creanțele pe cale judiciară.

Prin hotărârea primei instanțe din 13.12.2015, acțiunea a fost admisă în partea încasării datoriei, dobânzii contractuale, dobânzii de întârziere și comisionului, în rest acțiunea a fost respinsă.

Prin decizia instanței de apel din 11.05.2016, apelul depus de către Banca Comercială “M” SA a fost respins, hotărârea primei instanțe fiind menținută.

La 03 iunie 2016, Banca Comercială “M” SA a depus cerere de recurs, solicitând admiterea recursului, casarea hotărârilor instanțelor ierarhic inferioare și emiterea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

La 30 septembrie 2013 V.C. s-a adresat în instanța de judecată cu cerere împotriva N.V. cu privire la declararea nulității testamentului nr.5379 din 23 martie 2012 întocmit de către C.P. pe numele N.V.

A indicat că C.P. a întocmit la 22 octombrie 2002 pe numele lui testamentul nr. 8257, prin care a testat 1/2 cotă-parte din întreaga sa avere. Ulterior, la 08 noiembrie 2005 C.P. a întocmit un nou testament, prin care a testat întreaga sa avere lui V.C. La 23 martie 2012 C.P. a întocmit un alt testament nr. 5379, prin care a testat întregul său patrimoniu lui N.V.

Solicită V.C. declararea nulității testamentului nr. 5379 din 23 martie 2012 întocmit pe numele N.V. din motivul că testamentul nu este semnat de defunctă și starea sănătății acesteia nu-i permitea de a-și manifesta capacitatea deplină de exercițiu. Ulterior, printr-o altă cerere a solicitat încasarea de la N.V. a cheltuielilor suportate pentru întreținerea defunctei C.P., pe perioada mai multor ani, în sumă totală de 101 971,20 lei.

Prin hotărârea Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 30 iunie 2015, acțiunea reclamantului V.C. în partea declarării nule a testamentului a fost respinsă ca fiind neîntemeiată, iar în partea încasării cheltuielilor suportate pentru întreținerea defunctei C.P. în sumă totală de 101 971,20 lei, a fost admisă integral.

Atât V.C., cât și N.V. au contestat hotărârea primei instanțe cu apel. La examinarea cererilor de apel, instanța de apel a dispus numirea expertizei grafoscopice în vederea stabilirii autenticității semnăturii testatorului și expertizei psihiatrice post-mortem.

Din raportul de expertiză judiciară nr. 535 din 08 aprilie 2015, întocmit de către Centrul Național de Expertize Judiciare rezultă că testamentele nr. 8257 din 22 octombrie 2002, nr. 7683 din 08 noiembrie 2005 și nr. 5379 din 23 martie 2012 au fost semnate de testatorul C.P. Conform raportului de expertiză psihiatrică post-mortem, defuncta C.P. nu a fost la evidența medicului psihiatru, iar la momentul întocmirii testamentelor avea capacitatea de exercițiu deplină.

La 08 octombrie 2014, reclamantul G.F. a depus cerere de chemare în judecată împotriva B.E., M.R. și notarului L.M. cu privire la declararea nulității testamentului. În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că G.M. a fost sora lui care a decedat la 21.12.2012. Până la deces ea a locuit în casa părintească, era bolnavă, necărturată și se afla la evidența medicului psihiatru. La 10 mai 2014, G.F. s-a adresat la biroul notarial în vederea acceptării succesiunii, unde a fost informat despre existența testamentului din 05 septembrie 2012, lăsat de defunctă pe numele concubinului B.E. Consideră că acest testament este nul.

În ședința de judecată în prima instanță, s-a stabilit că testamentul nu este semnat personal de testatorul G.M., dar de o altă persoană. Fișa medicală a defunctei certifică că aceasta suferea de o boală psihică și se afla la evidența medicului psihiatru din anul 2000.

Fiind audiat în calitate de martor, notarul L.M. a confirmat că la autentificarea testamentului nu au fost încălcate prevederile Codului Civil, testamentul a fost semnat de o altă persoană, deoarece G.M. era necărturată, iar starea psihică a testatorului nu a trezit suspiciuni de boală.

Prima instanță a respins acțiunea înaintată, punând la bază declarațiile notarului L.M.

Instanța de apel a admis apelul declarat de către G.F., a casat hotărârea instanței de fond, pronunțând o hotărâre nouă prin care a declarat nul testamentul întocmit de G.M. pe numele lui B.E.

La 20 decembrie 2015, B.F. s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva A.V. cu privire la declararea nulității testamentului olograf.

În motivarea acțiunii reclamantul B.F. a invocat că la 05 ianuarie 2015 mama lui, B.M., a decedat. La 14 mai 2015 B.F. a depus la notarul D.A. declarație de acceptare a succesiunii, compusă din casa de locuit, amplasată în s. Bahmut. r. Călărași și apartamentul nr. 56, amplasat în mun. Chișinău, str. Ștefan cel Mare, 13/1. La 17 august 2015, i-a fost eliberat certificatul de calitate de moștenitor.

În cadrul procedurii succesorale, s-a constatat că în afară de el, cerere de acceptare a succesiunii a mai fost depusă și de către pârâtul A.V., acesta prezentând testamentul olograf, întocmit de către B.M. la 04 decembrie 2009, prin care lui A.V. i-a fost testat apartamentul din mun. Chișinău.

Consideră reclamantul că testamentul olograf urmează a fi declarat nul, deoarece acesta nu a fost în întregime scris personal, datat și semnat de către testator.

Prin hotărârea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 09 iulie 2016, acțiunea a fost respinsă. În motivarea soluției sale, instanța de fond a indicat că o parte din testamentul olograf a fost datat și scris personal de către B.M., astfel la caz nu există temeiuri pentru declararea nulității testamentului.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 12 martie 2017 a fost respins apelul declarat de către B.F. și menținută hotărârea primei instanțe.

La 10 mai 2015, B.F. a depus cerere de recurs, solicitând casarea hotărârilor instanțelor ierarhic inferioare, cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii. Concomitent, a solicitat și scutirea de la plata taxei de stat la depunerea cererii de recurs.

La 08 iulie 2015 P.M. a depus cerere de chemare în judecată împotriva fratelui său P.A. cu privire la declararea succesorului nedemn.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că mama lor, P.X. fiind în viață, a avut doleanța ca imobilul în care locuiau (apartamentul nr. 34 compus din 2 odăi, amplasat în or. Strășeni, str. Iachir, 2) să rămână în proprietatea nepoatei sale S.M. (fiica reclamantei), care a crescut la ea de mică. Despre această dorință au cunoscut toți membrii familiei, inclusiv și pârâtul. În anul 2008, P.A. profitând de faptul că P.X. suferea de o maladie psihică, contrar voinței acesteia, a impus-o să întocmească testamentul privind testarea apartamentului nr. 34 din str. Iachir, 2, or. Strășeni, pe numele său.

La 13 ianuarie 2014, P.X. a decedat. Adresându-se la biroul notarial cu cerere de acceptare a succesiunii, a aflat despre existența testamentului, fapt ce a motivat-o de a depune cerere de chemare în judecată.

În perioada aflării mamei la întreținerea pârâtului, aceasta a fost supusă unui tratament inuman din partea familiei lui P.A., nefiindu-i permisă întâlnirea cu alți membri ai familiei, din care considerente P.A. urmează a fi declarat ca succesor nedemn și decăzut din dreptul de succesiune.

În ședința de judecată toți copii defunctei interogați în calitate de martori, au declarat că pârâtul nu permitea întâlnirea defunctei cu ei, ceea ce în opinia lor constituie o faptă amorală.

Prima instanța, prin hotărârea din 10 octombrie 2015, a admis acțiunea înaintată și l-a recunoscut pe P.A. ca succesor nedemn. Prin decizia instanței de apel din 15 ianuarie 2017, apelul depus de către P.A. a fost respins, iar hotărârea primei instanțe a fost menținută.

La 15 martie 2017, P.A. a depus cerere de recurs, prin care a solicitat casarea hotărârilor instanțelor ierarhic inferioare și pronunțarea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii înaintate de P.M.

La 20 aprilie 2012 F.A. a depus cerere de chemare în judecată împotriva G.R. cu privire la revocarea donației și restituirea bunului.

În motivarea acțiunii a indicat că la 6 iunie 2006 a încheiat căsătoria cu pârâta G.R. Din căsătorie au un copil. Situația familială s-a înrăutățit, pârâta luând copilul, a trecut cu traiul la părinți.

Invocă reclamantul că în scopul îmbunătățirii situației, la 12 aprilie 2011 a donat 1/2 din imobilul ce-i aparține cu drept de proprietate, cu condiția ca G.R. să treacă cu traiul în casa comună. Ultima, însă, a scos la vânzare partea din bunul donat, insistând asupra divorțului, care a avut loc la 23 noiembrie 2011. Astfel, solicită reclamantul revocarea donației și restituirea bunului.

Prin hotărârea Judecătoriei Râșcani, mun. Chișinău din 25 ianuarie 2013 acțiunea a fost respinsă.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 27 martie 2013 a fost admis apelul declarat de către F.A, casată hotărârea primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii, cu revocarea contractului de donație nr. 2962 din 12 aprilie 2011.

G.R. a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe.

În motivarea recursului a invocat că nu sunt întrunite condițiile expres prevăzute de art. 835 Cod civil pentru revocarea donației.

La 13 decembrie 2016, SRL „D” a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui T.R. cu privire la încasarea datoriei și cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că la 24 august 2015 a încheiat cu T.R. contractul de intermediere, prin care s-a obligat să o reprezinte la vânzarea apartamentului nr. 6 de pe str. I. Creangă, 56, mun. Chișinău. Susține că a îndeplinit pe deplin obligațiile care îi reveneau conform contractului, manifestate prin publicarea anunțurilor despre vânzarea imobilului, precum și prezentarea acestuia către 64 potențiali cumpărători, însă, pârâta nu a ținut cont de prevederile contractului încheiat și a înstrăinat imobilul menționat către un cumpărător găsit de însuși SRL „D”, în lipsa reprezentantului companiei.

Drept urmare, invocă că SRL „D” a expediat în adresa pârâtei o pretenție prin care i-a solicitat achitarea benevolă a sumelor ce i se cuvin spre plată, conform contractului pentru serviciile prestate, însă notificarea a fost lăsată fără răspuns. Totodată, menționează că potrivit prevederilor contractuale T.R. urma să achite companiei „D” 2% din valoarea bunului înstrăinat, iar conform anexei nr.1 la contract, suma de înstrăinare a imobilului urma să fie minim de 36 000 euro, respectiv, costul serviciilor ce urmau a fi achitate companiei de către T.R. constituie 720 euro.

La fel, invocă că prin pct.10.3 al contractului menționat, beneficiarul a confirmat că în cazul înstrăinării bunului imobil, fără participarea intermediarului, ultimul are dreptul de a pretinde plata onorariului în mărime dublă, care urmează a fi achitată nu mai târziu de 5 zile din momentul înstrăinării imobilului.

Solicită încasarea din contul T.R. în beneficiu SRL „D” a datoriei în mărime dublă de 1 440 euro și a cheltuielilor de judecată.

La 27 februarie 2015, reclamantul I.C. a depus la Judecătoria Florești cerere de chemare în judecată împotriva pârâtei SA „Z”, solicitând încasarea în beneficiul său a datoriei în sumă de 760 983 lei și a penalității de întârziere în sumă de 8 861 307 lei.

În motivarea acțiunii, reclamantul a invocat că a încheiat cu pârâtul la 20 martie 2012 contractul de antrepriză nr. 145, conform căruia pârâtul în calitate de antreprenor s-a obligat să execute la prețul de 4 916 689 lei lucrări pentru finalizarea blocului locativ. Pentru efectuarea lucrărilor a fost transferată suma de 3 305 957 lei, însă lucrările au fost efectuate în sumă de 2 544 974 lei, astfel s-a format o supraplată de 760 983 lei. Consideră reclamantul că pârâtul urmează să achite și o penalitate de întârziere de 10% din prețul lucrărilor pentru fiecare zi depășită. Conform pct. 4.1 al contractului, lucrările urmau a fi finalizate la 25 octombrie 2012, însă până la momentul adresării în instanța de judecată acestea nu au fost finalizate.

Prin hotărârea Judecătoria Florești din 26 martie 2015 s-a admis integral acțiunea, s-a încasat de la SA „Z” mun. Bălți în beneficiul lui I.C., datoria în mărime de 760 983 lei, s-a încasat de la SA „Z” mun. Bălți în beneficiul statului taxa de stat în mărime de 22 829,49 lei.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 11 martie 2016 s-a admis apelul declarat de SA „Z” mun. Bălți, s-a casat integral hotărârea Judecătoria Florești din 26 martie 2015 și s-a emis o nouă hotărâre prin care acțiunea a fost respinsă.

Nefiind de acord cu decizia menționată, la 07 mai 2016, reprezentantul lui I.C., a declarat recurs, solicitând casarea deciziei Curții de Apel Bălți din 11 martie 2016, cu pronunțarea unei hotărâri noi de admitere a acțiunii și încasarea din contul SA „Z” în beneficiul lui I.C. a sumei de 667 401 lei drept supraplată a serviciilor executate.

La 23 iulie 2014, administratorul insolvenței al SC „T” SRL a depus cerere de chemare în judecată împotriva Băncii Comerciale „M” SA cu privire la încasarea sumei rezultată din îmbogățirea fără justă cauză.

În motivarea acțiunii, administratorul insolvenței al SC „T” SRL a invocat că în cadrul procesului de insolvență intentat în privința SRL „T”, la 13 iulie 2012, a fost validată creanța Băncii Comerciale „M” SA cu suma de 781 399 lei cu titlu de creanță.

Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 16 ianuarie 2013, s-a dispus transmiterea în posesia BC „M” SA a bunurilor gajate pentru a fi vândute. Astfel, la 26 iulie 2013, potrivit contractelor de vânzare-cumpărare, încheiate între Banca Comercială „M” SA și SRL „Z”, a fost vândut bunul imobil la prețul 828 845 lei. Susține administratorul debitorului că suma obținută din vânzarea bunurilor în mărime de 828 845 lei depășește cu 118 576 lei suma datorată, astfel la 10 aprilie 2014, s-a adresat către creditor pentru a-i fi restituită suma obținută în plus.

Prin hotărârea Curții de Apel Chișinău din 15 octombrie 2014, a fost admisă acțiunea depusă de către administratorul insolvenței al SC „T” SRL. S-a încasat din contul Băncii Comerciale „M” SA în beneficiul SC „T” SRL în proces de insolvență suma de 118 576 lei.

La 29 octombrie 2014, BC „M” SA a declarat recurs împotriva hotărârii primei instanțe, solicitând admiterea recursului, casarea hotărârii contestate cu emiterea unei noi hotărâri prin care să fie respinsă acțiunea integral, ca fiind neîntemeiată.

La 05.03.2012 Primăria c. Izvoreni, r-nul Călărași s-a adresat cu cerere de chemare în judecată către ÎS „M” cu privire la încasarea datoriei, restituirea sumei de 9172,26 lei în bugetul comunei Izvoreni.

În motivarea acțiunii, a indicat că în urma reviziei efectuate de către Serviciul Control Financiar și Revizie Direcția Teritorială Călărași pe 26 noiembrie 2010 a fost constatat că Primăria c. Izvoreni acordă spații pentru desfășurarea activității ÎS „M” SA în lipsa contractelor de locațiune, cu încălcarea legislației. A indicat că pentru o perioadă de 9 luni ale anului 2009 și pentru anul 2010 era necesar de calculat și de încasat la buget plata de locațiune în sumă totală de 4372,26 lei, venit ratat în bugetul primăriei comunei. A mai indicat că în anul 2011 a perfectat contracte de locațiune care n-au fost acceptate de către ÎS „M” SA.

Prin decizia Consiliului comunal Izvoreni nr. 01/04 din 04.02.2011 a fost stabilită o plată lunară în sumă de 200 lei pentru locațiunea încăperii oficiului poștal T. și 200 lei pentru încăperile oficiului poștal N., ceea ce constituie 2400 lei pe un an calendaristic. În total venitul ratat la bugetul Primăriei c. Izvoreni constituie 9172,26 lei.

Prin hotărârea Judecătoriei Călărași din 31 octombrie 2012, acțiunea Primăriei c. Izvoreni a fost admisă integral.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 03 aprilie 2013, apelul declarat de ÎS „M” SA a fost admis. S-a casat integral hotărârea Judecătoriei Călărași din 31 octombrie 2012 și s-a adoptat o nouă hotărâre prin care pretențiile Primăriei c. Izvoreni către ÎS „M” SA s-au admis parțial și s-a încasat de la ÎS „M” SA în contul Primăriei plata pentru folosirea încăperilor în sumă de 5 200 lei.

La 10 iunie 2013, ÎS „M” SA a contestat-o cu recurs, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 03 aprilie 2013 în partea în care pretențiile Primăriei c. Izvoreni către ÎS „M” SA au fost admise și emiterea unei noi hotărâri de respingere integrală a acțiunii.

La 27 mai 2017, G.B. a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției, intervenient accesoriu Procuratura Generală, cu privire la repararea prejudiciului material și moral.

În motivarea acțiunii reclamantul a menționat că Procuratura raionului Ungheni, prin ordonanța din 08 mai 2010, a pornit urmărirea penală pe faptul decesului lui D. D. la 22 martie 2010, în temeiul art. 149 alin. (1) din Codul penal (lipsirea de viață din imprudență), iar prin ordonanța organului de urmărire penală din 22 mai 2008, el a fost recunoscut în calitate de bănuit în săvârșirea acestei infracțiuni.

Prin sentința Judecătorei Ungheni din 26 aprilie 2012, menținută prin decizia Curții de Apel Bălți din 09 mai 2013 și decizia Curții Supreme de Justiție din 29 mai 2014, a fost achitat din lipsa componentei infracțiunii.

Relevă că procesul a durat mai mult de 4 ani, iar pe parcursul acestei perioade a fost privat 3 ani de libertate, de dreptul la libera circulație și de dreptul de a-și perfecta pașaportul, mai mult, i-au fost cauzate și suferințe fizice, deoarece este bolnav de o boală cardiacă. În urma stresurilor provocate de atragerea neîntemeiată la răspundere penală, boala s-a acutizat, fapt ce a dus la stabilirea invalidității și interzicerea de către medici de a munci, ceea ce la rândul său duce la limitarea în resurse financiare și a posibilității de a se trata și duce un trai decent.

Susține că prin aplicarea interdicțiilor la libera circulație de către organul de urmărire penală a fost privat de posibilitatea de a se trata peste hotarele țării și de a stopa evoluția bolii cardiace, ceea ce a dus la înrăutățirea considerabilă a sănătății, iar în prezent nu are posibilitate de a munci și de a se întreține material. Mai invocă că procedura de judecare a cauzei penale i-a cauzat și un prejudiciu moral exprimat prin știrbirea imaginii sale.

Invocă că prin acțiunile ilegale ale reprezentanților pârâtului i-a fost cauzat un prejudiciu material manifestat prin pierderea capacității de muncă, pe care îl estimează în mărime de 124 631,88 lei, ceea ce constituie diferența dintre pensia stabilită și salariul mediu lunar pe economie, stabilit prin hotărârile Guvernului Republicii Moldova.

Solicită încasarea din bugetul de stat în beneficiul său a sumei de 124 631,88 lei cu titlu de prejudiciu material și a sumei de 200 000 lei cu titlu de prejudiciu moral, precum și costul cheltuielilor de asistență juridică.

La 14 iulie 2015, V.V. a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției și Procuraturii Generale cu privire la repararea prejudiciului material și moral cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești.

Menționează că prin ordonanța procurorului din Procuratura Buiucani, mun. Chișinău, a fost pus sub învinuire, iar prin sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 352¹ Cod penal (falsul în declarații) cu aplicarea pedepsei sub formă de amendă în mărime de 150 unități convenționale, ceea ce constituie suma de 3 000 lei.

Sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău a fost casată prin decizia de achitare a Curții de Apel Chișinău, ultima fiind menținută prin decizia Curții Supreme de Justiție.

Consideră că prin acțiunile de urmărire penală a fost lezată demnitatea și reputația profesională, fiindu-i cauzat prejudiciul moral considerabil.

Solicită încasarea de la Ministerul Justiției și Procuratura Generală a prejudiciului material în sumă de 1 500 lei – suma achitată pentru asistența juridică și prejudiciu moral în mărime de 850 000 lei.

Concomitent cu înaintarea prezentei acțiuni, reclamantul a depus cerere cu privire la asigurarea acțiunii și a solicitat aplicarea sechestrului pe conturile bancare ale Ministerului Justiției și Procuraturii Generale în limita valorii acțiunii.

Prin încheierea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău a fost admisă cererea lui V.V. și aplicat sechestrul pe conturile bancare ale părților.

Prin hotărârea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău acțiunea a fost admisă parțial, fiind încasat din contul bugetului de stat în beneficiul lui V.V., cu titlu de prejudiciul moral, suma de 1 000 lei, în rest acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

La 14 ianuarie 2016, V.A. a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției, intervenienți accesorii Ministerul Finanțelor și Procuratura Generală, cu privire la repararea prejudiciului material și moral cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești.

A indicat că Procuratura r-nului Hâncești a intentat în privința sa cauza penală prevăzută de art. 186 alin. (2) lit. d) (furtul) și art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal (jaful). Prin sentința Judecătoriei Hâncești dânsul a fost găsit vinovat în comiterea faptelor respective, fiindu-i stabilită o pedeapsă sub formă de închisoare de 6 ani.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău, menținută prin decizia Curții Supreme de Justiție, a fost casată sentința Judecătoriei Hâncești și pronunțată o nouă hotărâre prin care a fost achitat.

Consideră că prin acțiunile ilicite ale Procuraturii raionul Hâncești și Judecătoriei Hâncești i-a fost cauzat un prejudiciu material în mărime de 30000 lei, care constă din cheltuielile suportate pentru deplasările la 8 ședințe a primei instanțe și 3 în instanța de apel, precum și cheltuielile de asistență juridică.

Prin acțiunile ilicite i-a fost cauzat și un prejudiciu moral, manifestat prin stări de nervozitate, stres, suferințe fizice și psihice, emoții negative, precum și i-au fost aduse atingeri onoarei și demnității sale.

Cere V.A. încasarea din contul Ministerului Justiției a sumei de 50000 lei cu titlu de prejudiciu material și 30000 lei cu titlu de prejudiciu moral cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, procuraturii și instanțelor judecătorești, precum și cheltuielile de judecată.

La 01 noiembrie 2013, SA „A” a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „B” privind încasarea datoriei și penalităților.

În motivarea acțiunii s-a indicat că la 26.01.2012 între SA „A” și SRL „B” a fost încheiat contractul de locațiune, conform căruia SRL „B” a luat în folosință și posesie temporară încăperea cu suprafața de 36 m.p. la prețul de 8 euro pentru un m.p., lunar.

Pârâtul SRL „B” nu și-a onorat obligațiile contractuale de achitare a plății lunare pentru locațiunea încăperii, prin actul de verificare contabilă datoria debitorială constituind 55 252, 48 lei.

Solicită reclamanta încasarea de la SRL „B” a sumei de 55 252,48 lei cu titlu de datorie și a sumei de 50280 lei cu titlu de penalitate.

Prin hotărârea Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău cererea de chemare în judecată a fost respinsă ca nefondată. Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, SA „A” a contestat-o cu apel.

La 12 mai 2014, S.I. s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Întovărășirii Pomilegumicole „V.M.”, intervenient accesoriu Primăria s. Colonița, mun. Chișinău, privind instituirea dreptului de servitute prin obligarea de a avea acces la terenul deținut cu drept de arendă.

În motivarea cererii de chemare în judecată, reclamantul a indicat că la 25 aprilie 2008 a încheiat cu Agenția pentru Silvicultură „Moldsilva” contractul nr. 49 privind arenda terenurilor din fondul forestier în scop de recreare, prin care i-a fost transmis în arendă terenul cu suprafața de 0,5 ha.

Unica cale de acces spre acesta este drumul care traversează loturile ce aparțin ÎP „V.M.”, însă pârâtul în mod abuziv a instalat gardul ce interzice trecerea pe teritoriul său.

Prin răspunsul Primăriei s. Colonița, mun. Chișinău a fost informat că membrii ÎP „V.M.” i-au refuzat trecerea pe teritoriul întovărășirii, care le aparține cu drept de proprietate. Primăria nu deține informații privind eliberarea și existența autorizației de amplasare a gardului care delimitează teritoriul ÎP „V.M.” de alte sectoare de teren.

Prin hotărârea Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău s-a respins cererea de chemare în judecată ca fiind neîntemeiată.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, S.I. a contestat-o cu apel.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul declarat de S.I. și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău S.I. a declarat recurs.

La 28 iulie 2015, T.L. a depus cerere de chemare în judecată împotriva N.P., intervenient accesoriu notarul public R.B., cu privire la declararea nulității certificatului de moștenitor legal și constatarea faptului acceptării succesiunii. În motivarea acțiunii, reclamanta a indicat că este fiica decedatului L.A. și nepoata bunelor L.I. și L.T.

La 23 decembrie 2009 a decedat bunica L.T., iar la 25 ianuarie 2011 a decedat și bunelul L.I., după care ea împreună cu sora sa N. și cu tatăl L.A. au rămas să locuiască în gospodăria bunelor. La 07 august 2012 a decedat și tatăl.

Pârâta P.N. a mințit că deține testament de la tatăl lor, a tăinuit la notar faptul că mai există un succesor și a primit certificat de moștenitor legal la 28.12.2014. La sfârșitul anului 2014 a alungat-o din gospodăria tatălui și a bunelor în care a locuit din copilărie.

La 30 decembrie 2013 C.S. a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui J.A. cu privire la repararea prejudiciului material și moral cauzat prin contravenție. În motivarea cererii de chemare în judecată C.S. a indicat că la 02 octombrie 2013 J.A. i-a aplicat lovituri corporale, fapt ce se confirmă prin raportul de expertiză medico-legală.

Prin procesul-verbal cu privire la contravenție din 21 octombrie 2013 J.A. a fost recunoscut vinovat de comiterea contravenției prevăzute la art. 78 alin. (2) Codul contravențional, fiindu-i aplicată prin decizia agentului constator sancțiunea contravențională sub formă de amendă în mărime de 50 unități convenționale în beneficiul bugetului de stat.

Solicită încasarea de la J.A. a prejudiciului material în mărime de 4 990,93 lei, format din cheltuieli pentru tratament în mărime de 500 lei, cheltuieli pentru efectuarea tomografiei în mărime de 1 150 lei și alte cheltuieli suportate la efectuarea tratamentului în mărime de 1 433,74 lei, precum și încasarea prejudiciului moral în mărime de 15 000 lei.

În vara anului 2014, soții M.S. și A.S. împreună cu fiul lor major I.S. au procurat de la SRL „A.M.” bilete de avion tur-retur după următorul itinerar: Chișinău (Moldova) – Istanbul (Turcia), Istanbul (Turcia) – Abu Dhabi (Emiratele Arabe Unite); și înapoi, Abu Dhabi (Emiratele Arabe Unite) – Istanbul (Turcia) și Istanbul (Turcia) – Chișinău (Moldova). La 22 august 2014 dânsii au ajuns în Abu Dhabi fără incomodități, însă la întoarcere în Moldova, la 29 august 2014, apropiindu-se pentru a se înregistra la zbor de ghișeul operatorului companiei aeriene „M.” cu care urmau să se deplaseze înapoi, au fost informați că din 28 august 2014 această companie și-a sistat activitatea și a încetat zboruri în orice direcție. Operatorii companiei aeriene „M.” i-au asigurat că în momentul în care compania a decis să întrerupă activitatea, toate societățile cu care a avut relații contractuale-turistice au fost anunțate prin rețeaua electronică automatizată globală despre acest fapt.

Fiind plasați într-o situație dificilă, M.S., A.S. și I.S. au procurat de sine stătător bilete de avion noi de la o altă companie aeriană pentru a ajunge în Chișinău, achitând suma de 4880,20 dolari SUA.

La revenirea în Chișinău, ei s-au adresat către SRL „A.M.” cu o reclamație în vederea reparării de către aceasta a prejudiciului material ce l-au suportat, în rezultat compania achitând în beneficiul lor suma de 2983 dolari SUA, care a constituit costul biletelor retur procurate și ulterior anulate. SRL „A.M.” a refuzat să plătească diferența rămasă între costul biletelor procurate de sine stătător de M.S., A.S. și I.S. și costul biletelor retur anulate, invocând că nu poartă nici o vină în anularea zborului retur, precum și că nu a fost înștiințată despre sistarea activității companiei aeriene „M.”.

M.S., A.S. și I.S. au depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „A.M.” cu privire la repararea prejudiciului material și moral, pretinzând că sunt îndreptățiți atât la compensarea diferenței de cost a biletelor retur, cât și a prejudiciului moral suportat în urma situației iscate.

La 14.07.2016 aproximativ la ora 15.30 peste automobilul de model *Peugeot* 206 cu nr. de înmatriculare K AN 254, anul producerii 2001, proprietate a lui B.A., parcat în fața blocului locativ de pe adresa mun. Chișinău, str. Alecu Russo nr. 8, în care la acel moment nu s-a aflat nicio persoană, a căzut o bucată de copac situat în imediata vecinătate. În rezultatul incidentului produs, autoturismul a fost esențialmente deteriorat, fiind cauzate defecțiuni ale acoperișului, parbrizului, capotei și aripii drepte. Imediat după producerea incidentului, proprietarul automobilului B.A. a anunțat organele poliției și ÎM „Amenajarea Teritoriului și Spații Verzi Chișinău”, reprezentanții cărora au sosit 2 ore mai târziu la fața locului și au defrișat arborele avariât. Conform raportului de expertiză întocmit ulterior la cererea proprietarului, s-a constatat că suma prejudiciului cauzat autoturismului în urma prăbușirii copacului constituie 25 000 lei.

B.A. s-a adresat cu o reclamație către ÎM „Amenajarea Teritoriului și Spații Verzi Chișinău” cu privire la repararea prejudiciului material și moral cauzat, invocând că anume aceasta este vinovată în producerea incidentului, deoarece nu a acționat la timp și nu a și-a îndeplinit obligațiile de serviciu de curățare a spațiilor verzi, deși din partea locatarilor din imobilul respectiv au parvenit mai multe cereri de curățire și defrișare a arborilor vechi.

ÎM „Amenajarea Teritoriului și Spații Verzi Chișinău” a respins pretențiile lui B.A., considerând că incidentul produs reprezintă un caz fortuit guvernat de o forță majoră și nu poate antrena răspunderea întreprinderii.

În urma refuzului, B.A. a depus cerere de chemare în judecată împotriva ÎM „Amenajarea Teritoriului și Spații Verzi Chișinău” cu privire la repararea prejudiciului material și moral. B.A. a adresat cererea de chemare în judecată Judecătorei Râșcani mun. Chișinău, în a cărei rază jurisdicțională incidentul s-a produs, considerând că competentă să judece pricina este anume această instanță, și nu Judecătoria Centru, mun. Chișinău, în a cărei rază pârâta își are sediul.

La 05 decembrie 2016, la agenția turistică SRL „L.L.” s-a adresat persoana fizică I.S. pentru a verifica posibilitatea de a i se oferi produsul turistic ce constă dintr-un apartament de tip lux la hotelul Aurelius 5*, situat în Poiana Brașov, România, pentru perioada 02 ianuarie 2017 – 08 ianuarie 2017.

În aceeași zi, SRL „L.L.” a contactat agenția de turism intermediară SRL „F.T.” privind procurarea produsului turistic vizat supra. A fost rezervat un apartament de tip lux pentru costul de 34425 lei, achitat imediat de I.S., căruia i-a fost eliberat în acest sens voucherul turistic seria AB nr. 041091. La 10 decembrie 2016 SRL „L.L.” a efectuat transferul mijloacelor bănești la contul de decontare al SRL „F.T.” pentru serviciile prestate, fapt confirmat prin ordinul de plată nr. 249.

La 02 ianuarie 2017, ajungând la locul de destinație - hotelul Aurelius 5*, Poiana Brașov, România, I.S. a fost cazat în apartament de tip Premier Suite, adică cu un nivel inferior decât cel convenit, fapt ce rezultă din confirmarea eliberată de către administrația hotelului vizat.

SRL „F.T.” fiind contactată, nu a putut da explicații referitor la situația creată, iar I.S. nu a fost de acord să se cazeze în asemenea condiții și a părăsit hotelul.

Ulterior, la 09 ianuarie 2017 I.S. a înaintat către SRL „L.L.” pretenție privind returnarea sumei de 34425 lei, aceasta fiind restituită de bună voie de întreprindere la 16 ianuarie 2017, fapt confirmat prin recipisa semnată de I.S. La rândul său, SRL „L.L.” s-a adresat cu pretenție către SRL „F.T.”, solicitând restituirea sumei pentru neacordarea serviciilor de cazare, însă aceasta a fost respinsă, agenția intermediară menționând că de fapt SRL „L.L.” nu a restituit lui I.S. suma de 34425 lei, ci în schimbul acesteia i-a oferit o călătorie în Dubai; mai mult, faptul returnării banilor urmează a fi probat prin facturi fiscale sau bonuri de plată și nicidecum prin recipisă.

La 18 martie 2017, SRL „L.L.” a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „F.T.” cu privire la încasarea datoriei în sumă de 34425 lei.

La 27.10.2015, aproximativ ora 22.30, B.D. și U.V. aflându-se la discotecă în casa de cultură din s. Cazaclia, r-nul Ceadâr-Lunga, din intenții huliganice, au aplicat lovituri cu pumnii minorilor Ș.Z., D.D. și D.M. peste diferite părți ale corpului, cauzându-le leziuni corporale grave, cu dereglarea sănătății de lungă durată. Prin sentința Judecătoriei Ceadâr-Lunga din 25.12.2016, care a devenit irevocabilă, B.D. și U.V. au fost condamnați în baza art. 287 alin.(2) lit.b) Cod Penal (huliganismul) la 4 ani închisoare, fiecare. În baza art. 90 Cod Penal, pedeapsa aplicată a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 2 ani și 6 luni, fiecăruia.

La 24.08.2016 Ș.Z., D.D. și D.M. au depus la Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău, în a cărei rază jurisdicțională sunt domiciliați, cereri de chemare în judecată împotriva lui B.D. și U.V. cu privire la repararea prejudiciului material și moral cauzat prin infracțiune. În motivarea cererii, reclamantii au indicat că în urma acțiunilor criminale ale lui B.D. și U.V., sunt nevoiți de a primi tratamente până în prezent, primind și grade de invaliditate, astfel Ș.Z. și D.M. au fost încadrați în gradul II de invaliditate, iar D.D. – în gradul III de invaliditate.

De asemenea, au menționat dâșii că fiind victime-minore la momentul infracțiunii, o parte din tratament au primit gratis, în rest au suportat toate cheltuielile legate de tratamentul ambulator și staționar. Iar pârâții B.D. și U.V. știind despre consecințele infracțiunii comise și necesitatea efectuării tratamentelor costisitoare de către reclamantii, precum și de cauzarea suferințelor fizice și morale, n-au întreprins acțiuni în scopul acordării ajutorului material.

Reclamații Ș.Z., D.D. și D.M. au solicitat încasarea în beneficiul fiecăruia de la pârâții B.D. și U.V. în mod solidar a sumelor de câte 50 000 lei cu titlu de prejudiciu moral și a sumelor de 10 500 lei, 7 500 lei și, respectiv, 13 500 lei cu titlu de prejudiciu material exteriorizat prin costul tratamentului suportat.

La 01 februarie 2015 J.A. a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui O.I. cu privire la încasarea datoriei. În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că în anul 2012 i-a acordat pârâtului un împrumut în sumă de 4 000 euro și 20 000 lei pe un termen de două luni, existând în acest sens recipisa scrisă personal și semnată de către O.I. care confirmă faptul împrumutului în privința sumei de 20 000 lei. În ceea ce privește suma de 4 000 euro, nu deține vreo recipisă. La multiple adresări către pârât în vederea rambursării sumei împrumutate, reclamantul a fost asigurat că aceasta va fi întoarsă, însă O.I. nu și-a onorat obligațiunile asumate. Solicită reclamantul J.A. încasarea în beneficiul său de la pârâtul O.I. a datoriei în sumă de 4 000 euro și 20 000 lei.

Prin hotărârea Judecătoreiei Sângerei din 17 mai 2015 acțiunea a fost admisă parțial, fiind încasată în beneficiul lui J.A. de la O.I. datoria în sumă de 20 000 lei, fiind respinsă ca neîntemeiată pretenția privind încasarea datoriei de 4 000 euro, deoarece reclamantul nu a prezentat recipisă în acest sens.

Atât reclamantul, cât și pârâtul au contestat cu apel hotărârea primei instanțe. Prin decizia Curții de Apel Bălți din 20 decembrie 2015 a fost respins apelul declarat de O.I., admis apelul declarat de J.A., casată hotărârea Judecătoreiei Sângerei în partea respingerii cererii de încasare a sumei de 4 000 euro și emisă o hotărâre nouă în această parte prin care s-a încasat în beneficiul lui J.A. de la O.I. datoria în sumă de 4 000 euro, în rest hotărârea a fost menținută. Instanța de apel în motivarea soluției a invocat că prin depozitiile sale în ședința de judecată O.I. a recunoscut expres faptul împrumutului sumei de 4 000 euro, nefiind la caz necesară recipisa.

La 19 februarie 2016 O.I. a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 20 decembrie 2015, cerând admiterea recursului, casarea hotărârilor judecătorești și emiterea unei hotărâri noi de respingere a acțiunii. În motivarea recursului, recurentul-pârât O.I. a enunțat că la dosar există doar copia (xerox) recipisei pentru suma de 20 000 lei, nu și recipisa în original. Cât privește suma de 4 000 euro, dânsul într-adevăr a recunoscut în declarațiile sale că a împrumutat-o, dar la fel a comunicat instanței că a și restituit-o, în privința acestei sumei nefiind semnată vreodată o recipisă.

La 01 aprilie 2014 N.A. a depus cerere de chemare în judecată împotriva N.N. cu privire la partajarea averii comune în devălmășie. În motivarea acțiunii, reclamantul N.A. a indicat că a fost căsătorit cu pârâta N.N. din anul 1984, la 15 aprilie 2012 fiind înregistrat divorțul. Pe parcursul vieții familiale ei au dobândit imobilul amplasat în s. Petrești, r. Ungheni, ce constă din teren, două construcții locative și șură. În conformitate cu actul de expertiză, costul imobilului în întregime a fost evaluat la 67 392 lei și au fost stabilite două variante de partajare. Conform variantei I, bunul se partajează în două părți, partea întâi (42 418 lei) constând din casa de locuit lit. 01 și 1/2 din teren; partea a doua (24 974 lei) constând din casa de locuit lit. 02, șura și 1/2 din teren. Conform variantei II, bunul se partajează în două părți, partea întâi (25 930 lei) constând din 65/100 cota-parte din casa lit. 01 și 1/2 cota-parte din teren; partea a doua (41 462 lei) constând din 35/100 cota-parte din casa lit. 01, casa lit. 02, șura și 1/2 din teren.

N.A. a solicitat partajarea averii comune în devălmășie, astfel încât să i se atribuie în natură partea întâi conform variantei II de partaj și sulta rezultată din diferențele din costul cotelor-părți, iar pârâtei să i se atribuie în natură partea a doua conform variantei II. La 02 iulie 2014 pârâta N.N. a înaintat acțiune reconvențională prin care a solicitat partajarea averii comune în devălmășie, astfel încât ei să i se atribuie partea întâi conform variantei I, iar lui N.A. să i se atribuie partea a doua conform variantei I și sulta pecuniară rezultată din diferențele de cost ale cotelor-părți.

Prin hotărârea Judecătoriei Ungheni din 04 ianuarie 2016 a fost admisă acțiunea lui N.A. și respinsă acțiunea reconvențională a N.N. Prin decizia Curții de Apel Bălți din 09 octombrie 2016, a fost admis apelul declarat de către N.N., casată hotărârea Judecătoriei Ungheni și emisă o hotărâre nouă de admitere a acțiunii reconvenționale și respingere a acțiunii inițiale. Prin încheierea CSJ din 15 aprilie 2017 recursul declarat de către N.A. a fost considerat inadmisibil. La 25 iulie 2017 N.A. a depus cerere de revizuire împotriva încheierii CSJ, invocând drept temei de revizuire coraportat la art. 449 lit. b) CPC că prin raportul de constatare tehnico-științifică din 02 iulie 2017 al Centrului Național de Expertize Judiciare s-a stabilit starea tehnică nesatisfăcătoare (avariată) a imobilului – casă de locuit lit. 02, atribuită lui în urma partajului averii comune în devălmășie.

La 14 ianuarie 2016 ÎMGFL nr. 3 a depus cerere de chemare în judecată împotriva Z.T., intervenient accesoriu SA „Termocom”, cu privire la încasarea datoriei. Reclamanta a indicat că Z.T., proprietara apartamentului nr. 26, situat pe str. M. Viteazul nr. 71, mun. Chișinău, contrar obligațiunilor de a achita cu bună-credință costul serviciilor locativ-comunale prestate, începând cu a. 2005 a acumulat o datorie nestinsă pentru energia termică livrată de SA „Termocom”. A solicitat reclamata ÎMGFL nr. 3 încasarea de la pârâta Z.T. în beneficiul său a datoriei restante la energie termică în sumă de 8 963 lei.

Prin hotărârea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 24 mai 2016 acțiunea a fost respinsă ca fiind tardivă. Pentru a stabili astfel, instanța a reținut că datoria restantă s-a format în perioada anilor 2005-2008, însă prezenta acțiune a fost înaintată de către ÎMGFL nr. 3 abia la 14 ianuarie 2016, cu depășirea termenului de 3 ani al prescripției extinctive.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 26 septembrie 2016 a fost admis apelul declarat de către ÎMGFL nr. 3, casată integral hotărârea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău și emisă o hotărâre nouă de admitere a acțiunii, fiind încasată de la Z.T. în beneficiul ÎMGFL nr. 3 datoria în mărime de 8 963 lei. Instanța de apel a considerat concluzia instanței de fond asupra tardivității acțiunii eronată, întrucât materialele cauzei atestau efectuarea de către Z.T. a unor plăți periodice (în anii 2005-2011) pentru serviciile de energie termică furnizată anterior, situație care a întrerupt la caz cursul prescripției pe motiv că debitorul săvârșește acțiuni din care rezultă că recunoaște datoria formată.

La 27 noiembrie 2016 Z.T. a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 26 septembrie 2016, cerând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe.

La 11 octombrie 2015 SC „P.” SRL în calitate de antreprenor, și SRL „V.E.”, în calitate de client, au încheiat contractul de antrepriză nr. 07/11, obiectul contractului fiind confecționarea mobilei de oficiu (1 dulap închis, 2 dulapuri pentru cărți, 2 mese pentru computer, 1 masa rotundă de ședințe) pentru un cost total de 212 000 lei. La 23 decembrie 2015 a fost semnat actul nr. 7/11 de predare-primire a lucrărilor efectuate, conform căruia antreprenorul a predat către client mobila de oficiu confecționată în volum deplin. Actul a fost semnat de ambele părți, neconținând obiecții din partea clientului. La 26 decembrie 2015 SRL „V.E.” a transferat pe contul bancar al SC „P.” SRL suma de 112 000 lei, scopul plății fiind achitarea mobilei conform contractului nr. 07/11 din 11 octombrie 2015.

La 22 ianuarie 2017 SC „P.” SRL a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „V.E.” cu privire la încasarea datoriei și dobânzii de întârziere, invocând că clienta SRL „V.E.” refuză mai mult de un an fără nici un motiv să achite costul restant al mobilei confecționate și livrate de 100 000 lei.

Ulterior, la 30 aprilie 2017 SRL „V.E.” a depus acțiune reconvențională împotriva SC „P.” SRL, intervenient accesoriu F.C., cu privire la declararea nulității contractului de antrepriză nr. 07/11 din 11 octombrie 2015 pe motiv că acesta a avut un caracter simulat. Astfel, a menționat SRL „V.E.” că în realitate contractul a avut ca obiect confecționarea mobilei de dormitor pentru domiciliul administratorului SRL „V.E.”, F.C., dânsul fiind clientul real în tranzacția în cauză, iar o asemenea simulare a fost făcută la cererea SC „P.” SRL, deoarece astfel antreprenorul urma să beneficieze de anumite facilități fiscale legate de plata TVA și să dispună de o garanție suplimentară pentru a percepe sumele datorate.

La 22 februarie 2015 SRL „F.I.”, în calitate de vânzător, și SA „M.”, în calitate de cumpărător, au încheiat contractul de vânzare-cumpărare nr. 84 cu privire la comercializarea produselor alimentare (ceai, cafea și gume de mestecat) ce urmează a fi livrate de către vânzător în chioșcurile gestionate de cumpărător.

Conform pct. 3.1. din contract, vânzătorul s-a obligat să livreze marfa solicitată timp de 7 zile din data primirii comenzii de la cumpărător, iar cumpărătorul s-a obligat să achite costul mărfii timp de 5 zile din momentul livrării acesteia. În pct. 3.2 din contract s-a stipulat că în cazul în care nu este livrată marfa solicitată, cumpărătorul este în drept să pretindă de la vânzător penalitatea în mărime de 10% din valoarea mărfii pentru fiecare zi de întârziere; iar în pct. 3.7. a fost menționat că cumpărătorul are dreptul să rețină suma penalității pentru nelivrarea mărfii din contul datoriilor sale față de vânzător.

Începând cu 01 martie 2015, SRL „F.I.” a început să livreze mărfuri în rețeaua de chioșcuri ale SA „M.”, în baza comenzilor parvenite de la ultima. SA „M.” a achitat costul mărfii până la 05 septembrie 2015, ulterior cumpărătorul a refuzat să achite costul, invocând livrarea mărfii cu întârziere. La 20 decembrie 2016 SA „M.” a expediat către SRL „F.I.” o scrisoare în care a indicat asupra pct. 3.2. și pct. 3.7. din contract și a comunicat despre reținerea sumei totale a penalității din contul datoriei sale, penalitatea calculată depășind costul mărfii livrate.

La 15 ianuarie 2017 SRL „F.I.” a depus acțiune împotriva SA „M.” cu privire la declararea nulității pct. 3.2. și pct. 3.7. din contractul vânzare-cumpărare a mărfurilor și încasarea datoriei pentru marfa livrată după 05 septembrie 2015 în sumă de 550 000 lei. Reclamanta a invocat că prevederile respective sunt nule, deoarece cumpărătorul SA „M.” în mod dolosiv le-a inclus în textul contractului de tip standard, având scopul de a se îmbogăți fără justă cauză. Totodată, reclamanta a înaintat cerere privind asigurarea acțiunii prin care a solicitat aplicarea sechestrului pe toate conturile bancare ale părții.

SA „M.” a depus referință, menționând că contractul de vânzare-cumpărare a fost semnat în mod deliberat de către SRL „F.I.”, care a acceptat încheierea acestui contract conținând asemenea termeni și a manifestat acordul de voință în mod liber și neviciat.

La 13 iulie 2015 F.V. în calitate de împrumutător a încheiat cu G.A. în calitate de împrumutat contractul de împrumut nr. 86, autentificat de notarul L.T., în privința sumei de 5 000 dolari SUA, cu scadență la 01 ianuarie 2016. Tot în aceeași zi, între F.V. în calitate de creditor, G.A. în calitate de debitor și R.V. în calitate de fidejutor, a fost încheiat contractul de fidejusiune nr. 87, autentificat de același notar, prin care fidejutorul s-a obligat să răspundă în mod solidar cu debitorul față de creditor pentru onorarea obligațiunilor debitorului de rambursare a împrumutului.

La 15 octombrie 2016 F.V. a depus la Judecătoria Botanica, mun. Chișinău, cerere de chemare în judecată împotriva lui G.A. și R.V. cu privire la încasarea în mod solidar a datoriei în mărime de 5 000 dolari SUA și dobânzii de întârziere în sumă de 530 dolari SUA, invocând că împrumutatul G.A. nu și-a îndeplinit obligațiile de rambursare a împrumutului contractat. În susținerea acțiunii, reclamantul a prezentat originalele contractelor de împrumut și de fidejusiune.

La 13 noiembrie 2016 fidejutorul R.V. a depus acțiune reconvențională împotriva lui F.V. și G.A. cu privire la declararea nulității contractului de fidejusiune, în care a indicat că contractul nr. 87 din 13 iulie 2015 este lovit de nulitate relativă și afectat de eroare. Astfel, dânsul fiind o persoană în etate de 73 ani și suferind de maladie oftalmică, nu a văzut și nu a înțeles textul contractului pe care l-a semnat, iar notarul L.T. nu i-a explicat consecințele juridice ce vor urma. În susținerea cererii reconvenționale, fidejutorul R.V. a prezentat certificatul medical eliberat de către medic-oftalmolog, conform căruia i-a fost stabilită diagnoza de cataractă, cu reducerea vederii la 10% (din 100%).

În cadrul ședinței de judecată, la 20 decembrie 2016 împrumutătorul F.V. a înaintat demers privind dispunerea efectuării expertizei pentru a stabili dacă fidejutorul R.V. putea să vadă și să citească textul contractului de fidejusiune încheiat. În aceeași zi, instanța de judecată a admis demersul lui F.V. și a dispus efectuarea expertizei în sensul formulat. La 26 decembrie 2016, R.V. a contestat cu recurs încheierea Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău, privind dispunerea efectuării expertizei, apreciind-o ca ilegală și neîntemeiată.

La 23 februarie 2016 Camera de Licențiere a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL “T.” cu privire la retragerea licenței. În motivarea acțiunii, Camera de Licențiere a indicat că SRL “T.” este o companie privată a cărei activitate se referă la prestarea serviciilor de taxi în mun. Chișinău. În luna decembrie 2015 compania a angajat un nou administrator, modificându-și statele de personal, precum și a achiziționat 20 de autoturisme noi pentru prestarea serviciilor de transport, însă nu a anunțat în acest sens Camera de Licențiere în vederea reperfectării licențelor eliberate privind activitatea de transport rutier în regim de taxi. Având în vedere depistarea unor date neautentice în documentele companiei, situație care, potrivit Legii privind reglementarea prin licențiere a activității de întreprinzător, servește temei pentru retragerea licenței, Camera de Licențiere a solicitat retragerea licenței privind activitatea de transport rutier în regim de taxi eliberată SRL “T.”

Pârâta SRL “T.” a depus referință la acțiune, în care a recunoscut faptul neînștiințării Camerei de Licențiere privind angajarea unui nou administrator și achiziționarea a 20 de autoturisme de taxi noi în luna decembrie 2015 pe motivul multiplelor zile nelucrătoare în cadrul sărbătorilor de iarnă, însă a enunțat că anterior înaintării acțiunii în judecată, în luna ianuarie, a depus deja pachetul de acte necesar pentru reperfectarea licențelor. Totodată, compania pârâtă a menționat că licența eliberată ei ce vizează activitatea de întreprinzător (prestator de servicii taxi), se bucură de protecția oferită bunurilor conform art. 1 Protocol nr. 1 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, iar retragerea licenței și consecvent, sistarea activității comerciale pentru încălcări minore, precum neînștiințarea autorității competente despre schimbarea anumitor date, constituie o ingerință disproporțională ce afectează dreptul de proprietate și este contrară prevederilor CEDO.

Prin hotărârea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 15 noiembrie 2016, acțiunea Camerei de Licențiere a fost respinsă, instanța considerând întemeiate argumentele pârâtei expuse în referință. La 03 decembrie 2016, Camera de Licențiere a contestat hotărârea primei instanțe la Curtea de Apel Chișinău.

La 24 august 2015 O.G. a depus cerere de chemare în judecată împotriva M.R., intervenient accesoriu notarul F.T., cu privire la declararea nulității contractului de înstrăinare a imobilului cu condiția întreținerii pe viață. În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că este sora I.F. (a.n. 12 februarie 1943), decedată la 22 septembrie 2014 din cauza intoxicației acute cu alcool propilic (fapt probat prin certificat de deces). Defuncta decenii la rând a suferit de alcoolism cronic (aflându-se la evidență narcologică din anul 1975), de mai multe ori la insistența familiei trecând procedura de codificare. A menționat reclamanta că împreună cu familia sa mereu a ajutat sora, care nu a avut copii, susținând-o pentru o perioadă de peste 3 decenii, însă s-au găsit persoane de rea-credință care intenționând să dobândească averea defunctei ce suferă de alcoolism cronic, s-au folosit în scopuri meschine de incapacitatea acesteia de a-și conștientiza și dirija acțiunile. Astfel, a invocat că la 23 noiembrie 2014 după decesul surorii I.F., a cunoscut că ultima a încheiat cu M.R. la 21 aprilie 2014 un contract de înstrăinare cu condiția întreținerii pe viață în privința apartamentului nr. 9, amplasat pe adresa mun. Chișinău, s. Grătiești, str. Pușkin nr. 10.

Consideră contractul de înstrăinare a imobilului cu condiția întreținerii pe viață, încheiat la 21 aprilie 2014 între I.F. în calitate de transmitător și M.R. în calitate de dobânditor, autentificat de notarul F.T., nul ca fiind contrar legii, ordinii publice și bunelor moravuri, încheiat prin leziune și cu o persoană ce nu-și putea dirija acțiunile. Solicită reclamanta declararea nulității contractului în cauză.

Pe parcursul examinării cauzei, Judecătoria Râșcani, mun. Chișinău din oficiu a dispus efectuarea expertizei legale postume pentru a stabili gradul de discernământ al defunctei la momentul încheierii contractului contestat, iar raportul de expertiză întocmit de expertul V.R., a stabilit că I.F. a suferit de alcoolism cronic fără dereglări pronunțate de personalitate, la 21 aprilie 2014 (data semnării contractului), expertizata nu prezenta semne a unei tulburări psihice și a putut acționa cu discernământ. Nefiind de acord cu concluziile raportului de expertiză, reclamanta O.G. a obiectat împotriva acestuia și a înaintat demers privind efectuarea unei expertize suplimentare complexe.

La 16 martie 2015 SRL „M.C.” a depus la Judecătoria Botanica, mun. Chișinău cerere de chemare în judecată împotriva SA „F.” cu privire la instituirea dreptului de servitute. În motivarea acțiunii a indicat că este proprietară în baza contractului de vânzare-cumpărare nr. 10537 din 07 septembrie 2010 a imobilului – clădirii de producere (lit. G), nr. cadastral 010011111501, amplasată pe str. Sarmizegetusa nr. 26, mun. Chișinău, care formează o curte sub formă de patulater împrejmuită de gard de piatră, trecerea în interiorul căreia anterior se efectua prin intermediul drumului de acces de la intersecția str. Cernăuți cu str.

Sarmizegetusa aparținând SA „F.”. La 30 martie 2012 a recepționat de la SA „F.” notificarea nr. 31-002/12 prin care a fost înștiințată despre instalarea la intersecția str. Cernăuți cu str. Sarmizegetusa a unui nou punct de trecere, susceptibil de a fi folosit doar de către societatea pârâtă.

Menționează reclamanta că în urma instalării punctului respectiv de trecere, i-a fost interzis accesul la imobilul-proprietatea sa, fiind în imposibilitate să efectueze lucrări de reparație a peretelui imobilului, precum și de curățire a acoperișului de gheață și zăpadă pe timp de iarnă. Consideră SRL „M.C.” că instituirea unei servituți în favoarea bunului imobil cu destinația de producere, nr. cadastral 010011111501, amplasat pe adresa: mun. Chișinău, str. Sarmizegetusa nr. 26 (bun dominant), asupra drumului de acces de la intersecția str. Cernăuți cu str. Sarmizegetusa nr. 30, nr. cadastral 0100111012, (teren aservit) pe o lățime de 5 m de la peretele imobilului (lățimea totală a drumului fiind de 10 m), ar corespunde perfect opțiunii de valorificare a dreptului său legitim de proprietate.

În fața instanței de judecată, pârâta SA „F.” a depus referință, în care a indicat că nu este împotriva să permită vecinei SRL „M.C.” accesul la peretele imobilului pentru a efectua lucrări de reparație și curățire, însă solicitarea reclamantei de a institui servitute pe o lățime de 5 m este neîntemeiată și vădit nerezonabilă, întrucât va bloca posibilitatea trecerii automobilelor de tonaj mare către SA „F.” pe drumul în cauză. Mai mult, trecerea de 5 m excedează accesul pentru necesitățile de curățire, fiind suficientă instituirea unei servituți de trecere cu piciorul.

La 25 iulie 2016 B.A. a depus cerere de chemare în judecată împotriva D.C., S.C. și G.C., cu privire la partajarea bunului imobil comun în devălmășie în cote-părți egale. În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că la 04 martie 2015, de către executorul judecătoresc M.R. a fost emisă încheierea nr. 175-1719/15 privind intentarea procedurii de executare în baza titlului executoriu din 14.11.2014, emis de Judecătoria Ungheni, privind încasarea de la D.C. în beneficiul lui B.A. a datoriei în sumă de 17 000 euro și 2 000 lei. Conform bazei de date electronice a ÎS „Cadastru”, după debitorul D.C. este înregistrat cu drept de proprietate apartamentul nr. 14 din mun. Chișinău, str. Kogălniceanu, 6, suprafața de 34,2 m.p., dânsa fiind coproprietar împreună cu S.C. și G.C. În cadrul procedurii de executare s-a constatat că executorul judecătoresc nu dispune de posibilitatea de a executa la moment hotărârea judecătorească pronunțată de Judecătoria Ungheni în pofida faptului că pârâta are în coproprietate apartamentul respectiv, deoarece nu este stabilită cota-parte a fiecărui coproprietar al imobilului.

Pentru soluționarea amiabilă a litigiului, reclamantul a expediat în adresa pârâților preavizurile prin care a solicitat partajarea benevolă a bunului imobil aflat în litigiu, care însă au rămas fără răspuns. A cerut reclamantul B.A. partajarea bunului imobil nr. 14 din mun. Chișinău, str. Kogălniceanu, 6, care aparține cu drept de proprietate D.C., S.C. și G.C. în cote-părți egale a câte 1/3 pentru fiecare proprietar.

În instanța de judecată, pârâta D.C. a depus referință în care a invocat că acțiunea este neîntemeiată, iar eventuala admitere a acesteia va constitui o ingerință arbitrară în dreptul său de proprietate garantat de art. 1 Protocol nr. 1 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, deoarece imobilul va fi partajat în cote-părți contrar voinței proprietarilor. De asemenea, D.C. a solicitat antrenarea în prezenta cauză a OCT Chișinău în calitate de intervenient accesoriu, deoarece organul cadastral este instituția împuternicită să facă mențiuni și schimbări în registrul bunurilor imobile, la caz fiind atinse drepturile acestuia.

Prin încheierea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 12 septembrie 2016 a fost respinsă cererea pârâtei D.C. privind antrenarea în proces a OCT Chișinău ca neîntemeiată. La 17 septembrie 2016 D.C. a contestat cu recurs încheierea respectivă.

Pe parcursul anilor 2014-2015 ap. 32 din blocul locativ situat pe adresa or. Drochia, str. 27 August nr. 11, aflat în proprietatea lui G.G. (cota parte 100%), a fost inundat de trei ori. Conform certificatelor eliberate de APLP-35, la balanța căreia se află blocul respectiv, sursa inundației ap. 32 s-a aflat în ap. 39 situat de asupra primului, aflat în proprietatea lui M.P., cauza nemijlocită fiind defecțiunile rețelelor de canalizare din ap. 39. Proprietarul apartamentului inundat, G.G., nu l-a acționat în judecată pe vecinul M.P. pentru repararea prejudiciului cauzat prin cele trei inundații.

Ulterior, la 16 iunie 2015, ap. 32 a fost din nou inundat cu apă rece (bucătăria și salonul), fiind defectată rețeaua de curent electric, puternic umeziți pereții, tavanul și podeaua, dezlipite tapetele. Conform raportului de serviciu al lăcătușului F.M., angajat al APLP-35, s-a constatat inundarea ap. 32, sursa inundației fiind amplasată deasupra apartamentului respectiv. Totodată, conform aceluiași raport, nu a fost posibil de identificat cert sursa și cauza inundației, întrucât locatarii tuturor 4 apartamente amplasate la etajul de sus, nu au oferit lăcătușului accesul în spațiile locative ce le aparțin. Având în vedere constatările făcute la cazul inundațiilor anterioare, lăcătușul F.M. a concluzionat că vinovat în producerea prezentei inundații este proprietarul ap. 39, M.P.

La 08 iulie 2015 G.G. a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui M.P. cu privire la repararea prejudiciului material și moral, indicând că din culpa pârâtului i s-a cauzat un prejudiciu material în mărime de 25 851,31 lei, confirmat prin devizul de cheltuieli necesare efectuării reparației, întocmit de către Centrul licențiat de expertize din or. Drochia și un prejudiciu moral considerabil reprezentat prin anxietatea și stresul cauzat de imposibilitatea de a duce un mod de viață normal, pe care îl evaluează la suma de 10 000 lei. Dat fiind refuzul pârâtului M.P. de a repara în mod benevol prejudiciul cauzat, a solicitat reclamantul admiterea acțiunii în sensul formulat. La 18 august 2015, pârâtul M.P. a depus referință la cererea de chemare în judecată a lui G.G., prin care a apreciat-o drept neîntemeiată și a subliniat că din raportul de serviciu al angajatului APLP-35 rezultă că nu s-a stabilit cert sursa și cauza inundației ap. 32, iar concluziile sale bazate pe situațiile anterioare, nu sunt decât presupuneri.

La 04 iunie 2016 P.A. a depus la Judecătoria Șoldănești cerere de chemare în judecată împotriva lui M.V. cu privire la apărarea onoarei, demnității și reputației profesionale și repararea prejudiciului material și moral.

A indicat că în exercițiul funcției deținute de conducător (manager-șef) al ÎM „Piața Șoldănești” la 19 iunie 2014 în jurul orei 10.00 a aflat de la taxatoarea T.R. despre faptul că pârâtul M.V. a refuzat categoric să achite taxa de piață în mărime de 300 lei și a intervenit în vederea soluționării situației iscate. Pârâtul la intervenția sa a reacționat negativ, agresându-l verbal prin expresii indecente și injurioase, precum și fizic, P.A. fiind îmbrâncit în prezența unui număr mare de cumpărători și întreprinzători pe care îi cunoaște personal.

Pe fapta respectivă, pârâtul M.V. conform procesului-verbal cu privire la contravenție din 15 septembrie 2014, menținut prin hotărârea Judecătoriei Șoldănești din 06 decembrie 2014 și decizia Curții de Apel Bălți din 26 ianuarie 2015, a fost recunoscut vinovat în comiterea contravenției prevăzute de art. 69 alin. (1) Cod Contravențional – injuria, fiindu-i aplicată amenda în mărime de 20 u.c. (400 lei). Pretinde reclamantul P.A. că prin comportamentul inadecvat și ilegal al pârâtului i s-a adus atingere onoarei, demnității și reputației sale profesionale, fiindu-i cauzat un prejudiciu moral considerabil reprezentat prin stres și suferințe psihice și solicită încasarea din contul pârâtului M.V. în beneficiul său a sumei de 25 000 lei cu titlu de prejudiciu moral. Pârâtul a depus referință pe parcursul examinării cauzei în fața Judecătoriei Șoldănești, în care a invocat netemeinicia acțiunii lui P.A., subliniind că hotărârile judecătorești adoptate în cauza contravențională sunt ilegale și pătinoare, deoarece P.A. prin comportamentul său agresiv singur a provocat situația de conflict, iar cererea plății taxei de piață a fost abuzivă întrucât aceasta a fost anterior achitată pentru o săptămână întreagă, inclusiv pentru ziua de 19.06.2014.

Acțiunea lui P.A. a fost repartizată spre examinare judecătorului T.P., care a pronunțat și hotărârea Judecătoriei Șoldănești din 06 decembrie 2014 în cauza penală.

La 13 septembrie 2016 B.A. a depus acțiune împotriva ÎCS „F.” SRL cu privire la repararea prejudiciului material și moral. A indicat că la 18 decembrie 2015 în jurul orei 17.15 când ieșea cu cumpărăturile făcute la magazinul „F.”, ce aparține ÎCS „F.” SRL, situat pe adresa mun. Chișinău, bd. Moscovei 23, lângă boxele amenajate pentru ținerea altor mărfuri, a căzut pe cotul drept din cauza necurățirii corespunzătoare a teracotei podelei, care era înzăpezită și alunecoasă. A susținut că nu și-a dat seama inițial de gravitatea traumei suferite, dar a plecat acasă, de unde a chemat ambulanță, fiind imediat internată în spital. În perioada 21 decembrie 2015 – 10 aprilie 2016 a suferit 3 intervenții chirurgicale, iar în urma traumei a rămas în imposibilitate de a mișca două degete de la mâna dreaptă. A menționat că conform trimiterii – extrasului medical din 11 ianuarie 2016, eliberat de medicul de familie, în rubrica „anamneză” este stipulat că traumatismul a avut loc în incinta magazinului „F.”, astfel înscrisul în cauză demonstrează vina întreprinderii ÎCS „F.” SRL, proprietară a supermarketului respectiv, în prejudicierea sănătății sale. A cerut B.A. repararea de către ÎCS „F.” SRL a prejudiciului material în valoare de 50 000 lei și a celui moral în valoare de 35 000 lei cauzat dânzei în urma incidentului produs, subliniind că a încercat să soluționeze pe cale amiabilă situația respectivă, însă pretențiile au fost respinse.

Prin hotărârea Judecătoriei Râșcani, mun. Chișinău din 23 noiembrie 2016 acțiunea a fost admisă parțial, încasându-se de la ÎCS „F.” SRL în beneficiul B.A. prejudiciul material în suma de 50 000 lei și prejudiciul moral în valoare de 10 000 lei, în rest pretențiile au fost respinse. Instanța de fond a conchis că trimiterea-extrasul medical demonstrează cu certitudine vina ÎCS „F.” SRL în prejudicierea sănătății B.A. în urma căderii involuntare pe podeaua de la ieșirea din supermarket.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 16 mai 2017 a fost admis apelul declarat de către ÎCS „F.” SRL, casată hotărârea primei instanțe și emisă o hotărâre nouă prin care acțiunea a fost respinsă. Instanța de apel a concluzionat că trimiterea – extrasul medical nu poate fi reținut ca probă pertinentă, deoarece se fundamentează doar pe declarațiile reclamantei făcute peste 2 săptămâni medicului specialist cu privire la detaliile traumei, neconfirmate în mod obiectiv. Nefiind de acord cu decizia Curții de Apel Chișinău, B.A. a contestat-o cu recurs la Curtea Supremă de Justiție, invocând drept motiv aprecierea arbitrară a probelor de către instanța de apel.

La 04 aprilie 2016, săptămânalul “J.C.” a publicat un articol scris de către un istoric și fost vice-ministru al educației, S.N., intitulat „Cum au obținut succese unii demnitari de rang înalt”. Articolul respectiv făcea remarci acide cu privire la competența lui A.P., tot istoric de profesie, la acel moment Președinte al Academiei de Științe a Moldovei, în calitate de specialist în istorie, cât și caracteriza negativ competențele morale ale acestuia. Articolul mai sugera că locul la universitate în calitate de doctorand și cariera ulterioară de istoric al lui A.P. erau consecința cooperării sale cu serviciile secrete din perioada sovietică, și anume cu KGB-ul, al cărui agent și informator era dânsul. La finele articolului semnat de S.N., era plasat comentariul redactorului unde se făcea trimitere la mărturiile unui X.X., care păstrându-și anonimatul, a declarat că fiind fost colaborator al KGB-ul în RSSM, personal a interacționat cu A.P.

La 18 aprilie 2016, A.P. a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui S.N. și a ziarului “J.C.” cu privire la apărarea onoarei, demnității și reputației profesionale, solicitând publicarea unei dezmințiri și compensarea prejudiciului moral în valoare de 1 milion de lei, pretinzând că articolul în cauză a fost publicat din rea-credință cu unicul scop de a-l ponegri.

Pârâții S.N. și ziarul “J.C.” au depus referință, în care au indicat asupra netemeinicii acțiunii și au enunțat că articolul a relevat doar opinia subiectivă a autorului în privința lui A.P. și a conținut judecăți de valoare privind eventuala cooperare cu serviciile secrete și avansarea sa în carieră.

Pe parcursul procesului desfășurat în fața Judecătoriei Centru, mun. Chișinău, A.P. a solicitat audierea lui X.X. în calitate de martor. Săptămânalul “J.C.” a specificat că X.X. nu poate depune mărturii întrucât astfel vor fi dezvăluite secretele sale profesionale. Mai mult, ziarul, invocând protecția surselor jurnalistice, a declarat în fața instanței că X.X. nu poate fi audiat ca martor în judecată, deoarece a participat la pregătirea articolului respectiv alături de redacție.

La 17 mai 2015, S.G. a depus cerere de chemare în judecată împotriva fiului S.E. cu privire la revocarea donației pentru ingraturitudine. A indicat că la 08 februarie 2008, împreună cu fosta soție, S.M., i-au donat fiului S.E., câte 1/2 cotă-parte din casa de locuit, situată în mun. Chișinău, str. Alexandru cel Bun nr. 98, fapt confirmat prin contractul de donație autentificat de notarul G.C. și înregistrat la OCT la 09 februarie 2008. Bunul donat constituia proprietatea comună a lui și fostei soții S.M., dobândit în timpul căsătoriei, care a fost desfăcută la 08 decembrie 2006, iar din momentul obținerii acestui bun și până în prezent locuiește în acest imobil. Menționează că la 12 decembrie 2014, a înregistrat o nouă căsătorie cu B.M., care a venit cu acordul tacit al feciorului cu traiul în imobilul litigios, adică în casa donată, formată din mai multe încăperi izolate în care locuiește familia feciorului și dânsul. În martie 2015, în timp ce a fost internat în ÎMSP Institutul de Neurologie și Neurochirurgie, feciorul său, S.E., a alungat-o afară pe soția sa B.M. și fără motive legale nu-i permitea să intre în casă, iar ulterior i-a pus și tatălui condiția să părăsească imobilul donat.

Consideră reclamantul S.G. că comportamentul inacceptabil al feciorului față de dânsul și noua sa soție, reprezintă situație ce atestă o ingraturitudine gravă și constituie temei pentru revocarea donației. Mai mult, prin obligarea sa și a soției B.M. să părăsească casa donată, feciorul S.E. îi refuză neîntemeiat să acorde întreținerea datorată. Cere S.G. revocarea donației asupra 1/2 cote-părți donată lui S.E. în baza contractului autentificat de notarul G.C. la 08 februarie 2008.

Pârâtul S.E. a depus referință la acțiunea tatălui S.G., în care a indicat asupra netemeinicieii acesteia și a notat că motivele invocate sunt de fapt declarative, nefiind susținute prin nicio probă și nu se încadrează în temeiurile revocării donației. Mai mult, conform informației eliberate de Inspectoratul de poliție al sect. Centru, pe numele său nu au fost înregistrate plângeri parvenite de la S.G. sau B.M.

La 24 ianuarie 2016 C.I. (a.n. 1941) și C.G. (a.n. 1938) au înaintat la Judecătoria Comrat cerere de chemare în judecată împotriva fiicei C.N. cu privire la rezoluțiunea contractului de donație. Au invocat că la 27 august 2011 au încheiat în calitate de donatori cu fiica C.N., în calitate de donatar, contract de donație potrivit căruia i-au transmis ultimei în proprietate cu titlu gratuit, bunurile imobile compuse din casa de locuit, teren aferent și construcții accesorii amplasate în r. Comrat, s. Dezghingea. Susțin că contractul enunțat urmează a fi rezolvit, deoarece casa donată este singurul lor domiciliu. Ei sunt în etate, bolnavi și au nevoie de îngrijire permanentă, pe când pârâta a plecat la muncă peste hotarele țării și nu revine decât ocazional. Mai mult, ei au un venit sub limita minimului necesar pentru existență, iar din pensia ce o primesc nu e posibil de a supraviețui. Consideră că se află în stare de nevoie, neputând să-și asigure o întreținere corespunzătoare și solicită din acest motiv rezoluțiunea contractului de donație. În susținerea cererii, au prezentat adeverințele eliberate de CTAS Comrat privind cuantumul pensiei câte 1100 lei fiecare și certificatele eliberate de medicul de familie privind starea de sănătate, relevând anumite maladii și disfuncțiuni cronice. De asemenea, reclamantii au anexat și extrasul din Registrul bunurilor imobile, care atestă lipsa de bunuri imobiliare.

La 03 martie 2016 pârâta C.N. a depus referință, în care a invocat că în susținerea acțiunii nu au fost prezentate probe, precum că părinții s-ar fi aflat în stare de nevoie și nu beneficiază de o întreținere corespunzătoare. Or, la momentul încheierii contractului de donație, cuantumul pensiei lor a fost chiar mai mic decât actual, iar imobilul donat a fost mereu unicul lor domiciliu, astfel nu se poate spune că după executarea donației, situația lor s-ar fi înrăutățit. A mai relatat că prin intermediul vecinei A.M., căreia îi plătește, asigură îngrijirea necesară părinților și gospodăriei lor. În susținere referinței, a prezentat certificatul eliberat de Banca Comercială F. SA privind transferul în mod regulat pe numele lui C.I. de la C.N. a sumelor bănești din Italia și adeverința eliberată de Primăria s. Dezghingea, potrivit căreia C.I. și C.G. beneficiază de ajutor din partea fiicei plecate C.N. și vecinei A.M.

La 16.12.2015, N.E. a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui N.A., N.V. și N.R. cu privire la declararea nulității contractului de donație și recunoașterea dreptului de proprietate asupra 1/2 cotă-parte din imobil. A indicat că la 06.11.2005 a înregistrat căsătoria cu pârâtul N.A. Din căsătorie s-a născut fiul, N.G. La nuntă au primit în dar de la părinții soțului, N.V. și N.R., apartamentul nr. 31 din str. Zelinschi, 78, sect. Botanica, mun. Chișinău, cheile de la acest apartament fiind înmânate dânzei, fapt confirmat prin înregistrarea video de la celebrarea nunții. Ulterior, prin contractul de donație nr. 7474 din 02.08.2007, autentificat la notar, apartamentul sus-menționat a fost donat de socrii N.V. și N.R., soțului N.A., ultimul devenind astfel unicul proprietar al imobilului și înregistrând dreptul de proprietate în Registrul bunurilor imobile. Menționează că căsătoria dintre ea și pârât a fost desfăcută la 10.05.2012, el locuiește separat, iar în apartamentul litigios rezidă ea cu fiul minor suportând de una singură toate cheltuielile de întreținere a locuinței. Consideră că întrucât apartamentul litigios le-a fost dăruit la nuntă, ei ambii având viza de reședință în el, contractul de donație încheiat doar cu N.A. este lovit de nulitate absolută. Solicită reclamanta N.E. declararea nulității contractului de donație și recunoașterea dreptului de proprietate al dânzei asupra 1/2 cotă-parte din acest apartament.

Pârâții N.A., N.V. și N.R. au depus referință la acțiune, în care au invocat că nici promisiunea la nuntă de a dărua un imobil și nici înmânarea cheilor de la apartament, nu pot produce efecte juridice similare unui contract de donație perfectat conform rigorilor legii. Prin contractul de donație nr. 7474 din 02.08.2007, părinții N.V. și N.R. în mod clar și-au manifestat intenția de a dona apartamentul doar fiului N.A. Or, în circumstanțele în care dâșii ar dori să o gratifice și pe nora N.E., ar fi perfectat un contract de donație având un alt conținut. Astfel, nu există temeiuri legale de declarare a nulității contractului de donație și nici de recunoaștere a dreptului de proprietate al N.E. asupra 1/2 cotă-parte din imobil, apartamentul donat aparținând lui N.A. cu drept exclusiv de proprietate.

La 20.04.2014 între N.V. și SRL “M” a fost încheiat contractul de arendă nr. 1 privind darea în arendă pe un termen de 5 ani a încăperii nelocuibile situată pe str. Bănulescu Bodoni, 64, of. 55, mun. Chișinău, contract înregistrat la 10.05.2014 la OCT Chișinău.

În pct. 2.1 din contract, s-a stipulat că costul chiriei încăperii nelocuibile este de 1000 euro lunar, iar conform pct. 2.2 – plata se efectuează preventiv pentru trei luni. În pct. 3.3 din respectivul contract s-a indicat că în cazul întârzierii achitării plății de arendă mai mult de 3 zile calendaristice de către arendaș, arendatorul are dreptul de a rezilia contractul anticipat, cu preaviz. De asemenea, în pct. 2.5 s-a indicat că arendașul se obligă să achite costul serviciilor comunale furnizate încăperii arendate. La data semnării contractului, reprezentantul SA „M.” G.T. a transmis, iar N.V. a primit suma de 3000 euro, fiind în acest sens făcută o mențiune pe versoul contractului.

La 13.01.2015 N.V. a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL “M” cu privire la rezilierea contractului de arendă și încasarea datoriei pentru plata de arendă, invocând că după 20.04.2014, când pârâta i-a achitat suma de 3 000 euro, alte plăți de către arendașul SRL “M” nu au fost efectuate. Mai mult, ultima a acumulat o datorie la apă și canalizare în sumă de 2 000 lei și la agent termic în cuantum de 8 000 lei, pe care refuză să o achite. A mai indicat reclamanta că SRL “M” refuză și eliberarea spațiului arendat. În susținerea acțiunii a fost prezentat originalul contractului de arendă și chitanțele la serviciile comunale ce atestau datorii.

Pârâta SRL “M” a depus referință, în care a obiectat împotriva cererii de chemare în judecată, susținând că a achitat costul arende, precum este stabilit în contract și nu are înregistrate datorii. A recunoscut că le-a achitat fără a cere o recipisă din partea N.V., însă în contractul încheiat nu a fost indicat că achitarea cuantumului arende urmează a fi făcută în scris, mențiunea anterioară privind plata sumei de 3 000 euro fiind ocazională. Suplimentar, pârâta a enunțat că nu a fost preavizată despre rezilierea contractului și a solicitat scoaterea cererii de pe rol.

La 09 ianuarie 2016, B.S. a depus cerere de chemare în judecată împotriva R.N., intervenient accesoriu B.C., cu privire la determinarea cotei-părți din averea succesorală și înlăturarea obstacolelor în folosirea locuinței.

În motivarea acțiunii, reclamantul B.S. a indicat că împreună cu pârâta sunt copii lui B.O. și B.A., cărora le-a aparținut cu drept de proprietate apartamentul nr. 12 de pe str. Ștefan cel Mare 43, mun. Chișinău, fiind privatizat de către B.O., B.A. și nepotul după R.N., B.C.

După decesul mamei B.O la 26 decembrie 2002, în apartamentul litigios au rămas să locuiască tatăl B.A și nepotul B.C. La 23 septembrie 2015 B.A. a decedat. După decesul tatălui, pârâta a schimbat lacătele ușii de intrare a apartamentului, astfel creându-i obstacole reclamantului în utilizarea spațiului locativ.

B.S. și R.N. au depus la notar cereri de acceptare a succesiunii. Cu cotele-părți stabilite de notar, ambii nu au căzut de acord, considerându-le incorecte.

Prin hotărârea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 05 mai 2016, acțiunea înaintată de B.S. a fost admisă, stabilindu-se dânsului și surorii R.N. câte 1/2 cotă parte din apartamentul în litigiu.

Invocând ilegalitatea hotărârii primei instanțe, la 30 iunie 2016, intervenientul accesoriu B.C. a depus cerere de apel, solicitând repunerea în termen pe motiv că hotărârea motivată a instanței de fond a recepționat-o la 12 iunie 2016, iar la pronunțarea dispozitivului nu a fost prezent, întrucât a fost plecat peste hotarele țării; admiterea apelului, casarea hotărârii primei instanțe și emiterea unei hotărâri noi de respingere a acțiunii. În susținerea apelului, B.C. a menționat că este coproprietar al imobilului în cauză, prin hotărârea contestată drepturile sale de proprietate fiind totalmente neglijate.

La 08 noiembrie 2015 B.I. s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva B.V. cu privire la anularea contractului de donație și recunoașterea dreptului asupra 1/2 cotă-parte din masa succesorală. A indicat că la 02 aprilie 1998 a decedat tatăl său B.S., rămânând trei succesori legali – soția B.E., copiii B.I. și B.V. – care au intrat în posesia bunurilor defunctului constituite din imobilul situat în mun. Chișinău, or. Durești, str. Petru Movilă 2. Prin contractul de donație din 18 decembrie 2001 B.E. a donat fiicei sale B.V. 3/4 cotă-parte din imobilul dat. La 25 decembrie 2012 a decedat și B.E., după decesul căreia fiul B.I., a intrat în posesia întregului patrimoniu, pe care îl administrează și în prezent, locuind în casa părintească împreună cu familia sa.

După 3 luni de la decesul mamei, B.I. a depus cerere la biroul notarial în vederea acceptării succesiunii și primirii certificatului de moștenitor legal, însă a fost informat că masa succesorală constă din 1/4 cotă-parte din imobilul respectiv, dat fiind faptul că 3/4 cotă-parte aparțin surorii sale în baza contractului de donație din 18 decembrie 2001.

În ședința de judecată B.I. a declarat că sora B.V. profitând de starea fizică și psihică a mamei sale B.E., a obținut ilegal de la ultima contractul de donație. Despre existența acestui contract, a aflat la momentul adresării cu cerere de acceptare a succesiunii la biroul notarial. A solicitat reclamantul B.I. declararea nulă a contractului de donație și recunoașterea dreptului asupra masei succesoriale a câte 1/2 cotă-parte după dânsul și sora B.V.

Prin hotărârea primei instanțe din 13 martie 2016, acțiunea a fost admisă integral. La 13 aprilie 2016, B.V. a declarat apel, solicitând casarea hotărârii primei instanțe și pronunțarea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii privind declararea nulității contractului de donație ca fiind tardivă și partajarea masei succesoriale care constă doar din 1/4 cotă-parte din imobilul litigios. A menționat apelanta că la examinarea pricinii în fond nu a fost atras ca intervenient accesoriu notarul care a autentificat contractul de donație, solicitând atragerea acestuia în instanța de apel.

La 13.10.2016, T.M. a depus cerere de chemare în judecată împotriva I.M. cu privire la încasarea datoriei și a dobânzii de întârziere. A indicat că, la 08.10.2015, a transmis pârâtei în locațiune, pe un termen de 6 luni, apartamentul nr. 93 din str. P.Zadnipru,5, or. Strășeni, aflat în proprietatea mamei sale, T.J., plecată peste hotarele țării, începând cu 09.10.2015 până la 08.04.2016. De comun acord, s-a stabilit chiria în sumă de 200 euro lunar și s-a convenit ca serviciile locativ-comunale să fie achitate de către pârâtă. Părțile au semnat o recipisă în care au stipulat cuantumul chiriei, iar la momentul transmiterii apartamentului în locațiune, toate serviciile locativ-comunale erau achitate. A enunțat T.M. că în perioada decembrie 2015-aprilie 2016 I.M. a locuit în apartament, însă s-a eschivat de la plata chiriei, achitând doar inițial suma de 200 euro, precum și de la plata serviciilor locativ-comunale, astfel, acumulând o datorie în sumă de 800 euro pentru închirierea apartamentului și 3347,40 lei pentru serviciile locativ-comunale, de care a beneficiat. Consideră că pârâta urmează să achite nu doar costul restant al chiriei, dar și dobânda de întârziere prevăzută de art. 585 din Codul civil. Solicită încasarea de la pârâtă a datoriei în sumă de 800 euro (echivalent a 19 300 lei), a sumei de 3347,40 lei pentru serviciile locativ-comunale, a dobânzii de întârziere în sumă de 2669 lei și a cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea Judecătorei Strășeni din 06 mai 2016 acțiunea a fost admisă integral, instanța considerând că pretențiile T.M. sunt întemeiate în fapt și în drept.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 10 martie 2017 a fost admis apelul declarat de către I.M., casată integral hotărârea primei instanțe și emisă o nouă hotărâre, prin care acțiunea a fost respinsă ca nefondată. Instanța de apel și-a argumentat concluzia prin faptul că în speță nu a fost încheiat un contract de locațiune între părți, mai mult ca atât, T.M. nu este proprietara apartamentului în cauză și nu poate invoca că prin acțiunile I.M., i-a fost încălcat vreun drept ocrotit de lege.

La 08 mai 2017, T.M. a contestat cu recurs decizia instanței de apel, solicitând casarea ei și menținerea hotărârii instanței de fond.

La 09 februarie 2014 Banca Comercială „V.” SA a depus cerere de chemare în judecată către M.V., M.S., M.A. și M.I., solicitând exercitarea silită a dreptului de ipotecă prin transmiterea în posesie a bunului imobil grevat cu ipotecă întru asigurarea rambursării creditului bancar, evacuarea tuturor persoanelor și a bunurilor acestora.

În motivarea acțiunii reclamanta Banca Comercială „V.” SA a indicat că în conformitate cu contractul de credit nr. 609 din 21.09.2010 a acordat pârâtului M.V. un credit în mărime de 270 000 lei pe un termen de până la 21.09.2022, care urma să fie restituit în rate lunare conform graficului stabilit. Contrar obligației asumate, pârâtul M.V. nu a restituit sumele împrumutate, precum și nu a achitat dobânzile aferente creditului, astfel încât la 08.09.2013 datoria restantă a constituit suma de 85 261,74 lei. Executarea corespunzătoare a obligațiilor rezultate din contractul de credit a fost asigurată prin ipotecarea de către pârâtii M.V., M.S., M.A. și M.I., în temeiul contractului de ipotecă nr. 2481 din 21.09.2010, autentificat de notarul V.D. și înregistrat de OCT Chișinău, a apartamentului nr. 200 de pe str. Mircea cel Bătrân nr. 50/3 din mun. Chișinău.

Menționează reclamanta că la 23 septembrie 2014 s-a adresat debitorului M.V. cu o cerere prin care a solicitat restituirea creditului înainte de termen și a notificat pârâtii, care sunt debitorii ipotecari, privind intenția de exercitare a dreptului de ipotecă asupra bunului imobil grevat în caz de neachitare a datoriei acumulate. În termenul stabilit, pârâtii nu au restituit creditul în mod benevol și nu au transmis Băncii bunul imobil grevat cu ipotecă.

La 02 iulie 2014 M.V., M.S., M.A. și M.I. au înaintat acțiune reconvențională împotriva Băncii Comerciale „V.” SA, prin care au solicitat declararea nulității contractului de credit bancar nr. 609 din 21.09.2010 și a contractului de ipotecă nr. 2481 din 21.09.2010, ridicarea tuturor interdicțiilor aplicate asupra bunului imobil și compensarea cheltuielilor de judecată. Au indicat că apartamentul în cauză se află în proprietate pe cote-părți a lui M.V., M.S., M.A. și M.I., însă M.S., M.A. și M.I. nu și-au dat acordul la instituirea ipotecii asupra bunului imobil în favoarea băncii și nu au semnat nici un contract de ipotecă. Acest fapt este confirmat prin rapoartele de expertiză grafologică nr. 2631 din 06.12.2012 și nr. 1723 din 07.08.2013, care demonstrează că semnăturile aplicate din numele M.S., M.A. și M.I., nu le aparțin.

La 05 august 2015, Banca Comercială „I.” SA a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui A.S., intervenient accesoriu SRL ”A.” cu privire la declararea nulă a actului juridic și încasarea sumei. În motivarea acțiunii a indicat că, conform contractului de credit nr. 70-PF(CB)- 08 din 23 iulie 2011 a acordat lui A.S, un credit în următoarele condiții inițiale: suma creditului 2660000,00 lei, termenul de scadență 23 iulie 2014, rata dobânzii - 14 %. Contrar prevederilor contractului de împrumut menționat, debitorul nu își onorează la scadență obligațiile asumate, nu respectă condițiile contractului de împrumut și anume, graficul de achitare a creditului, dobânzii și a altor plăți - fapt ce acordă dreptul creditorului de a cere restituirea mijloacelor împrumutate înainte de termen.

În momentul de față, debitorul are următoarele datorii față de Banca Comercială „I.” SA: creditul 1 928 462,00 lei și dobânda 835 973,21 lei. La 28 aprilie 2015 a recepționat notificare prin care SRL ”A.” comunică că la 15 aprilie 2015 a fost semnat contractul de cesiune nr.02 conform căruia, cedentul A.S. a transmis cesionarului SRL ”A.” drepturile și obligațiile sale apărute în baza contractului de credit nr. 70-PF(CB)-07 din 23 iulie 2011. La 03 mai 2015, Banca Comercială a expediat în adresa debitorului notificare, prin care a comunicat despre faptul că în calitate de creditor nu recunoaște preluarea datoriei conform contractului de cesiune și consideră că acest contract este nul, fără ca să producă efecte juridice din motiv că lipsește acordul creditorului în acest sens.

Solicită reclamanta anularea contractului de cesiune și încasarea din contul debitorului A.S. a sumei de 2979108, 32 lei și toate cheltuielile de judecată aferente.

Pârâtul A.S. și intervenientul accesoriu SRL ”A.” au depus referințe, prin care au invocat netemeinicia prezentei acțiuni și au subliniat că la caz nu este obligatoriu acordul creditorului pentru preluarea datoriei.

La 22 ianuarie 2016 E.C. a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui S.C. cu privire la partajarea proprietății în devălmășie. În motivarea acțiunii a indicat că la 01 octombrie 2006 a înregistrat căsătoria între ea și C.S., iar la 22 octombrie 2007, pârâtul a primit de la Banca Comercială "V." SA în baza contractului nr. I105 un credit în sumă de 90000 lei pe un termen de 180 de luni, cu dobândă, pentru reparația capitală a apartamentului nr. 2 din str. Lazari, 2, or. Ungheni, aflat în proprietatea dînzei.

Declară că de fapt C.S. a utilizat creditul primit în scopurile sale personale și nicidecum la reparația imobilului nominalizat, familia lor s-a destrămat, ei divorțând, iar pârâtul refuză să ramburseze creditul și plățile aferente contractului de credit, de aceea ea este nevoită să stingă singură toate datoriile față de bancă. În timpul căsătoriei nu au dobândit împreună cu pârâtul bunuri comune, acumulând doar datoria față de Banca Comercială "V." SA rezultată din contractul de credit. Cere E.C. partajarea între ea și C.S. în două părți egale a datoriei în valoare de 88743 lei rezultată din contractul de credit.

La 17 aprilie 2016, C.S. a depus cerere reconvențională împotriva E.C. cu privire la recunoașterea bunului imobil ca proprietate comună în devălmășie și partajarea datoriei comune acumulate în timpul căsătoriei. În motivarea acțiunii reconvenționale C.S. a indicat că la 22 octombrie 2007 a încheiat cu banca contractul de credit, pentru reparația capitală a apartamentului ce aparține cu drept de proprietate privată pârâtei C.E. În perioada aflării în căsătorie cu pîrîta, din creditul acordat a fost rambursată băncii suma de 50000 lei dintre care 19000 lei a fost achitată de către debitorul ipotecar E.C., iar 31000 lei a fost achitată de către el. Astfel, declară reclamantul, în timpul căsătoriei cu pârâta personal a rambursat băncii suma de 31000 lei, prin urmare ultima îi datorează dînsului această sumă.

Cere C.S. recunoașterea bunului imobil - apartamentul nr. 2 din str. Lazari, 2, or. Ungheni ca proprietate comună în devălmășie a dînsului și a E.C., subliniind că pe parcursul căsătoriei imobilul respectiv a fost reparat capital, fapt ce a adus la sporirea simțitoare a valorii acestuia și încasarea sumei de 31000 lei achitată personal din surse financiare proprii față de Bancă.